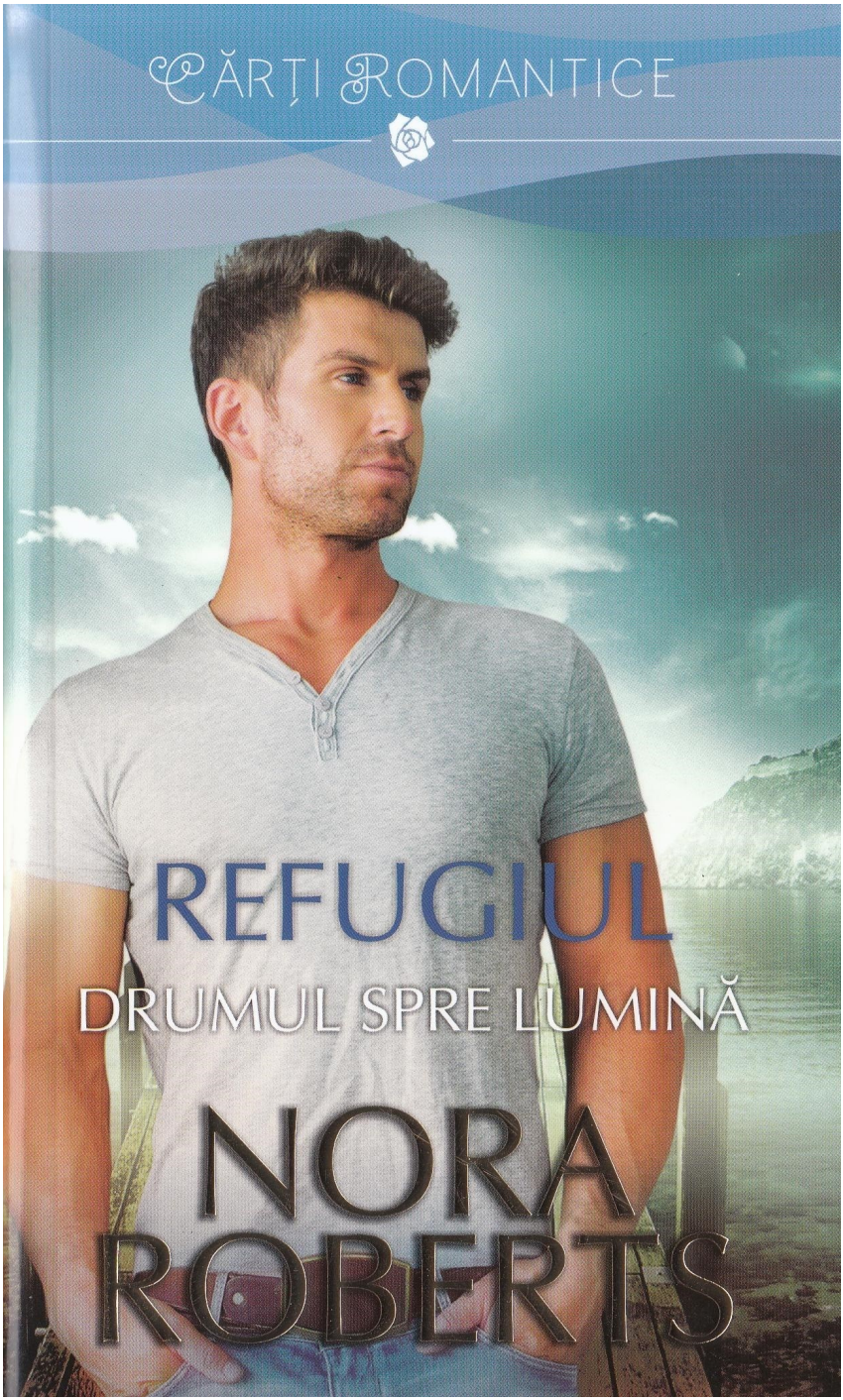
CĂRȚI ROMANTICE
REFUGIUL
DRUMUL SPRE LUMINĂ
NORA ROBERTS

Nora Roberts

Refugiul

Drumul spre lumină

volumul 2

Nora Roberts
Copyright © 2006 Nora Roberts

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P.53; C.P.212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera. ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera. ro/lirabooks. ro

Refugiul
Drumul spre lumină
Nora Roberts

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Tudoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Refugiul / Nora Roberts;
trad.: Laura Berteanu. — Bucureşti: Litera, 2014
2 vol.
ISBN 978–606–741–232–1
vol.2: 978–606–741–231–4
I. Berteanu, Laura Maria (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Nora Roberts

Refugiul

Drumul spre lumină

volumul 2

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu volumul 2

capitolul 16

În loc de vreme frumoasă, luna mai chinui Angel’s Fist cu o serie de furtuni violente, cu tunete care bubuiau deasupra munţilor şi rafale ce suflau sălbatice deasupra lacului. Dar zilele erau din ce în ce mai lungi şi lumina se întindea tot mai departe peste întuneric. Reece aproape că vedea zăpada topindu-se pe culmile mai joase în vreme ce, în valea ei micuţă, plopii şi sălciile începuseră să se îmbrace într-o ceaţă verzuie.

Narcisele se iţeau vesele şi galbene chiar în timp ce ploaia şi vântul şuierau peste ele. Şi ea se simţea aproape la fel.

Fusese bătută de vânt, udată de ploaie. Dar şi ea începea acum să înflorească.

Şi în această zi monumentală, avea să se aventureze dincolo de Fist.

Pentru majoritatea femeilor, să se tundă şi să se coafeze era ceva ce făcea parte din activitatea de zi cu zi. Reece însă era la fel de entuziasmată şi de speriată ca şi cum s-ar fi pregătit de un salt cu paraşuta. Şi, ca orice novice, se prinse de uşă.

— Pot să reprogramez, nu-i o problemă, îi spuse ea lui Joanie. Dacă e aglomeraţie azi…

— N-am spus că e aglomeraţie, spuse Joanie, turnând aluat de clătite pe placa de fontă.

— Da, dar se îndreaptă vremea şi probabil că o să fie mulţi clienţi la prânz. Nu mă deranjează să rămân.

— M-am descurcat în bucătăria asta şi până să apari tu.

— Sigur, n-am zis că nu. Dar dacă mai ai nevoie de o mână de ajutor…

— Am şi eu două mâini. Şi nu îl vezi acolo pe Beck?

Beck, robust ca un stejar, îmbietor ca o oală de orez uitată pe foc, răspunse cu un rânjet şi continuă să toace varza pentru salată.

— O să scoată untul din mine, Reece, dacă nu eşti tu aici să o opreşti.

— Şi dacă nu termini varza aia până la unsprezece fix, să vedem cine o să mă oprească să-ţi ard o gheată în dos!

— Ei, haide, Joanie! replică el, ca întotdeauna.

— Vrei să te faci utilă? o întrebă ea pe Reece. Mai toarnă-i cafea lui Mac în drum spre uşă.

— Bine. Am mobilul la mine, dacă te răzgândeşti. Mai e o oră până plec.

Se mai foi puţin, dar luă vasul de cafea şi se duse cu el lângă tejghea, unde Mac îşi aştepta porţia de clătite.

— Te certi cu Joanie?

— Hm? Oh, nu, nimic de genul ăsta. Îi turnă cafeaua. Sunt în trecere. E ziua mea liberă.

— Aşa? Ai planuri?

— Da. Oarecum. Mă duc în Jackson cu Linda-gail.

— La cumpărături, ha?

— Probabil şi ceva cumpărături.

Cu siguranţă, Linda-gail o ameninţase în privinţa asta.

— Mă duc să mă tund.

— Te duci până în Jackson ca să te tunzi?

Loialitatea pentru cetăţenii din Fist îl făcu să se încrunte.

— Dar avem Curry Cumb chiar aici, în oraş.

Curry Comb era un spaţiu cu două scaune, specializat în tunsori cu maşina pentru bărbaţi şi permanente stil pudel pentru femei. Dar Reece zâmbi uşor, întinzându-i bolul de zahăr.

— Pare o prostie, nu-i aşa? Linda-gail spune că mergem să ne răsfăţăm. Sincer, nu am nevoie.

— Afară!

Joanie aduse personal clătitele, alături de care era aşezat un cârnat de elan.

— Gata, am plecat!

Reece îşi luă geanta şi dosarul pe care îl adusese cu ea.

— M-am gândit să arăt schiţa lui Doc şi pe acolo. Pe la tine tot n-a apărut încă nimeni care să o recunoască?

Din obişnuinţă, Reece scoase o copie şi i-o arătă din nou lui Mac.

— Nu. Dar am pus-o chiar în faţă, la primul raft. Pentru orice eventualitate.

— Îţi sunt recunoscătoare. Ei, Jackson e un oraş mare, spuse Reece, băgând schiţa înapoi în dosar. Poate că o să am mai mult noroc acolo.

— Să nu mi te-ntorci botoasă dacă te scalpează pe-acolo, îi strigă Joanie. Nu că n-ai merita, fiindcă te duci la ei în loc să-ţi cheltuieşti banii aici, în Fist. Şi să fii aici mâine-dimineaţă la şase fix, indiferent cum ai arăta.

— Poţi să-ţi pui o şapcă, îi sugeră Mac.

— Mersi. Mersi foarte mult. Am plecat.

Ieşi în grabă şi se asigură că era departe de vitrina cea mare înainte să-şi treacă degetele prin

păr. O s-o lase pe Linda-gail prima, o să stea deoparte şi o să analizeze rezultatul. Era o alegere, o opţiune.

O posibilitate.

Dar să meargă în Jackson era o idee bună şi îi dădea ocazia să împartă copii ale schiţei.

Nimeni nu recunoscuse absolut nimic în Fist. Exceptându-l pe Jeff de la magazinul de băuturi, care susţinea că femeia din desen semăna cu Penelope Cruz.

Dacă femeia călătorise prin zonă, erau şanse mai bune să se fi dus într-un oraş mai mare şi mai sofisticat, ca Jackson Hole, decât să se oprească pe străzile înguste din Angel's Fist.

Acum, pentru că avea ceva timp de pierdut şi nu voia să-l petreacă făcându-şi tot felul de idei în legătură cu ce avea să se întâmple cu părul ei, Reece se duse la biroul şerifului.

Trecuse aproape o săptămână de când îl întrebase pe şeriful Mardson dacă aflase ceva nou. Desigur, îşi petrecuse o mare parte a acelei săptămâni la muncă sau în patul lui Brody. Dar, mulţumită acestor interludii, Mardson nu o putea acuza că îl bate prea mult la cap.

Când intră, îl văzu pe Hank O'Brian la staţie. Avea o barbă mare şi neagră, o adevărată pasiune pentru puiul prăjit şi o bunică de origine Shoshone ale cărei vase din ceramică erau o adevărată legendă locală.

În acel moment, Hank bea cafea cu o mână şi apăsa tastele computerului cu cealaltă. Îi aruncă o privire.

— Ce mai faci, Reece?

— Bine, mulţumesc. Ce mai face bunica ta?

— Şi-a tras un iubit. Un bătrân al tribului căruia i-a murit soţia acum un an. Are nouăzeci şi trei de ani şi se tot învârte pe lângă ea, îi aduce bomboane şi flori. Nu ştiu ce să mă fac cu asta.

— Foarte drăguţ! Dar, pentru că Hank părea supărat, adăugă: Noroc că te are pe tine ca să-i porţi de grijă. Mă întrebam dacă şeriful e ocupat. Voiam doar să…

Chiar în timp ce vorbea, auzi un râs vesel. Mardson ieşi din birou, mână în mână cu soţia lui.

Era atât de drăguţ, îşi spuse Reece… Felul în care arătau doi oameni când *erau* cu adevărat împreună.

Mardson zâmbea larg, şi Debbie încă mai râdea, legănându-şi uşor mâinile împreunate în timp ce mergeau.

Debbie era blondă, drăguţă şi atletică, cu părul scurt şi ciufulit şi ochi verzi ca smaraldul. Purta blugi strânşi pe picior, cizme de cowboy maro-cafeniu şi o cămaşă roşie, sub o geacă de blugi prespălată. Un pandantiv prins de un lanţ strălucitor de aur îi atârna la gât. Un soare, observă Reece. Drăguţ.

Debbie avea magazinul *On the Trail*[1], de lângă hotel. Îi ajuta pe turişti cu echipament de drumeţie, vindea permise de pescuit şi de vânătoare. Şi era prietenă cu Brenda. Duminica după-amiaza, îşi aducea cele două fete la Joanie, la o îngheţată.

1 Pe Cărare

Îi adresă lui Reece un zâmbet lejer şi prietenos.

— Bună! Credeam că te duci în Jackson Hole azi.

— Hm, păi, da. Mai târziu.

— M-am întâlnit ieri cu Linda-gail. Aveţi planuri mari. Vrei să te tunzi? Ai un păr aşa de frumos… Dar pun pariu că te încurcă la treabă, în bucătărie. Totuşi, bărbaţilor le plac femeile cu părul lung, nu? Bietul Rick, spuse ea, râzând din nou. Eu mă tund tot timpul.

— Îmi place foarte mult părul tău. Se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi îşi trecu un deget prin părul ei ţepos. Eşti raza mea de soare.

— Auzi la el! Zâmbind, Debbie îi lovi în joacă braţul cu al ei. Ce mieros e! Şi după ce am venit să încerc să-l conving să-şi ia liber o oră şi să vină la o plimbare călare. Şi m-a refuzat fără drept de apel.

— Nu putem toţi să tragem chiulul. Când se urcă femeia asta pe un cal, o oră se transformă în jumătate de zi. Pot să te ajut cu ceva, Reece? o întrebă el.

— M-am gândit să trec pe aici înainte să plec, doar ca să aflu dacă a apărut ceva nou. Aşteptă câteva clipe, apoi scoase una din schiţe. Despre ea.

— Aş vrea să-ţi pot spune că da. Nicio persoană cu semnalmentele ei nu a fost raportată dispărută în zonă. Şi nimeni nu o recunoaşte. Nu prea mai am ce să fac.

— Nu. Ei, ştiu c-ai făcut tot ce puteai. Poate că o să am mai mult noroc în Jackson. Am de gând să arăt schiţa şi pe acolo.

— N-o să-ţi spun să n-o faci, zise Rick încet. Dar trebuie să înţelegi – şi nu că aş avea ceva cu Doc –, dar schiţa e destul de săracă. Fără mai multe detalii, e posibil să dai peste multă lume care să creadă că, poate, a văzut pe cineva care semăna cu ea. O să ajungi să alergi după mulţi cai verzi pe pereţi.

— Probabil că ai dreptate.

Reece puse schiţa deoparte, fără să rateze expresia de pe chipul lui Debbie. Dacă era o emoţie pe care Reece să o recunoască fără umbră de îndoială, era cea de milă tăcută.

— Simt că trebuie măcar să încerc. E cazul să plec. Mulţumesc, domnule şerif. Mi-a părut bine să te văd, Debbie. Pa, Hank.

Simţi căldura ridicându-i-se pe gât în timp ce ieşea. Pentru că, pe lângă mila la adresa ei, ştia că mai existau şi speculaţii.

Cât de nebună era Reece Gilmore?

La naiba! La naiba cu toţi şi cu toate, îşi spuse, în timp ce se întorcea la Joanie ca să-şi ia maşina. Nu avea de gând să pretindă că nu a văzut ce văzuse, nu avea de gând să bage schiţele în fundului unui sertar şi să uite de ele.

Şi nu avea de gând să lase toate astea să-i strice moralul. Nu azi.

Astăzi avea de gând să se tundă şi să se coafeze.

Doamne ajută!

Păşunile de salvie aşteptau să înflorească. Reece avea impresia că aproape le aude luând acea gură adâncă de aer ce avea să iasă apoi ca o explozie

de culoare.

Trei pelicani planau în formaţie deasupra mlaştinii, dar abia când văzu pentru prima oară un coiot cu fuga lui săltăreaţă se hotărî să-i spună lui Linda-gail să oprească maşina.

Deşi Linda-gail spuse că nu era decât un şobolan mai mare, îi făcu pe plac.

— Arată ca un prădător.

— Sunt nişte jivine parşive, veni opinia lui Linda-gail.

— Poate, dar mi-ar plăcea să aud pe unul urlând, aşa ca în filme.

— Aproape că uitasem că eşti de la oraş. Când o să fie destul de cald cât să laşi fereastra deschisă noaptea, o să-i auzi din când în când.

— O să trec asta pe listă. Mulţumesc că te-ai oprit pentru o fată de la oraş.

— Nicio problemă.

Apoi porniră în viteză pe drumul spre Jackson Hole, cu vocea amplă a Martinei McBride strigând, foarte potrivit, că era un timp al fetelor.

Dacă Reece se gândea la Angel’s Fist ca la un mic diamant aspru şi neşlefuit, Jackson era mare şi lustruit în multe faţete, cu un aer western foarte modern şi culori strălucitoare. Magazine, restaurante şi galerii se întindeau de-a lungul pasarelelor de lemn şi a străzilor agitate. Şi oamenii erau şi ei agitaţi, cu treburi prin oraş, presupuse Reece. Poate la o oprire înainte de a vizita unul dintre marile parcuri naţionale, acum că vara bătea la uşă.

Unii veniseră probabil să-şi facă aprovizionarea, alţii la o întâlnire de prânz sau de afaceri.

Era un oraş în plină forfotă, viu şi activ. Dar în spatele structurilor şi a vitezei pe care civilizaţia le adusese aici, munţii, cu gluga lor albă, se ridicau la orizont, în orbitoarea lor splendoare. Pe lângă ei, orice realizare a omului părea de proporţii minuscule şi străluceau mai puternic decât nişte giuvaieruri în lumina orbitoare a soarelui.

Reece avu nevoie de mai puţin de două minute ca să-şi dea seama că, deşi priveliştea îţi tăia răsuflarea, făcuse o alegere mai bună cu Angel's Fist.

Aici erau prea mulţi oameni, hotărî ea. Se întâmplau prea multe deodată. Hoteluri, moteluri, centre de recreere, sporturi de iarnă, sporturi de vară, birouri imobiliare.

Abia intrase de câteva minute în oraş, când începu să-şi dorească să iasă.

— Să vezi ce-o să ne distrăm! spuse Linda-gail strecurându-se în trafic de parcă ar fi fost într-o tură de carusel. Dacă te simţi un pic agitată, ştii tu, închide ochii.

— Şi să nu văd în ce o să intri cu maşina?

— Şunt o şoferiţă grozavă.

Linda-gail o dovedi, strecurându-se între un SUV şi o motocicletă, făcându-le vesel cu mâna şoferilor, apoi virând brusc dreapta când semaforul era deja galben.

— Cred că era să-l iau pe roşu.

— Eu cred că o să mă fac verde. Linda…

— Încă puţin. Ar trebui să ne facem serios de cap într-o zi, să ne luăm un pachet cu de toate, de o zi întreagă, la spa. Sunt câteva locaţii fenomenale aici. Vreau să mă ungă cineva cu noroi şi să mă frece cu ierburi şi… la dracu’, uite-un loc de parcare!

Ţâşni înspre el, ca o rachetă termică într-o Ford Bronco. Nervozitatea pe care Reece o simţea din cauza mulţimii, a traficului, a tunsorii, dispăru cu desăvârşire, înghiţită de teroarea morţii sigure.

Înainte să apuce să bolborosească o rugăciune, maşina era deja parcată.

— Mai avem puţin de mers, dar nu se ştie niciodată, în plus, o să mai vezi şi tu câte ceva dacă o luăm pe jos.

— Cred că mi-am pierdut controlul asupra părţii inferioare a corpului.

Linda-gail chicoti şi o împunse cu cotul.

— Haide! Să ne tragem nişte freze noi!

Posibil ca picioarele lui Reece să fi tremurat, însă o duseră până pe trotuar.

— Câte amenzi reuşeşti să strângi într-un an? Nu, câte maşini reuşeşti să distrugi într-un an?

Plescăind din limbă, Linda-gail îşi trecu braţul printr-al lui Reece.

— Nu te mai purta ca o babă, te rog! Oh, Doamne, uite! Uită-te la geaca asta!

O târî pe Reece până în dreptul unei vitrine şi se uită cu lăcomie la o geacă de piele, de culoare ciocolatie, în degradeuri.

— Pare atât de moale. Probabil costă un catralion de dolari. Hai să o probăm! Nu, o să

întârziem. O probăm cu coafurile cele noi.

— Nu am un catralion de dolari.

— Nici eu n-am, dar nu ne costă nimic să ne jucăm cu ea. Cu o croială atât de strânsă pe corp, probabil că o să arate mai bine pe tine decât pe mine, ceea ce este enervant. Totuşi, dacă aş avea un catralion, aş cumpăra-o.

— Cred că trebuie să mă întind.

— N-o să păţeşti nimic. Şi, dacă începi să tremuri, am o sticlă în geantă.

— Ai… Reece se împiedică puţin, în timp ce Linda-gail o trăgea după ea. O sticlă cu ce?

— De martini cu măr, în caz că ai nevoie de ceva care să te calmeze. Sau doar ca să ne distrăm. Mmm, diii-căluţ! Vino să vezi!

Cu capul învârtindu-i-se, Reece se întoarse în direcţia pe care i-o indicase Linda-gail şi văzu cowboy-ul înalt şi zvelt, cu cizme Levis and Stetson.

— Delicios! fu opinia lui Linda-gail.

— Credeam că eşti îndrăgostită de Lo.

— Am fost, sunt, voi fi întotdeauna. Dar e ca şi cu geaca, scumpo. Nu costă nimic să mă uit. Am înţeles că tu ai făcut niţel mai mult decât să te uiţi la Brody. E fantastic sexul?

— S-ar putea să am nevoie de martini-ul ăla, dac-o ţii tot aşa.

— Spune-mi un singur lucru. Fundul lui arată la fel de bine gol pe cât arată în blugi?

— Da, da, pot să-ţi spun că asta aşa e.

— Ştiam eu. Am ajuns.

Strânse şi mai tare braţul lui Reece şi o trase

încet înăuntru.

Nu întinse mâna după sticlă, deşi era tentant, şi, cât timp aşteptară să vină stilistul, Reece fu la un pas să leşine de mai multe ori.

Dar află ceva.

Nu era la fel de rău pe cât fusese la ultima încercare. Pereţii nu păreau să se închidă în jurul ei, nici sunetele nu erau atât de ascuţite încât să-i facă inima să palpite. Şi când stilistul i se prezentă drept Serge, nu izbucni în lacrimi şi nu se năpusti spre uşă.

Avea un uşor accent slav şi un zâmbet cuceritor care păli, îngrijorat, în clipa în care îi luă mâna.

— Scumpo, ai mâinile reci ca gheaţa. Hai să-ţi facem un ceai bun, din plante. Nan! Ne trebuie o ceaşcă de ceai de muşeţel! Iar tu vino cu mine.

Îl urmă ca un căţeluş.

O aşează în scaun, o înveli într-o pelerină verde-mentă – şi-şi băgă mâinile în părul ei înainte ca Reece să îşi recapete complet controlul asupra facultăţilor mintale.

— Nu sunt sigură că…

— Ce textură splendidă! Şi e aşa de gros! Foarte sănătos. Ai grijă de el.

— Presupun că da.

— Dar unde e stilul? Şarmul? Uită-te la faţa asta, şi atâta păr care o ascunde ca o cortină. Ce-ai vrea să-ţi fac?

— Păi… sincer, nu ştiu. Nu credeam că o să ajung până aici.

— Povesteşte-mi despre tine. Nu văd niciun inel. Eşti singură?

— Da. Da.

— Frumoasă şi liberă. Şi de undeva din est.

— Boston.

— Mm-hm. Continua să-i ridice părul, să-l lase să cadă, să-l studieze. Şi cu ce te ocupi, îngeraş?

— Gătesc. Sunt bucătăreasă.

Ceva înăuntrul ei începu să toarcă în timp ce mâinile lui îi masau scapul, jucându-i-se în păr.

— Lucrez cu Linda-gail. O să fie pe lângă noi?

— O să fie bine. Nu o vedem atât de des pe cât ne-am dori. Şi cu acel zâmbet cuceritor, îi întâlni privirea lui Reece în oglindă. Ai încredere în mine?

— Păi… Oh, Doamne! Bine. Dar ai şi nişte Valium să mi-l torni în ceai?

Uitase cum este, uitase această senzaţie de complet răsfăţ. Mâinile cuiva în părul ei, un ceai care să o relaxeze, reviste cu pagini lucioase, voci guralive, cele mai multe feminine.

Îşi făcea şuviţe, pentru că aşa voia Serge. Probabil că nu îşi permitea şuviţe, dar îşi făcea. La un moment dat, Linda-gail îşi făcu apariţia, cu părul dat cu un fel de pastă şi învelit în plastic.

— Roşu-vulpiţă, o anunţă ea. Am hotărât să risc. Am strecurat şi o manichiură. Vrei şi tu?

— Nu. Nu rezist la mai mult.

Dar reuşi să aţipească cu un număr de *Vogue* în mână, până când veni vremea să-şi spele părul. Şi să-l taie.

— Acum povesteşte-mi despre bărbatul din viaţa ta, o îndemnă Serge, începând să taie de ici şi de colo. Sunt sigur că există unul.

— Presupun că există.

Dumnezeule mare, exista un bărbat în viaţa ei!

— E scriitor. Relaţia noastră este abia la început.

— Senzualitate. Freamăt. Descoperire.

Un zâmbet înflori pe faţa ei.

— Exact. E deştept, sigur pe el şi îi place cum gătesc. Şi… ei bine, ascunde o răbdare incredibilă sub o mască de comentarii usturătoare. Nu mă tratează ca pe ceva extrem de fragil, aşa cum au făcut-o toţi cei din jurul meu, mult prea mult timp. Şi, din acest motiv, şi eu am început să mă consider mai puţin fragilă. Oh, uitasem!

Serge ridică foarfecă în clipa în care Reece se aplecă în faţă şi scoase dosarul.

— Mă întreb dacă o recunoşti pe femeia asta.

Băgă foarfeca în buzunar, scoase schiţa şi o examină.

— Nu pot spune cu certitudine, dar nu cred că a stat pe scaunul meu. Aş fi convins-o să mai scurteze din părul ăla – îi face faţa să-i pară prea ascuţită. Are vreo legătură cu tine?

— Într-un fel. Crezi că aş putea să o arăt pe aici, poate să las o copie? Poate că cineva o s-o recunoască.

— Sigur că da. Nan!

Eficienta Nan apăru numaidecât şi luă schiţa. Reece îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei şi clipi buimăcită.

— Uau! Hm, cade mult păr de pe capul meu.

— Nicio grijă. Uită-te la tine! Eşti superbă!

Se opri din nou şi se întoarse să o admire pe

acum roşcata Linda-gail.

— Îmi place la nebunie!

Ea se învârti în cerc, etalându-şi tunsoarea sofisticată şi culoarea îndrăzneaţă.

— M-am reinventat. Cum ţi se pare? Cum ţi se pare? o întrebă pe Reece.

— E minunat. Absolut superb.

Roşul intens o transforma dintr-o blondă drăguţică într-o femeie sexy, îndrăzneaţă şi gata de acţiune.

— Linda-gail, arăţi de-a dreptul senzaţional.

— Mi-am băgat nasul pe la testerele de la machiaj. Se uită pe lângă Reece, ca să se admire în oglindă. Când ne întoarcem, mă duc să-l găsesc pe Lo şi să-l fac să sufere. Se întoarse şi-şi lăsă capul într-o parte. Îmi plac şuviţele. Un stil subtil, dar eficient. Şi cred că-mi dau seama spre ce se îndreaptă Serge. Ochii-ţi par mai mari – de parcă ai fi avut nevoie – şi faţa îţi iese mai mult în evidenţă. Bună idee cu bretonul, Serge. E sexy.

— Păi sigur că da! Îţi încadrează ochii ăştia superbi! Ai scăpat de toată greutatea de pe umeri, de pe gât. Dar tot o să-ţi rămână suficientă lungime. Cred că o să-ţi fie mai uşor să te aranjezi singură.

Reece privi îndelung imaginea care începea să se formeze în oglindă. „Aproape că o recunosc pe femeia asta”, îşi spuse. „Aproape că mă văd din nou pe mine.”

Când ochii i se măriră, Serge coborî foarfeca şi o privi alarmat.

— Nu-i place. Eşti supărată. Nu-ţi place.

— Nu, nu, îmi place. Sincer. Şi a trecut mult timp de când m-am uitat ultima oară într-o oglindă şi am văzut ceva care să-mi placă.

Linda-gail fornăi.

— Ai nevoie de testere de machiaj!

Serge o bătu pe umăr pe Reece.

— O să mă faci să plâng într-un minut. Lasă-mă să ţi-l usuc măcar, mai întâi.

Voia să o vadă toată lumea, să se laude. Avusese cea mai incredibilă zi şi arăta pe măsură. Sigur, n-ar fi trebuit să o lase pe Linda-gail să o convingă să cumpere cămaşa, chiar dacă era cea mai minunată nuanţă de galben. Bine măcar că îi dăduse vânzătoarei o copie după schiţă – aşa cum făcuse în toate magazinele în care o târâse Linda-gail.

Şi avusese dreptate, geaca de piele arăta mai bine pe Reece. Deşi nu costa chiar un catralion de dolari, ar fi putut la fel de bine să coste. Tot era cu mult mai mult decât şi-ar fi putut permite.

O tunsoare fantastică şi o cămaşă nouă şi frumoasă erau o răsplată suficientă.

Avea de gând să se ducă direct acasă, să se admire, să-şi pună cămaşa cea nouă, să se aranjeze. După care o să-l sune pe Brody, să vadă dacă era interesat să vină la cină.

Găsise nişte verdeţuri de câmp încântătoare într-o piaţă din Jackson şi nişte scoici culese manual.

Şi şofran! Şi, deşi nici pe acesta nu şi-l putea permite cu adevărat, ar fi fost frumos să facă un

piure de şofran şi busuioc pentru scoici. Apoi brânză Brie şi ciuperci porcini pentru orezul sălbatic.

În timp ce Linda-gail saliva în faţa vitrinelor, Reece simţise adevăraţii fiori de plăcere în pieţe.

Aproape că dansa în timp ce urca scările spre apartamentul ei, cu pungile în mână. Fredonând, descuie uşa şi se simţea atât de bine, încât îşi spuse că putea aştepta să pună pungile pe tejghea, înainte să o încuie la loc.

— Zău, Reece, o să fii din nou o persoană normală, înainte să-ţi dai seama!

Zburdă până la uşă, încuie.

Apoi hotărî că totul putea să mai aştepte până când se mai uita încă o dată la chipul ei atât de fericit. Făcu piruete înspre baie, doar pentru plăcerea de a-şi simţi părul mai scurt şi mai uşor învârtindu-se.

Şi tot sângele i se scurse din obraji, toţi muşchii din corp i se înmuiară, şocaţi, în clipa în care se uită în oglindă.

Pe oglindă era prinsă schiţa, în aşa fel încât, în loc de al ei, vedea chipul unei femei moarte. Pe pereţi, pe jos, pe măsuţa de toaletă, scris peste tot, iarăşi şi iarăşi, cu marker roşu, aprins ca sângele, era o singură întrebare:

ASTA SUNT EU?

Tremurând, se lăsă să alunece pe jos, şi se ghemui în uşa băii.

Trebuia să se fi întors până acum, îşi spuse Brody în timp ce înconjura lacul cu maşina. Cât timp putea să-i ia cuiva să-i taie părul? Nu răspunsese la telefon şi se simţea ridicol, pentru că sunase în patru rânduri în ultima oră.

Pe toţi dracii, îi era dor de ea! Iar asta era chiar şi mai ridicol. Lui nu-i era niciodată dor de nimeni. În plus, nu plecase decât de câteva ore. Opt ore şi jumătate. Treceau destule zile în care nu o vedea, chiar perioade mai îndelungate.

Dar în acele zile, ştia că este de cealaltă parte a lacului, că putea să se ducă până acolo şi să o vadă, dacă voia.

Nu ajunsese încă până acolo încât să încerce să o sune pe mobil, ca un imbecil amorezat care nu putea sta o zi departe de o femeie fără să-i formeze numărul. Fără să-i audă vocea.

O să se ducă la Joanie, o să stea o vreme pe acolo, o să bea o bere. Şi o să se uite după maşina ei.

Fără să atragă atenţia.

Nimeni nu trebuia să ştie.

Îi văzu maşina la locul obişnuit şi se gândi că avea noroc. O să urce şi o să-i spună că venise în oraş după… după ce? După pâine. Avea pâine acasă? Nu mai ţinea minte. Dar asta o să fie povestea şi asta o să-i spună.

Voia să o vadă, să o miroasă. Voia să o strângă în braţe.

Dar nu era nevoie ca ea să ştie că se agitase ca un căţeluş abandonat în cabana lui timp de o oră întreagă.

Era un joc, îşi dădu seama în timp ce parca. Inventa pretexte ca să vină în oraş şi să o vadă.

Şi *asta* îl făcu să se simtă ca un idiot amorezat.

Şi cel mai bun mod ca să scape de asta era, după părerea lui, să fie supărat pe ea. Pentru că îl făcea să se simtă mai bine, se încruntă în timp ce urcă scările şi bătu cu oarecare nerăbdare la uşa ei.

— Sunt Brody, strigă el. Deschide!

Dură atât de mult până când îi răspunse, încât cuta de pe frunte i se adânci, transformându-se în îngrijorare autentică.

— Brody, scuză-mă. Mă întinsesem. Mă doare capul.

Apăsă pe clanţă, văzu că încă era încuiată.

— Deschide uşa.

— Sincer, se transformă într-o migrenă. Vreau să mă culc. Te sun eu mâine.

Nu îi plăcea cum suna vocea ei.

— Deschide uşa, Reece!

— Bine, bine, bine.

Auzi yala, apoi Reece deschise uşa, furioasă.

— Nu înţelegi cumva limba în care discutăm? Mă doare capul. Nu vreau musafiri. Şi în niciun caz nu am chef să mă tăvălesc prin cearşafuri.

Lăsă replica tăioasă fără răspuns, pentru că Reece era albă ca varul.

— Sper că nu eşti una dintre femeile alea care fac câte o criză dacă nu le place cum le-a ieşit tunsoarea.

— Ba sigur că sunt. Cu toate astea, am o tunsoare grozavă. Una fantastică. Pentru care a

fost nevoie de o zi lungă şi de un stres deloc neglijabil. Acum sunt obosită şi vreau să pleci ca să pot să mă întind.

Privirea lui trecu peste ea şi se opri asupra pungilor de pe tejghea.

— De cât timp te-ai întors?

— Nu ştiu. Doamne… De vreo oră, poate?

Durere de cap pe dracu'! Ajunsese să o cunoască deja suficient de bine încât să fie sigur că ar fi pus alimentele la locul lor în clipa în care intra pe uşă, chiar dacă ar fi avut un picior retezat.

— Ce s-a întâmplat?

— Zău, vrei să mă laşi în pace? Ne-am tras-o, da? Şi a fost grozav. Au plâns îngerii din ceruri. Şi-o s-o facem din nou, cât de curând. Dar, la dracu', asta nu înseamnă că nu am dreptul la puţină intimitate.

— Adevărat, spuse el pe un ton blând, ca să contrasteze cu tonul ei furios. Şi o să-ţi dau câtă intimitate vrei, imediat ce-mi spui ce mama naibii se întâmplă. Ce naiba ți-ai făcut la mâini?

Îi luă o mână, îngrozit o clipă de gândul că roşeaţa de pe palmele şi degetele ei ar fi putut fi sânge.

— Ce dracu'? Asta-i cerneală?

Reece începu să plângă. În linişte. Nu văzuse niciodată ceva mai devastator decât acele lacrimi care-i curgeau pur şi simplu pe obraji, fără ca ea să scoată nici cel mai mic sunet.

— Pentru Dumnezeu, Reece, ce este?

— Nu pot să şterg. Nu pot să şterg şi nu-mi

amintesc când am scris.

Îşi acoperi faţa cu mâinile pătate. Nu se opuse când o ridică în braţe şi o duse în pat şi începu să o legene în braţele lui.

capitolul 17

Porţiuni din pereţi şi duşumea erau mânjite, acolo unde Reece ajunsese, îşi dădea seama Brody, cu un prosop ud, care zăcea acum aruncat în cadă. Îşi imagina că prosopul era distrus, ceea ce avea să o supere când se va calma suficient cât să se gândească la asta.

Rupsese schiţa de pe oglindă, lăsând în urmă triunghiuri de hârtie încă lipite, o făcuse ghem şi o aruncase în coşul de gunoi de lângă chiuvetă.

Îşi putea imagina cum trebuia să fi fost, o vedea apucând frenetic prosopul de pe bară, băgându-l în chiuvetă ca să-l ude. Frecând, frecând, frecând în timp ce apa curgea şi pleoscăia şi ea respira întretăiat, printre suspine.

Şi totuşi, mesajul era clar, scris de nenumărate ori.

ASTA SUNT EU?

— Nu-mi amintesc când am făcut asta.

Reece era în spatele lui, dar Brody nu se întoarse spre ea. Continuă să privească pereţii.

— Unde e markerul roşu?

— Nu… nu ştiu. Cred că l-am pus înapoi.

Cu mintea tulbure din cauza durerii de cap şi a

lacrimilor, se duse înapoi în bucătărie, deschise un sertar.

— Nu e aici.

Într-un impuls de disperare, căută prin sertar, apoi trase încă unul, şi încă unul.

— Încetează!

— Nu e aici. Probabil că l-am luat cu mine, că l-am aruncat. Nu-mi amintesc. Aşa cum s-a întâmplat şi-n celelalte dăţi.

Privirea i se ascuţi, însă vocea îi rămase calmă, neschimbată. Calmă şi foarte fermă.

— Care celelalte dăţi?

— Cred că mi se face rău.

— Ba nu ţi se face.

Reece trânti sertarul şi ochii ei, înroşiţi din cauza plânsului, aruncară flăcări de furie.

— Să nu-mi spui tu mie ce şi cum!

— Nu o să ţi se facă rău, repetă el, ducându-se lângă ea şi apucându-i braţul, pentru că nu mi-ai spus ce s-a întâmplat în celelalte dăţi. Hai să stăm jos.

— Nu pot.

— Bine, stăm în picioare. Ai nişte brandy?

— Nu vreau brandy.

— Nu te-am întrebat ce vrei.

Începu să deschidă singur dulapurile, până când găsi o sticlă mică.

În alte circumstanţe, faptul că turnă brandy-ul într-un pahar de suc i-ar fi ofensat simţul estetic.

— Dă-l peste cap, Subţirico.

Era ea furioasă, se ţinea cu vârful degetelor de muchia abisului spre disperare, dar ştia când nu

avea sens să protesteze. Luă paharul şi înghiţi dintr-odată cele două degete de brandy. Şi se cutremură.

— Schiţa. Aş putea fi eu.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Dacă mi-am imaginat… Am trecut printr-un episod de violenţă.

— Ai fost vreodată strangulată?

— Şi? A luat altă formă. Puse paharul jos cu o mişcare nervoasă. Cineva a încercat cândva să mă omoare şi mi-am petrecut ultimii doi ani din viaţă aşteptând să o facă din nou. Există o asemănare între mine şi femeia din schiţă.

— Doar aceea că amândouă sunteţi femei şi aveţi părul lung şi închis la culoare. Sau cel puţin aşa îl aveai.

Încruntându-se uşor, întinse mâna şi-i atinse vârfurile şuviţelor care i se opreau acum la câţiva centimetri deasupra umerilor.

— Nu e faţa ta.

— Dar nu am văzut-o foarte bine.

— Dar ai văzut-o.

— Nu ştiu!

— Ştiu eu.

Fiindcă ştia că nu are cafea, deschise frigiderul şi constată cu plăcută surprindere că îi cumpărase berea preferată. Scoase una şi o deschise.

— I-ai văzut pe oamenii ăia lângă râu.

— Cum poţi fi aşa de sigur? Tu nu i-ai văzut.

— Te-am văzut pe tine, spuse el simplu. Dar hai să revenim la asta. Ce altceva nu-ți mai aminteşti?

— Nu-mi amintesc când am însemnat traseul pe

hartă, nici când am descuiat uşa şi am lăsat-o deschisă în mijlocul nopţii, nici când am pus nenorocitele de boluri de mixer în debara şi bocancii şi rucsacul în bufetul din bucătărie. Nici când mi-am împachetat lucrurile în geanta de drum. Şi mai sunt şi altele, lucruri mărunte. Trebuie să mă întorc.

— Unde să te întorci?

Îşi puse mâinile pe faţă şi le lăsă acolo.

— Nu mă fac bine. Trebuie să mă întorc la spital.

— Pe dracu'! Ce-i cu povestea asta despre făcutul bagajelor?

— M-am întors într-o seară – în seara în care am fost la Clancy's cu Linda-gail –, şi toate lucrurile mele erau împachetate. Totul era în geanta de voiaj. Probabil că le strânsesem de dimineaţă sau într-una dintre pauze. Nu-mi amintesc. Şi altă dată, am găsit lanterna pe care o ţin lângă pat în frigider.

— Şi eu mi-am găsit o dată portofelul acolo. Ciudat.

Reece oftă.

— Nu-i acelaşi lucru. Eu nu pun lucrurile în alt loc. Niciodată. Cel puţin... nu când sunt conştientă, nu când sunt sănătoasă. Cu siguranţă nu e ceva firesc pentru mine să iau bolurile din bucătărie şi să le pun pe raftul de haine din debara. Nu pun lucrurile în alt loc pentru că nu pot să funcţionez dacă nu ştiu exact unde este fiecare. Şi ideea este că nu funcţionez.

— Iar pe dracu'!

Cu prefăcut dezinteres, împunse cu degetul în

punga de cumpărături.

— Ce-i cu toate frunzele şi ierburile astea?

— Sunt verdeţuri de câmp. Îşi frecă tâmplele, ca să alunge durerea ce se instalase acolo. Trebuie să plec. Asta îmi spuneam atunci când mi-am făcut bagajele. Probabil că asta mi-am spus tot timpul, acolo, pe munte, că totul începe să se întoarcă la normal.

— O femeie a fost ucisă sub ochii tăi acolo, pe munte. Asta nu e normal. Am avut îndoieli la momentul respectiv, dar…

— Ai avut?

— Nu că ai văzut-o – că i-ai văzut. Ci că era moartă. Era posibil să se fi ridicat şi să fi plecat de acolo. Exista o mică posibilitate. Dar e la fel de moartă ca Elvis.

— Tu mă asculţi? Ai văzut ce-am făcut acolo?

Întinse o mână înspre baie.

— Şi dacă n-ai fost tu?

— Cine naiba altcineva? explodă ea. Sunt labilă, Brody, pentru numele lui Dumnezeu! Am halucinaţii despre crime şi scriu pe pereţi.

— Şi dacă nu? repetă el, pe acelaşi ton impasibil. Ascultă-mă, reuşesc să-mi câştig binişor existenţa învârtindu-mă în jurul acestui *şi dacă*. Şi dacă ai văzut exact ceea ce spui că ai văzut?

— Şi dacă am văzut? Nu se schimbă restul.

— Totul se schimbă. Ai văzut vreodată *Lumină de gaz*?

Îl privi lung.

— Poate că de-asta sunt atrasă de tine. Eşti la fel de nebun ca şi mine. Ce legătură există între

Lumină de gaz, regresul meu psihologic şi faptul că scriu pe pereţii din baie?

O durea capul; acidul secretat din cauza nervozităţii îi săpase o gaură în stomac. Pentru că era prea obosită ca să se ducă până la un scaun, se lăsă să cadă pe jos şi se sprijini cu spatele de frigider.

— Dacă-ţi închipui că cineva vrea să mă lucreze în stil Charles Boyer, înseamnă că eşti la fel de nebun ca mine.

— Ce te sperie mai mult, Reece?

Se lăsă pe vine şi feţele lor erau acum la acelaşi nivel.

— Să crezi că suferi o nouă cădere nervoasă sau ideea că cineva vrea să crezi asta?

Totul înăuntrul ei se cutremură.

— Nu ştiu.

— Fiindcă e o situaţie întoarsă pe dos, intră în joc cu mine. Şi dacă ai văzut cum este omorâtă o femeie, dar nu există niciun alt martor? Ai raportat crima, vestea s-a răspândit. Dacă a aflat asta şi ucigaşul sau – aşa cum ne-am gândit mai devreme – te-a văzut? Nu reuşise să scape fără nicio urmă, aşa cum crezuse. Sigur, a aranjat totul la faţa locului, dar ceva tot a mai rămas.

— Pentru că a existat un martor, şopti ea.

— Da. Dar singurul martor are o istorie de probleme psihologice, plecate de la un caz de violenţă. Se poate folosi de asta. Oricum, nu toată lumea o crede – e nouă în oraş, are tot felul de mici probleme. Dar, având în vedere că insistă, ce-ar fi să-i zgândărească puţin problemele astea?

— Dumnezeule… De ce nu mă împuşcă mai bine în cap şi să termine mai repede?

— Încă o crimă? Lumea o să înceapă să te ia în serios.

— Postmortem.

— Sigur.

Încă mai exista ceva oţel acolo, îi spuse el. Poate că avea câteva găuri, dar o să reziste.

— Dar dac-ar fi să-ţi dea vreo câteva impulsuri subtile, are toate şansele ca tu să faci unul din două lucruri: să faci o cădere nervoasă şi să ieşi dezbrăcată în stradă cântând melodii din producţiile muzicale sau să fugi şi să faci depresia în altă parte. În oricare din aceste două cazuri, mărturia ta cum că ai fost martoră la o crimă nu va mai fi luată în serios.

— Dar asta e…

— O nebunie? Nu, nu este. Este un plan foarte inteligent şi foarte bine coordonat.

— Deci, în loc să crezi că sunt un complet dezastru din punct de vedere emoţional şi mintal, vrei să cred că sunt urmărită de un ucigaş care intră în apartamentul meu şi încearcă să mă manipuleze psihologic.

Brody luă din nou o gură de bere.

— Este o teorie.

La un moment dat în decursul ultimului minut, în timp ce începea să înţeleagă ce-i spunea Brody, gâtul lui Reece devenise mai uscat decât un deşert.

— Prima teorie este mai uşoară. La urma urmei, am fost acolo, am trecut prin asta.

— Sunt convins. Dar tu nu alegi calea uşoară.

— Ciudat lucru pe care să i-l spui cuiva care a fugit de tot şi toate, inclusiv de ea însăşi, timp de aproape un an.

— Dacă aşa vezi tu lucrurile, poate că eşti, într-adevăr, puţin sărită.

Se ridică şi, ca şi cum se gândise abia mai târziu la asta, îi întinse o mână ca să o ajute să se ridice în picioare. După câteva clipe de ezitare, Reece i-o luă. Şi se uită în ochii lui.

— Tu cum vezi lucrurile?

— Eu mă uit la o femeie care a supravieţuit. Toţi prietenii ei, care erau aproape familia ei, au fost ucişi – unul chiar în faţa ei, în timp ce ea a fost lăsată drept moartă. Prinsă în întuneric, sângerând. Tot ce ştia, tot ce preţuia i-a fost luat, fără niciun sens, fără niciun motiv, aşa că a rămas cu un sentiment de securitate zguduit şi o stare precară a ceea ce unii numesc sănătate mintală. Stă aici, doi ani mai târziu, pentru că a luptat ca să-şi găsească drumul înapoi, pas cu pas, în ritmul ei, în timpul ei. Cred că este una dintre cele mai puternice persoane pe care le-am întâlnit.

Respiraţia îi sună ca un sughiţat.

— Înseamnă că nu eşti un tip prea social.

— Aici erai, spuse el zâmbind uşor şi bătându-i cu degetul uşor pe frunte. Chiar aici. Strânge-ţi câteva lucruri. O să dormi la mine în seara asta.

— Nu pot să abuzez de tine.

— Ba poţi.

Împunse cu degetul punga de cumpărături.

— Asta e cina?

— La dracu’! Scoicile!

Brody îşi dădu seama că îşi revenise când o văzu ţâşnind spre pungă şi uitându-se cu disperare înăuntru.

— Slavă Domnului că i-am rugat să mi le împacheteze într-o pungă cu gheaţă! Sunt încă reci. Uite un avantaj al faptului că nu dau prea tare drumul la căldură.

— Îmi plac scoicile.

— Ţie îţi place orice. Apoi se sprijini cu mâinile pe tejghea şi închise ochii. Nu mă laşi să mă prăbuşesc. Pur şi simplu nu mă laşi.

— Ţi-am mai spus o dată. Mă enervează femeile isterice.

— Mi-ai mai spus şi că-ţi plac nevroticele.

— Da, aşa e. Nu numai că există o diferenţă între isterie şi nevroză, dar am hotărât şi că nu eşti suficient de nevrotică pentru gusturile mele. Aşa că o să mă folosesc doar de tine, până apare ceva mai bun.

Reece îşi frecă ochii care o usturau.

— Pare corect.

— Şi după ce se termină, o să te las în continuare să-mi găteşti.

— Mersi mult. Îşi lăsă mâinile să cadă şi se uită la el. M-ai ţinut în braţe când am plâns. Enervant lucru pentru tine.

— Nu erai isterică. Erai rănită. Doar să nu-ţi faci un obicei din asta.

— Te iubesc. Sunt îndrăgostită de tine.

Nu auzi absolut nimic timp de zece secunde lungi. Şi când Brody vorbi în cele din urmă,

remarcă urma de teamă amestecată cu enervare din tonul lui.

— La dracu'! Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

Reece râse, un râs plin şi prelung. Şi căldura râsului îi calmă gâtul iritat, nervii iritaţi.

— Şi tocmai asta este dovada că sunt nebună. Nu-ţi face griji, Brody.

Se întoarse acum şi observă că o privea cu acel respect precaut pe care un om îl arată unei bombe cu ceas.

— Dincolo de nevroză, sunt o femeie raţională şi modernă. Nu eşti responsabil pentru sentimentele mele şi nu ai nicio obligaţie să-mi răspunzi în acelaşi fel. Dar, după ce treci prin ce-am trecut eu, înveţi să apreciezi ceea ce ai. Timpul, oamenii, sentimentele. Terapeutul meu m-a convins să încep să ţin un jurnal, continuă ea, în timp ce strângea lucrurile de care avea nevoie. Ca să-mi exprim sentimentele, emoţiile – cele pe care nu le puteam articula. Am reuşit să le exprim în felul ăsta şi acum îmi este mai uşor să le articulez. Ca în cazul de faţă, de exemplu.

— Interpretezi greşit încrederea, un sentiment nejustificat de recunoştinţă şi faptul că există atracţie între noi.

— Oi avea eu mintea făcută varză, dar cu inima stau foarte bine. Dar, dacă asta te sperie, pot s-o sun pe Linda-gail şi să stau cu ea până mă hotărăsc ce să fac în continuare.

— Ia ce-ţi trebuie! spuse el brusc. Inclusiv ce-ţi trebuie ca să găteşti chestiile astea.

Nu era îndrăgostită de el. Dar faptul că *se credea* îndrăgostită îl îngrijora. El, băiat drăguţ, încerca să o ajute – şi asta fusese probabil prima lui greşeală –, şi acum ea complica totul, ca orice femeie, împachetând totul în fundiţe roz.

Fundiţe care îl sufocau.

Cel puţin nu mai vorbea acum despre asta. Şi nu se dădea de ceasul morţii în legătură cu ce se întâmplase în apartament.

Cum ştia că o să se întâmple, prepararea mesei o linişti. Scrisul avea acelaşi efect asupra lui, aşa că înţelegea cum funcţionează. Te concentrai sută la sută pe ceea ce făceai şi uitai cu desăvârşite de tot ceea ce te deranja.

Dar Reece avea să se întoarcă pe terenul minat al poveştii în care se implicase. Dacă teoria lui avea vreo bază, Reece era în pericol.

— Vrei nişte vin? o întrebă.

— Nu. Nu, mulţumesc. Doar apă.

Aranjă verdeţurile, asezonate cu un sos şi presărate cu rondele de morcov, pe farfurioare mici.

— Restul mai durează doar câteva minute, aşa că poţi să-ncepi cu asta.

Brody se gândi că mâncase mai multă salată în cele câteva săptămâni de când era cu Reece decât mânca de unul singur în şase luni.

— Joanie o să facă o criză când o să vadă baia.

— Atunci, zugrăveşte-o.

Reece îşi înfipse furculiţa în salată.

— Nu pot să zugrăvesc faianţa şi gresia.

— Probabil că Mac are un dizolvant sau ceva care să rezolve problema. La urma urmei, nu e chiar un apartament de lux, Subţirico. Oricum avea nevoie de câteva îmbunătăţiri.

— Ei da, asta e ceva care să mă facă să mă simt mai bine. Brody, am mai pierdut noţiunea timpului. Şi am mai avut pierderi de memorie. Nu mi s-a mai întâmplat de peste un an – sau, ha ha, nu-mi aduc eu aminte –, dar am trecut prin amândouă situaţiile.

— Nu înseamnă că treci prin asta acum, nu? Am stat mult pe lângă tine în ultimele săptămâni. Nu te-am văzut s-o iei razna sau să te plimbi în somn sau să-mi redecorezi pereţii cabanei cu mesaje ale subconştientului tău. Nu te-am văzut să faci nimic ciudat, în afară de faptul că mi-ai reorganizat sertarele din bucătărie.

— Le-am *organizat*, îl corectă ea. Ca să poată fi reorganizate, ar fi trebuit să existe de la bun început ceva care să semene măcar a organizare.

— Găseam eu ce-mi trebuia. Mai devreme sau mai târziu.

Pentru că era în faţa lui şi pentru că, la naiba, era al dracului de bună, mai mâncă din salată.

— Ţi-a spus cineva la Joanie că ai fi făcut ceva ciudat?

— Lui Joanie i s-a părut ciudat că i-am cerut bame pentru supa minestrone.

— Ce-i drept, bama e mama ciudăţeniilor, printre legume. Când spui că ţi s-a mai întâmplat asta, în Boston, erai întotdeauna singură?

Reece se ridică şi se duse să aranjeze restul

mesei.

— Nu. Ceea ce mă deranja cel mai tare era tocmai faptul că se putea întâmpla oriunde, oricând. După ce am ieşit din spital – prima oară – am stat la bunica. M-a dus la cumpărături. Mai târziu, am găsit în sertar un pulover maro absolut oribil şi am întrebat-o de unde apăruse. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă din felul în care s-a uitat la mine şi, când am insistat, mi-a spus că eu îl cumpărasem. Că avusesem chiar şi o discuţie în legătură cu asta, pentru că ştia că nu e genul meu. Le-am spus, şi ei, şi vânzătoarei, că trebuia neapărat să-l iau pentru că era antiglonţ. Întoarse scoicile cu o mişcare abilă din încheietură. Altă dată, a venit în camera mea în mijlocul nopţii pentru că a auzit gălăgie. Băteam cuie în tocul ferestrelor. Nu-mi aduc aminte când am luat ciocanul şi cuiele. Incidentul s-a terminat cu mine plângând în braţele ei.

— Eu, personal, văd în ambele poveşti măsuri defensive. Erai speriată.

— Speriată e mult prea puţin spus. Şi au mai fost şi alte incidente. Aveam coşmaruri groaznice în care auzeam zgomotele copleşitoare, focurile de armă, ţipetele. Încercam să sparg uşile. Am ieşit pe fereastră – pe aceeaşi fereastră pe care am vrut să o bat în cuie – într-o noapte, în timpul unui astfel de vis. M-a găsit un vecin pe trotuar, în cămaşă de noapte. Nu ştiam unde sunt, nici cum ajunsesem acolo. Aşează o farfurie în faţa lui Brody. Acela a fost momentul în care m-am internat la psihiatrie. Ar putea fi o recidivă.

— Care, întâmplător, are loc doar atunci când eşti singură? Nu cred. Lucrezi la Joanie câte opt ore pe zi, cinci, şase zile pe săptămână. Petreci timp cu mine, cu Linda-gail, prin oraş. Dar nu ai mai avut un – cum i-ai zis? – un *episod* decât în apartamentul tău, când nu e nimeni cu tine. *Lumină de gaz.*

— Şi tu eşti Joseph Gotten?

— Îmi place o femeie care se pricepe la filme clasice. Îi atinse mâna, doar degetele, uşor. Şi mai am unul. *Fereastra din spate*.

— Jimmy Stewart vede o crimă de cealaltă parte a curţii, într-un alt apartament, în timp ce este ţinut în casă din cauză că are piciorul rupt. Gânditoare acum, Reece se aşează, cu farfuria ei. Nu a mai văzut nimeni, nu îl crede nimeni. Nici măcar Grace Kelly. Nici prietenul lui, poliţistul… La naiba, lasă-mă o clipă!

— Wendell Corey.

— Fir-ar! Nici veşnic încântătoarea Thelma Ritter. Nimeni nu crede că Raymond Burr şi-a omorât soţia.

— Nu există nicio dovadă care să susţină afirmaţia eroului principal. Nu există cadavru, nu există semne ale unei altercaţii, nu există sânge. Şi Jimmy s-a purtat ciudat în ultima vreme.

— Aşadar, după tine, sunt prinsă undeva între *Lumină de gaz* şi *Fereastra din spate*.

— Fereşte-te de indivizi care seamănă cu Perry Mason şi au accent franţuzesc.

— Mă faci să mă simt mai bine. Acum două ore… Trebui să se oprească şi să-şi apese degetele pe

ochi. Eram ghemuită pe podea şi plângeam. Mai aveam puţin şi-mi sugeam degetul mare. Căzusem din nou la fund.

— Ba nu, alunecaseşi doar puţin. Şi te-ai ridicat la loc. Ăsta-i curaj.

Reece lăsă mâinile să-i cadă.

— Nu ştiu ce să fac.

— În clipa asta, ar trebui să mănânci scoicile. Sunt grozav de gustoase.

— Bine. Făcu un efort să ia o îmbucătură şi, fireşte, Brody avea dreptate. Erau grozav de gustoase. M-am îngrăşat un kilogram şi jumătate.

— Atât de mult? Pe unde-oi fi pus şampania?

— Se datorează faptului că gătesc mai mult. Nu doar la Joanie, ci şi aici. Aşa.

— Dacă-ţi pot fi de folos…

— Fac sex în mod regulat.

— Repet, dacă-ţi pot fi de folos…

— M-am tuns şi m-am coafat.

— Am remarcat.

Îşi lăsă capul într-o parte. Dacă trebuia să-i descleşteze dinţii, o să scoată cleştele.

— Ei? Îţi place sau nu?

— Merge.

— Oh, încetează! făcu ea, dând din mână. Chiar trebuie să fii atât de exuberant cu complimentele?

— Sunt un tip exuberant.

Îşi trecu degetele prin păr.

— Mie îmi place. Dacă ţie nu-ţi place, ar trebui să spui.

— Dacă nu mi-ar plăcea, aş spune că nu-mi place. Sau aş spune că-i treaba ta dacă vrei să te

afişezi cu o freză de toată jena.

— Tocmai asta ai spus, îi răspunse ea. Relaţia asta cu tine mi-a făcut foarte bine. Îmi place să fiu cu tine, să vorbesc cu tine. Îmi place să gătesc pentru tine şi să mă culc cu tine. Mă simt mai mult ca… n-o să spun *ca aceea care eram*, pentru că nu mă mai pot întoarce la asta niciodată.

— Poate că nici nu trebuie.

— Aşa este. Mă simt mai mult ca persoana care am sperat să devin, de când sunt cu tine. Dar ştim amândoi că ar fi mai isteţ şi mai sănătos pentru toată lumea dacă am face amândoi un pas înapoi.

Brody se încruntă, de cealaltă parte a mesei, cu furculiţa şi cuţitul în mână.

— Ascultă, dacă este din cauză că-ţi închipui că te-ai îndrăgostit de mine şi că asta complică situaţia…

— Nu e. Înghiţi, în mod foarte deliberat, încă o îmbucătură de scoici. Ar trebui să te consideri norocos că sunt îndrăgostită de tine, chiar dacă sănătatea mea mintală este îndoielnică. Se prea poate ca multe femei să te găsească atrăgător, dar le pui pe fugă cu firea ta capricioasă.

— Şi copiii de trei ani sunt capricioşi.

— Exact. Nu e vorba de sentimentele pe care le am pentru tine, ci de întreaga situaţie. Dacă alunec înapoi spre ce a fost, nu sunt o alegere bună nici pentru cea mai necomplicată relaţie. Dacă ai dreptate şi este cineva din exterior, atunci e chiar mai rău.

Brody îşi luă berea şi bău, cu o expresie contemplativă.

— Dacă eşti doar nebună şi eu dau înapoi, înseamnă că nu sunt în stare să fac faţă unei situaţii dificile. Dacă cineva încearcă să te convingă că eşti nebună, aceeaşi poveste. Şi nu aş mai avea ocazia să văd cum şi ce. În plus, nu sunt dispus să renunţ la mâncare şi la sex.

— Mi se pare corect. Dar, dacă te răzgândeşti mai târziu, n-o să-ţi port pică.

Întinse mâna după carafa de apă pe care o adusese cu ea, cea în care ţinea apă de izvor şi feliuţe de lămâie. Brody îi prinse mâna de pe cealaltă parte a mesei şi aşteptă până când privirea ei fu concentrată într-a lui.

— Nu e vorba doar de mâncare şi sex. Am…

„Ce? Sentimente?” se întrebă singur. Asta putea însemna absolut orice.

— Îmi pasă ce se întâmplă cu tine.

— Ştiu că-ţi pasă.

— Bine. Nu înseamnă că trebuie să analizăm şi să despicăm firul în patru timp de o oră şi jumătate de aici înainte.

Îi simţea mâna într-a lui, moale şi delicată. O lăsă jos, dar o păstră pe a lui deasupra, pe masă.

— O să ne dăm seama ce se întâmplă, Reece.

Şi în acea clipă, cu mâna lui caldă peste a ei, îl crezu.

După ce mâncaseră şi făcuseră ordine în bucătărie, când o văzu aşezată, cu ceaiul ei preferat, încercă pasul următor.

— Eşti în regulă dacă te las singură aici o oră?

— De ce?

— Mă gândeam să mă duc după Rick şi să mergem la apartamentul tău.

— Nu! Clătină din cap, privind flăcările focului pe care îl făcuse în sufragerie. Rick nu crede că aş fi văzut ceva pe munte. A făcut ceea ce-i cere funcţia să facă şi nu am niciun motiv să spun că nu şi-a făcut bine treaba. Dar nu mă crede. Am trecut pe la biroul lui azi-dimineaţă. L-am văzut. Şi pe Debbie, şi pe Hank. Şi când am scos schiţa şi le-am spus că vreau să o arăt în Jackson, nu am citit pe feţele lor decât milă.

— Dacă cineva intră în apartamentul tău…

— Chiar dacă e aşa, nu avem nicio dovadă. Şi cum s-o facă? Mi-am pus o yală.

— Orice lacăt poate fi deschis. Orice cheie copiată. Unde-ţi ţii cheile?

— În buzunarul interior al genţii.

— Şi când lucrezi?

— În buzunarul interior al genţii sau, dacă nu am geanta la mine, în buzunarul de la geacă. În buzunarul drept, pentru că sunt dreptace, dacă vrei detalii.

— Şi unde-ţi laşi geanta şi geaca când lucrezi?

— În biroul lui Joanie. Are şi ea un set de chei în dulăpiorul de pe peretele din birou. Nu cred că este cazul să tragem concluzia că am confundat-o pe Joanie cu un bărbat, că şi-a omorât iubita lesbiană şi că se furişează în apartamentul meu ca să mă sperie.

— Nu ar fi prea greu pentru nimeni să intre în birou, să ia amprenta cheii şi să facă o copie.

Ceaşca îi tremură în mână înainte să o aşeze.

— Crezi că e cineva din Fist?

— Posibil. Posibil să fie cineva care să stea în zonă când s-a petrecut povestea asta. Şi care a rămas după ce s-a răspândit vestea – destul de repede – că ai văzut ceva.

— Dar nimeni nu a recunoscut-o pe femeie.

— N-am spus că ea ar fi fost de aici sau de pe aici.

Reece se lăsă pe spate.

— Nu. N-ai spus. Cred că am presupus doar că, dacă ea nu era, nu era nici el.

— Poate că da, poate că nu. Ar putea fi cineva din Fist sau cineva care vine aici în mod regulat. Sau cineva venit doar în excursie, la vânătoare sau la o plimbare cu barca în zonă. Cineva care să ştie cum să acopere nişte urme, ceea ce, după mine, exclude turiştii de la oraş. Cine ştia că o să lipseşti azi aproape toată ziua?

— Cine nu ştia?

— Mda, aşa e pe-aici. Ar trebui să ne gândim la momente, spuse el. Ai spus că ţii un jurnal.

— Aşa e.

— O să mă uit prin el.

— Nu în viaţa asta şi nici în următoarele.

Brody începu să se încrunte, apoi rânji.

— Sunt şi eu pe-acolo?

— Sigur că nu. Cine a mai auzit ca o femeie să scrie în jurnal despre bărbatul de care este atrasă şi/sau despre experienţele lor sexuale? E strigător la cer!

— Poate c-ar trebui să citesc doar despre experienţele sexuale. Ca să fiu sigur că n-ai ratat

niciun detaliu.

— N-am ratat niciunul. O să mă uit eu. O să-mi notez datele şi orele, dacă le-am menţionat, la care s-au întâmplat diverse lucruri.

— Bine. Dar nu în seara asta. Pari epuizată. Du-te la culcare.

— Aş putea să mă întind aici câteva minute.

— Atunci, ar trebui să te car până sus după ce-ai adormi. Eu mă duc în birou, vreau să mai lucrez.

— Oh. Privirea ei alunecă înspre uşa din faţă. Bine, poate…

— După ce verific că e totul încuiat. Du-te la culcare, Subţirico.

Era o prostie să pretindă că nu era epuizată, aşa că se ridică în picioare.

— Am tura de dimineaţă mâine. O să-ncerc să nu te trezesc, când mă scol.

— Apreciez.

— Mulţumesc că mi-ai oferit umărul tău, Brody.

— Nu mi-ai folosit umărul.

Se aplecă şi îşi lipi buzele de ale lui.

— Ba da, l-am folosit. De foarte multe ori doar în seara asta.

Ştia că o să verifice dacă totul era încuiat fiindcă îi promisese. Şi, chiar în timp ce se pregătea de culcare, îl auzi urcând scările. Când se uită prin uşa crăpată, văzu lumina aprinsă în biroul lui şi auzi ţăcănitul tastaturii.

Pentru că ştia că era el acolo, reuşi să se ducă la culcare cu uşa de la dormitor deschisă şi neîncuiată.

Pentru că ştia că el era acolo, reuşi să închidă ochii şi să doarmă.

capitolul 18

Brody stătea ghemuit în faţa uşii apartamentului lui Reece, cu o lanternă subţire şi o lupă.

Se simţea uşor ridicol.

Deşi considera faptul că putea dormi dimineaţa unul dintre avantajele pe care le aveai când erai scriitor de romane, se trezise odată cu ea. Şi nu o luase în seamă când susţinuse vehement că putea fără nicio problemă să meargă pe jos de la cabana lui până la restaurant.

Sigur, îşi zise el acum, nu era nicio problemă pentru o femeie posibil urmărită de un ucigaş să meargă de una singură prin întuneric preţ de trei kilometri şi ceva, ca un personaj imbecil dintr-un film de groază prost.

În plus, nu numai că primi primele două ceşti dintr-un bol de cafea proaspăt făcută când o lăsă la Joanie, dar se mai alese şi cu şuncă, ouă şi cartofi prăjiţi, înainte ca restaurantul să apuce să se deschidă.

Nu era o afacere proastă.

Acum stătea ghemuit şi se juca de-a detectivul. Fiindcă nu avea nici cea mai mică experienţă personală cu privire la ce presupunea intrarea prin efracţie, nu putea fi absolut sigur că yala nu fusese forţată sau deschisă cu un şperaclu, dar nu putea vedea nicio urmă în acest sens.

Se gândi din nou să nu ţină cont de ce-i spusese

ea şi să aducă şeriful. Totuşi, nu credea că Rick putea să facă mult mai multe decât făcea el în acest moment.

Mai era apoi şi o chestiune de încredere, îşi spuse, în timp ce se lăsa pe călcâie. Reece avea încredere în el şi, dacă ar fi făcut ceva împotriva voinţei ei, ar fi însemnat să-i înşele această încredere.

Zicea că e îndrăgostită de el – dar că nu avea nicio aşteptare. Femeile! Încurca pasiunea şi faptul că se simţeau bine împreună cu marea dragoste. Şi, una peste alta, mai era şi vulnerabilă, având în vedere tot ce se întâmplase.

Şi se mai întâmpla încă.

Se îndreptă şi scoase cheia pe care i-o dăduse Reece. Apoi se uită lung în palmă.

Încredere. Ce ar fi trebuit să facă?

Descuie uşa, păşi înăuntru.

Simţea un miros în aer – uşor şi subtil. Reece. Dar fi putut recunoaşte oriunde acum. Şi se trezi nejustificat de furios că persoana care intrase în casa ei simţise acelaşi miros personal.

Lumina pătrundea acum prin ferestre şi cădea pe scândura goală a podelei, pe mobila uzată, de mâna a doua – sau poate chiar a treia –, pe cuvertura de culoare albastru aprins pe care o cumpărase pentru canapeaua extensibilă.

Nu se putea gândi decât că merita mai mult. Probabil că ar fi putut să o ajute, să-i mai dea ceva bani ca să-şi poată cumpăra un covor, pentru Dumnezeu, şi să zugrăvească pereţii.

— Aluneci pe o pantă periculoasă, Brody, se

avertiză singur. Dacă-i cumperi unei femei un amărât de covor, te trezeşti că mâine-poimâine vrea un inel.

În plus, avea o privelişte pe care toţi banii din lume n-ar fi putut-o cumpăra. Cine avea nevoie de covoare sau de tablouri pe pereţi când munţii erau pictaţi pe toată întinderea cerului chiar la fereastră şi lacul aproape că se întindea din pragul uşii?

Îi scoase din priză laptopul şi îl puse în geantă, împreună cu stick-ul de memorie, ca să le ia cu el. Reece avea nevoie de încă o noapte, cel puţin, departe de locul ăsta. De ce să nu aibă lucrurile personale la ea?

Fără prea mare interes, deschise sertarul micuţului birou pe care Joanie îl adusese probabil special pentru Reece. Găsi înăuntru două creioane ascuţite rupte în două, un Magic Marker negru şi o agendă subţire, legată în piele, în genul celor pe care le poartă unii oameni cu ei, cu poze cu copiii sau animalele de companie. Curios, o deschise.

Fotografia unei femei în vârstă, foarte elegantă, care stătea pe o bancă în ceea ce părea să fie o grădină frumos îngrijită avea un X gros şi negru peste faţă. Erau şi altele. Aceeaşi femeie într-o cămaşă albă şi pantaloni negri, ţinând în braţe un căţel de dimensiunea unui timbru poştal. Un bărbat şi o femeie cu şorţuri lungi, cu pieptar, un grup cu pahare de şampanie în mână. Un bărbat cu braţele larg deschise în faţa unui cuptor mare, încastrat în perete.

Toţi aveau câte un X pe faţă.

În ultima fotografie, Reece era în mijlocul unui grup de oameni. La restaurant, deduse Brody. La Maneo's.

Faţa ei era singura nemarcată din tot grupul şi zâmbea radios.

În dreptul fiecărei persoane, cu litere mici, într-un scris frumos de tipar, era un singur cuvânt: mort. Şi sub Reece era scris: *nebună*.

Apucase să le găsească? se întrebă Brody. Spera că nu. Băgă agenda în buzunarul exterior al genţii de laptop. O s-o scoată mai târziu şi-o să hotărască în ce mod să i-o arate, când ajungea acasă.

Deşi nu intenţionase să-i invadeze chiar atât de mult intimitatea, Brody începu să caute prin sertarele dulapului mic şi urât.

Depăşi jena pe care o simţi când îi umblă prin lenjeria intimă amintindu-şi că deja o scosese de pe ea de câteva ori. Dacă o putea atinge atunci când era purtată, nu i se mai părea atât de ciudat să o atingă când era împăturită într-un sertar.

Bine, recunoscu el, ba era ciudat.

Dar nu-i luă prea mult să verifice dulapul. Reece nu avea multe. Era o femeie căreia îi plăcea să călătorească cu bagaj uşor, hotărî Brody.

Sertarele din bucătărie erau o altă poveste. Aici era artileria grea. Totul era nemilos organizat. Nimic lăsat la întâmplare. În mod evident, femeia asta nu auzise de conceptul *sertar cu de toate*. Găsi pahare de măsură, linguri, teluri – de ce ar fi avut cineva nevoie de mai multe? – şi tot felul de instrumente şi vase de bucătărie.

Erau vreo câteva despre care n-ar fi putut în

ruptul capului ghici la ce erau folosite, dar şi acestea, ca şi oalele şi cratiţele din bufetul de mai jos, erau foarte ordonat aranjate.

Găsi un vraf de boluri puse unul într-altul şi tăvi de mai multe mărimi.

Din nou, la ce îi trebuia mai mult de una?

În următorul bufet găsi ceva ce recunoscu drept mojar şi pistil şi alături, un bol plin ochi cu pastile.

Îl scoase, îl puse deoparte.

Se duse în baie. În dulăpiorul de medicamente erau toate flacoanele pe care le văzuse mai de mult, aliniate pe raft. Şi goale.

Mici capcane, îşi spuse Brody, simţind cum îl năpădeşte un nou val de furie. Era deştept nenorocitul.

Îşi îndesă mâinile în buzunare, ca să nu le lase să se strângă în pumni, şi studie pereţii.

Acelaşi scris îngrijit de tipar, observă el, nicio mâzgăleală. Dar câteva cuvinte se încălecau şi asta crea o senzaţie de gest frenetic. Cu siguranţă de nebunie. Faptul că unele dintre cuvinte urcau dinspre podea înspre perete, sau coborau din nou, era un detaliu bun.

Cine făcuse asta era o persoană foarte prevăzătoare, foarte atentă, foarte inteligentă.

Brody îşi scoase aparatul digital pe care îl luase cu el. Făcu fotografii din toate unghiurile din care reuşi în încăperea micuţă. Făcu prim-planuri cu întreaga întrebare, apoi cu fiecare cuvânt în parte, apoi cu literele separate.

După ce documentă încăperea din toate punctele de vedere la care se putu gândi, se

sprijini de glaful ferestrei.

Nu o putea lăsa să se întoarcă la aşa ceva. O să se ducă la Mac şi o să vadă dacă găsea ceva cu care să poată să şteargă markerul de pe gresie, de pe cadă şi de pe faianţă. Nu era mare lucru.

Şi putea să ia nişte vopsea, dacă tot se ducea până acolo. Pentru o cameră atât de mică, sigur îi ajungea doar o singură găleată. Două ore, cel mult, şi treaba era rezolvată.

Nu era ca şi cum i-ar fi cumpărat un covor.

Mac puse întrebări, fireşte. Brody era de părere că puteai, probabil, să-ţi cumperi hârtie igienică în Fist, fără să te întrebe cineva la ce îţi trebuia, dar cam atât. Orice altceva era însoţit de un: Ei, *ce vrei să faci*?

Nu spuse că voia să zugrăvească apartamentul lui Reece. Oamenii şi-ar fi făcut cu siguranţă o idee greşită dacă ar fi aflat că un bărbat zugrăvea apartamentul femeii cu care avea o relaţie.

Fără multă tevatură, Brody – un bărbat care considera că orice activitate domestică în afară de făcutul cafelei era o tortură venită direct din adâncul infernului – se întoarse în baie, se aşează în patru labe şi începu să frece.

Reece apăsă cu grijă clanţa. Nu-i plăcea deloc că uşa nu era încuiată. Nu-i plăcea nici teama care-i usca gâtul în clipa în care şi-l imagină pe Brody întins pe jos înăuntru, rănit sau mai rău.

De ce mai era aici? Îl aşteptase să coboare şi să-i aducă cheia cu mult înainte de pauza ei. Dar nu coborâse şi maşina lui era încă afară.

Şi uşa de la apartament nu era încuiată.

O deschise încet.

— Brody?

— Da. Sunt în spate.

— Eşti bine? Ţi-am văzut maşina şi nu am… Se opri după ce făcu vreo câţiva paşi înăuntru. Mirosi. Ce-i asta? Vopsea?

Brody ieşi din baie cu un trafalet în mână, cu vopsea lipită pe haine şi în păr.

— Nu e vreo mireasmă orientală.

— Zugrăveşti baia?

— Nu-i mare lucru. Nu ai mai mult de un metru pătrat de perete acolo.

— Ceva mai mult. Vocea ei era încărcată de emoţie. Mulţumesc.

Veni să arunce o privire.

Făcuse deja tavanul şi trăsese dungile pe lângă faianţă. Pregătise pereţii. Era un albastru foarte, foarte deschis, ca şi cum un nor s-ar fi înmuiat preţ de o clipă în lac şi îi absorbise puţin din culoare.

Nu se mai vedea nicio literă, nicio dungă roşie pe nicăieri.

Reece se sprijini de el.

— Îmi place culoarea.

— Nu ai o gamă prea largă din care să alegi, dacă vrei să găseşti repede ceva, cu plata pe loc, la magazinul lui Mac. Deşi aveau şi un roz frumos, Pepto-Bismol, care mi-a atras atenţia.

Acum zâmbi şi îşi lăsă şi mai mult greutatea pe el.

— Apreciez că te-ai abţinut să îl cumperi şi că ai

dat dovadă de bun-gust. Va trebui să mă revanşez cu o masă.

— Îmi convine. Dar dacă vrei şi restul apartamentului zugrăvit, eşti pe cont propriu. Detest chestia asta.

Acum se întoarse şi-şi îngropă nasul în gâtul lui.

— Pot să termin eu, când ies din tură.

— Am început, o să termin.

Se surprinse apăsându-şi buzele pe creştetul capului ei. Dar era prea târziu ca să mai poată opri gestul. Prea târziu, îşi dădu seama, pentru multe, în clipa în care Reece îşi dădu capul pe spate şi îl privi cu acei ochi irezistibili.

— Nu m-aş opri acum nici dacă m-ar plăti cineva în diamante. Aşa, ca să ştii.

— Asta e bine. Pentru că nu am niciun diamant.

Când îşi puse capul pe pieptul lui şi oftă, era deja topit.

— M-am gândit că era mai bine să nu mai vezi niciodată scrisul ăla.

— Ştiu. Dar mă gândeam că aş putea totuşi să mai stau la tine şi diseară. Îşi frecă iar nasul de gâtul lui. Ştii că durează o vreme până când se duce mirosul de vopsea.

— Da. N-aş vrea să te ştiu inhalând aburi toxici.

Reece îşi dădu din nou capul pe spate şi, de data asta, îşi ridică gura înspre a lui. Un sărut lent, lung şi imposibil de cald, aproape insuportabil de dulce. Mâna liberă i se ridică pe spate şi-i prinse cămaşa în pumn.

Reece râse scurt şi făcu un pas înapoi. Strălucea, îşi spuse Brody. Tot stresul, tot

zbuciumul prin care trecuse cu o noapte în urmă dispăruse.

— Am nevoie doar de câteva lucruri de aici ca să… Ce? Vrei să pisezi ceva?

Încă era ameţit de sărut, de expresia de pe chipul ei şi reuşi doar un:

— Ha?

— Mi-ai scos mojarul şi pistilul.

Brody se înjură în minte pentru că le uitase afară.

— Reece…

— Ce ai înăuntru? Parcă ar fi…

Strălucirea care radia direct din ochii ei într-ai lui dispăru.

— Nu le iau.

Acum, când se ridicară spre ei, aceeaşi ochi erau devastaţi.

— Le păstrez doar, pentru orice eventualitate, şi ca să-mi amintească de ce anume încerc să scap cu atâtea eforturi. Nu vreau să crezi că…

— Nu le-am pus eu acolo.

— Atunci… Oh.

— Sunt capcane, Reece. Aşează trafaletul în tăviţă şi veni lângă ea. Îţi întinde capcane, dar nu ai voie să calci în ele.

— Ce crezi că vrea să spună cu asta? Băgă degetul în bol, îl învârti printre pastile. „Ce-ar fi să le pisezi pe toate şi să-ţi faci o pastă pe care să ţi-o întinzi pe o felie de pâine prăjită, apoi să uiţi de tot şi toate?”

— Nu contează ce spune, dacă nu îl asculţi.

— Ba contează. Se răsuci pe călcâie şi, în loc de

devastare, ochii ei aruncau acum flăcări de furie. Nu pot să răspund, dacă nu ascult. Nu pot să-i spun că nu o să reuşească să mă trimită înapoi, nu la pastile, nu la doctori! Nu mă întorc în întuneric doar pentru că este el un criminal, şi un laş, şi un nenorocit!

Înşfăcă bolul şi, în timp ce Brody se pregătea să audă izbitura, îl răsturnă în chiuvetă apoi dădu drumul la apă peste pastile.

— Nu am nevoie de ele. Nu le vreau. Iar el să se ducă dracului!

— Trebuia să-mi fi dat seama că nu eşti genul care să arunce cu obiecte. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi privi împreună cu ea pastilele topindu-se. Nu ştie cu cine s-a pus.

— Probabil că o să intru în panică mai târziu, când n-o să le mai am. Plasa mea de siguranţă.

— Cred că Doc ți-ar putea scrie o reţetă, dacă ai nevoie de-o plasă.

— Da, şi eu cred.

Reece oftă prelung. Gata, se duseseră. Îşi aruncase pastilele ca să demonstreze ceva.

— O să-l consider un plan de rezervă și-o să văd cum mă descurc fără plasă.

Brody se gândi la agenda cu fotografii pe care o ascunsese, intenţionând să o protejeze. Dar nu de protecţie avea ea nevoie, îşi dădu seama. Ci de încredere. Avea nevoie de cineva care să creadă că era stabilă.

— Mai e ceva. Şi o să fie o lovitură mai puternică de data asta.

— *Ce?*

În timp ce Reece privea în jur, căutând capcana, Brody se duse la geanta de laptop şi scoase agenda subţire.

— A făcut asta ca să te supere. Nu-l lăsa să câştige.

Reece deschise agenda. Mâinile nu-i tremurară de data asta, dar inima i se cutremură.

— Cum le-a putut face aşa ceva? După toate prin câte au trecut, după tot ce au pierdut… i-a tăiat ca şi cum nu ar însemna nimic.

— Nu înseamnă nimic, pentru el.

— Eu nu aş fi făcut niciodată asta, spuse ea. Oricât de jos aş fi căzut, n-aş fi făcut niciodată aşa ceva. A făcut o greşeală de data asta, pentru că acum ştiu sigur că n-am fost eu.

Îşi trecu un deget peste chipurile înnegrite ale celor care muriseră.

— I-am iubit şi n-aş fi încercat niciodată să-i şterg din mintea mea.

Se uită la fiecare pagină, aşa cum făcuse Brody, apoi închise agenda.

— Nenorocitul. Nenorocitul dracului! Nu, nu o să câştige.

Se întoarse la birou, puse agenda jos.

— Nu o să câştige!

Brody veni lângă ea şi, pentru că era acolo, se putu întoarce. Se putu sprijini de el.

— Pot să le înlocuiesc, pe cele mai multe – bunica are câteva copii. Dar fotografia de grup era singura pe care o aveam cu noi toţi.

— Poate că familiile lor mai au copii.

— Desigur. Probabil că au. Se îndepărtă de el şi-

şi trecu mâna prin părul de la spate. Pot să iau legătura cu ei şi să le cer o copie. Pot să fac asta. Trebuie să cobor, să-mi termin tura.

— Vin şi eu când termin aici. Îi mângâie părul. Poate facem ceva mai târziu. Mergem la o plimbare cu maşina. Sau pot să împrumut o barcă. Ceva.

— Ceva sună bine. Sunt în regulă. O să fiu bine.

Pete se întorsese la muncă şi îi făcu cu ochiul în clipa în care intră în bucătărie.

— Puiul tău *teriyaki* a dat lovitura astăzi la prânz. Se duc o mulţime de porţii şi nu se mai întoarce mare lucru pe farfurie.

— Bine.

— Ţi-ai depăşit puţin pauza, spuse Joanie, de la grătar.

— Scuze. Mai rămân după tură.

— S-a apucat Brody de zugrăvit sus?

Reece se opri în timp ce-şi spăla mâinile.

— De unde ştii lucrurile astea?

— Carl a venit să bea o cafea, i-a spus lui Linda-gail că Brody a trecut pe la magazin şi a cumpărat vopsea şi un trafalet. Maşina lui Brody este încă aici. Ştiu şi eu să socotesc doi plus doi.

— Da, îmi face o favoare.

— Sper să nu fie vreo culoare trăsnită.

— Este un albastru foarte deschis. Şi e doar baia. Era… necesar.

— Probabil că da.

Joanie aşează friptura pe o chiflă lungă, adăugă două ouă prăjite şi începu să facă un sendviş cu de

toate.

— Este plăcut să ai un bărbat care să te mai scape de treabă.

— Este.

După ce-şi uscă mâinile, Reece luă biletul cu următoarea comandă.

— Numai amintesc ca Brody să mai fi făcut vreodată aşa ceva pentru o femeie de pe-aici. Tu-ţi aminteşti ceva, Pete?

— N-aş putea spune.

Pete avea dreptate în legătură cu puiul *teriyaki.* Avea două comenzi pentru el, unul cu inele de ceapă, altul cu supă de fasole neagră. Reece trecu la treabă.

— Ştiţi amândoi că mă culc cu el, zise ea blând. Bărbaţii fac adesea câte ceva de genul ăsta pentru femeile cu care se culcă.

— Noi fi tu prima cu care s-a culcat de când e aici, interveni Joanie. Dar nu a zugrăvit baia nimănui pentru acest privilegiu.

— Poate că eu sunt mai bună în pat.

Joanie scoase un hohot de râs, aşează o porţie de cartofi prăjiţi pe farfurie, lângă sendviş şi adăugă o lingură de salată de varză.

— Gata comanda! Denny, cum îţi merge?

— Foarte bine, Joanie.

În loc să stea aşezat la o masă, ajutorul de şerif era în picioare, la tejghea.

— M-a trimis şeriful. Voia să ştie dacă Reece poate să treacă pe la secţie, vreo câteva minute, dacă nu ai nevoie de ea.

— La dracu’, Denny! Tocmai a venit din pauză şi

e ora prânzului!

— Păi… Denny îşi băgă mâna pe sub pălăria de la uniformă şi se scărpină în cap. Vezi tu… Pot să vin acolo o clipă?

Cu o expresie enervată, Joanie îi făcu semn să vină în spate.

— Ce se întâmplă? şopti Linda-gail, apropiindu-se de tejghea.

— Nimic care să fie treaba ta, cum este de exemplu să te duci şi să iei comenzile clienţilor.

Joanie se întoarse în bucătărie.

— Spune, de ce vrea Rick să-mi ia bucătarul fix la prânz, când e aglomeraţia mai mare şi nu-mi văd capul de treabă?

— M-a chemat şeriful?

Reece ridică privirea de la puiul care sfârâia în tigaie.

— Te roagă să vii până la secţie două minute. Treaba e că… Nu am vrut s-o spun acolo, unde sunt atâţia oameni care mănâncă, înţelegi, îi spuse Denny lui Joanie. Treaba e că au găsit cadavrul unei femei în mlaştina de la Moose Ponds.

Privirea lui încărcată de tristeţe era acum îndreptată spre Reece.

— Şeriful are, ăăă, vreo câteva poze la care te roagă să te uiţi. Să-i spui dacă e femeia pe care zici că… adică, pe care ai văzut-o la râu.

— Du-te! spuse brusc Joanie.

— Da.

Vocea îi era calmă.

— Da. O să mă duc şi o să… Termin doar comanda asta.

— Pot să termin eu afurisita de comandă. Pete, fugi sus şi adu-l pe Brody.

— Nu. Nu, nu-l deranja. Absentă, Reece îşi desfăcu şorţul. N-o să păţesc nimic. Hai să mergem!

Pete aşteptă până când Reece nu putea să îl mai audă.

— Vrei să mă duc totuşi după Brody?

— A zis că nu. Reece ştie ce vrea.

Dar chipul lui Joanie avea o expresie îngrijorată, în clipa în care se întoarse spre grătar.

Venise cu maşina cu staţie, aşa că drumul nu dură mult. Nu-i lăsă timp să se acomodeze cu ideea, să-şi facă tot felul de gânduri. Totul avea să se termine peste câteva minute, îşi spuse Reece. Putea lăsa toate astea în urmă – sau măcar să încerce.

— O să te duc direct în biroul lui Rick.

Denny o bătu şovăielnic pe umăr, după ce ieşiră din maşină.

— Vrei o cafea? Nişte apă?

— Nu, nu. Sunt bine.

Şi oricum, nu credea că era în stare să înghită ceva.

— Ştii cum a fost… cum a murit?

— Ar fi mai bine să vorbeşti cu şeriful.

Denny îi deschise uşa.

Hank îşi ridică privirea de la staţia de emisie şi puse o mână peste microfon.

— Nişte turişti nebuni au alergat după bizoni într-un SUV ca să obţină fotografii în mişcare. Ne-

am ales cu un SUV avariat şi un bizon enervat. Reece… Reuşi să îi adreseze un zâmbet. Totul bine?

— Da.

— Denny, am nevoie să te duci cu Lynt. Aduceţi-i pe turişti încoace, remorcaţi vehiculul. Nişte ţăcăniţi! Scuză-mă, Reece.

— Mă duc în biroul şerifului Mardson.

— Unde sunt? îl auzi pe Denny întrebând, în timp ce se îndepărta.

Uşa era deschisă şi Mardson îi ieşea deja în întâmpinare, din spatele biroului.

— Mulţumesc că ai venit.

— Au găsit pe cineva. O femeie. Un cadavru.

— Stai jos mai întâi. Îi luă blând braţul, o aşeză pe un scaun. Au găsit-o nişte copii. Se potriveşte cu descrierea ta. Am nişte poze. Îţi spun din start că nu sunt poze frumoase, dar, dacă poţi să te uiţi la ele, spune-mi dacă ţi se pare că ar fi femeia pe care ai văzut-o. Ne-ar fi de mare ajutor.

— A fost sugrumată?

— Există urme că ar fi fost strânsă de gât. Crezi că te poţi uita la imagini?

— Pot să mă uit.

Îşi prinse strâns mâinile în poală ca să nu se piardă cu firea în timp ce şeriful lua un dosar de pe birou.

— Nu te grăbi.

Se aşeză în celălalt scaun pentru vizitatori, apoi îi întinse o fotografie. Nu o luă. Nu-şi putea desface degetele. Dar se uită.

Apoi îşi feri repede privirea, în timp ce

respiraţia i se transforma într-un şuierat.

— Este… Oh, Doamne!

— Ştiu că e greu. A stat o vreme în mlaştină. Poate o zi sau două. Medicii legişti vor stabili momentul morţii şi alte detalii.

— O zi sau două? Dar au trecut săptămâni!

— Dacă a plecat cu el în acea zi, dacă era doar rănită, nu moartă, se poate ca asta să se fi întâmplat mai puţin mai târziu.

Când Reece începu să clatine din cap, Rick ridică o mână.

— Poţi spune, fără nici cea mai mică îndoială, că era imposibil să mai fi fost în viaţă?

Voia să spună ca da, categoric. Dar cum ar fi putut?

— Nu sunt prea multe îndoieli în mintea mea.

— Este suficient, deocamdată. Aceasta e femeia pe care ai văzut-o, Reece?

Îşi strânse degetele până când începură să o doară, apoi se concentră pe această durere ca să-şi facă curaj şi să se uite din nou.

Faţa era atât de vânătă, atât de umflată, plină de tăieturi fără sânge care se întindeau până la gâtul jupuit de piele şi roşu. Creaturile care trăiau în mlaştină gustaseră şi ele din ea. Auzise, cândva, că peştii şi păsările de cele mai multe ori mănâncă mai întâi ochii. Acum ştia că era adevărat.

Avea părul negru şi lung. Umerii păreau subţiri.

Reece încercă să suprapună amintirea femeii pe care o văzuse peste această faţă distrusă.

— Nu ştiu… pare mai tânără şi părul… părul pare mai scurt. Nu ştiu.

— Erai destul de departe când s-a întâmplat, ştiu.

— Nu a bătut-o. Faţa ei – faţa asta – cineva a bătut-o. El doar a împins-o la pământ înainte să… Nu i-a lovit faţa în felul ăsta.

Rick nu spuse nimic pe moment, apoi, când Reece întoarse din nou capul, întoarse fotografia cu faţa în jos.

— E posibil să nu fi fost moartă când ai fugit după ajutor. Individul a târât-o de acolo, şi-a acoperit urmele. Poate că şi-a revenit şi că s-au împăcat, o vreme. Poate că s-au plimbat prin zonă. S-au certat din nou, câteva săptămâni mai târziu şi atunci s-a întâmplat restul. Un bărbat care strânge o femeie de gât o dată, o poate face din nou.

— Restul…?

— Trebuie să aşteptăm să fie gata autopsia şi să fie analizate celelalte dovezi. Spun că sunt şanse foarte mari să fie femeia pe care ai văzut-o. Dar dacă te-ai mai putea uita o dată, după ce-ţi mai limpezeşti puţin mintea, ne-ai fi de folos. Nu avea niciun document cu ea. I-au introdus amprentele în sistem, dar nu sunt înregistrate nicăieri. O să folosească şi amprenta dentară şi verifică la Persoane dispărute. Dar dacă am şti că a fost acolo unde i-ai văzut pe cei doi oameni, dacă am şti că a fost cu bărbatul pe care l-ai văzut, şi asta ne-ar putea ajuta.

Reece privi în ochii lui, calmă, controlată.

— Nu m-ai crezut mai devreme. Nu ai crezut că am văzut ce-am spus că am văzut sau că a fost cineva acolo.

— Am avut îndoieli, nu te mint. Asta nu înseamnă că nu m-am dus să cercetez sau că nu mă ocup în continuare de caz.

— Bine.

De data asta, întinse mâna după fotografie. Şocul trecuse, aşa că acum simţea milă în timp ce-i studia faţa.

— Nu ştiu. Îmi pare rău. Aş vrea să pot spune că este femeia pe care am văzut-o, dar nu pot. Cred că era mai în vârstă, că avea părul mai lung, faţa mai îngustă, dar nu sunt sigură. Dacă o să… După ce o să o identifice, dacă aş putea să văd o fotografie de-a ei de dinainte să păţească chestia asta… Cred că aş putea spune da sau nu cu mult mai multă certitudine.

— Bine.

Rick luă fotografia, îşi puse o mână peste a ei şi strânse. Avea mâna rece, de parcă ar fi băgat-o într-un frigider.

— Ştiu că ţi-a fost greu. Vrei nişte apă?

— Nu, mulţumesc.

— După ce o identifică, o să te rugăm să te uiţi. Apreciez că ai venit până aici. O să-l rog pe Denny să te ducă înapoi.

— Cred că a fost trimis undeva.

— Atunci te duc eu.

— Pot să merg pe jos. Dar când se ridică, picioarele îi tremurau. Sau poate că nu.

— Te duc eu înapoi. Vrei să mai stai jos câteva minute?

Reece clătină din cap.

— Dacă ai dreptate… Să spunem că ai dreptate

şi că era încă în viaţă în acea zi. De ce ar mai fi rămas cu el? De ce-ar mai fi rămas de bunăvoie, după ce a încercat să o omoare?

— Nu ştii niciodată ce pot să facă oamenii. Hank, o duc pe Reece acasă. Şi poate că mă înşel, adăugă Rick, luându-şi pălăria din cui şi deschizând uşa. Poate că nu are nicio legătură cu ce ai văzut luna trecută. Dar, din descrierea ta, şansele sunt destul de mari.

— Nu a fost dată dispărută pentru că era cu el.

— Posibil.

Reece urcă în maşină şi îşi lăsă capul pe spate.

— Aş vrea să fiu sigură că este aceeaşi femeie. Ar fi mult mai uşor să pot să spun „Da, ea este!”. Atunci, totul s-ar termina pentru mine.

— Trebuie să nu te mai gândeşti la asta, cel puţin momentan. Lasă poliţia să-şi facă treaba.

— Aş vrea să pot.

Când opriră în faţa restaurantului, Reece ridică privirea şi îl văzu pe Brody care tocmai ieşea pe uşa ei.

Când o văzu în maşina de poliţie, coborî treptele câte patru.

— Ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat?

Părea foarte îngrijorat, şi Reece nu era obişnuită să vadă această expresie pe chipul lui. Simţi un fior înăuntrul ei.

— Au găsit cadavrul unei femei şi m-am dus să mă uit la nişte fotografii de la… Nu ştiu dacă e ea. Avea faţa mult prea distrusă. Nu cred că este femeia pe care am văzut-o, dar…

— A fost găsită în mlaştină, lângă Moose Ponds,

spuse Rick, în timp ce cobora de pe scaunul şoferului.

— O să stau câteva minute pe trepte, înainte să intru în restaurant. Mai vreau puţin aer.

Reece se duse la scări şi se lăsă să cadă pe ele.

— O femeie, îi şopti Rick lui Brody. Părul lung, negru. Dovezi că a fost strangulată. Bătută, violată. Poate că înecată. Îi fac acum autopsia. Au găsit-o nişte puşti. Goală, fără niciun act, fără nicio haină în preajmă.

— Abia au găsit-o?

— Ieri. Eu am aflat azi, am primit fotografiile de la locul crimei.

— Pentru Dumnezeu, Rick, cum naiba te aşteptai ca Reece să identifice o femeie care a stat la saramură în mlaştină timp de aproape o lună?

— O zi sau două, îl corectă Rick. Dacă Reece a văzut pe cineva luna trecută şi dacă femeia aia încă mai respira când a plecat sau a fost luată de lângă râu, victima de acum ar putea fi ea. Am vrut să văd dacă Reece o poate identifica. S-a descurcat destul de bine. E puternică.

— Ar fi trebuit să mă suni pe mine mai întâi, să mă laşi să o aduc eu, spuse Brody, încruntându-se. Ştii foarte bine că suntem împreună.

— Dacă voia să vii cu ea, putea să te sune. Ce naiba ai în păr?

— La dracu'! făcu Brody, trecându-şi degetele prin el. Vopsea. Am zugrăvit puţin la etaj.

— Aşa deci? spuse Rick, ridicând sprâncenele. S-ar părea că povestea e mai serioasă decât credeam.

— E doar o zugrăveală.

Rick zâmbi, arătându-şi toţi dinţii.

— Frumoasă nuanţă de albastru. Pe vremea când relaţia dintre mine şi Debbie nu era *chiar aşa de serioasă*, m-a pus să-i repar veranda, apoi să-i iau ba una, ba alta de la magazin. Înainte să-mi dau seama, am închiriat un frac şi am spus „Da” în faţa primarului.

— Mai du-te dracului, Rick! E doar o zugrăveală.

— Trebuie să începi de undeva.

Se duse lângă Reece, care se ghemui ca să nu fie nevoită să ridice privirea spre el.

— O să fii bine acum?

— Da. O să fiu bine. Mulţumesc că m-ai adus înapoi.

— Face parte dintre atribuţiile mele.

— Domnule şerif? strigă Reece în urma lui, când Rick începu să se îndrepte spre maşină. O să mă anunţi imediat ce este identificată?

— Da. Poţi conta pe asta. Acum, ai grijă de tine. Iar tu, ai mare grijă dacă încearcă să-ţi pună un şorţ, adăugă, privind spre Brody.

— Să mă pupi…

Dar Rick deja intrase în maşină şi închidea portiera.

Când Reece se ridică de pe trepte, Brody se întoarse la ea.

— Haide! Luăm ce-ţi trebuie şi ducem totul la mine. Şi mergem la plimbarea aia cu maşina sau ce vrei tu.

— Nu, trebuie să mă întorc la lucru.

— Pentru Dumnezeu, Joanie n-o să te dea afară.

— Trebuie să lucrez. Am nevoie de bani. Şi îi datorez o oră în plus. Oricum, o să-mi fie mai bine dacă sunt ocupată. Lăsăm pe altă dată plimbarea sau ce vreau eu?

— Bine. Scoase din buzunar cheia apartamentului şi i-o întinse. Am încuiat totul. Şi mă găseşti acasă dacă… Mă găseşti acasă.

— Bine.

Pentru că el nu făcu nicio mişcare, făcu ea şi se aplecă să îl sărute.

— Consideră asta un mic avans pentru zugrăveală.

— Credeam că mă plăteşti cu mâncare.

— Pentru început.

capitolul 19

Joanie nu puse nicio întrebare şi se făcu cât se poate de clar înţeleasă că nu voia să audă niciun cuvânt adresat lui Reece, în afară de ce avea legătură cu mâncarea.

Când aglomeraţia de prânz începu să se domolească, se uită la Reece, care tăia ceapă şi ţelină. Ce-i drept, avea viteza şi precizia unui campion de rodeo pe un cal, dar mintea nu îi era la ce făcea.

— Ţi s-a terminat tura, îi spuse Joanie.

— Îţi sunt datoare. Şi ni se termină salata de cartofi.

— Îmi erai datoare zece minute, deja le-ai făcut.

Reece clătină din cap, tăie mai departe.

— Am stat cel puţin treizeci de minute cu şeriful.

Profund insultată, Joanie îşi strânse mâinile în pumni şi le puse în şold.

— Am spus eu cumva că trebuie să rămâi în plus pentru asta? Doamne!

— Îţi sunt datoare cu jumătate de oră.

Reece aruncă ceapa şi ţelina peste cartofii pe care deja îi fiersese, îi tăiase şi îi răcise.

— Ar fi mai bine dacă am avea mărar proaspăt.

— Şi mie mi-ar fi mai bine într-o partidă în trei, cu George Clooney şi Harrison Ford, dar niciuna din noi nu o să-şi vadă dorinţa împlinită. Nu i-am auzit pe clienţi să se plângă, şi am spus că ţi s-a terminat tura. Nu te plătesc suplimentar.

— Nu vreau nicio plată suplimentară! Vreau mărar proaspăt şi nişte nenorocit de curry şi nişte brânză care să nu arate a plastic. Iar clienţii nu se plâng doar pentru că li s-au atrofiat papilele gustative!

— Caz în care, spuse calmă Joanie, în timp ce Pete se retrăgea de lângă chiuvetă înspre uşa din spate, caz în care nu le pasă nici cât negru sub unghie de mărarul tău proaspăt.

— Ei bine, *ar trebui* să le pese. Reece trânti borcanul cu sosul pentru salată pe blatul de lucru. Ţie ar trebui să-ţi pese. De ce să se mulţumească cineva cu *suficient*? M-am săturat de *suficient*.

— Atunci pleacă din bucătăria mea.

— Bine! Reece îşi smulse şorţul Bine, am plecat!

Plină de o furie pe care o considera complet îndreptăţită, intră în biroul lui Joanie, îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă. Se opri lângă un separeu în care trei excursionişti îşi terminau

masa, prefăcându-se că nu au auzit discuţia.

— Chimen! Arătă cu degetul înspre un bol de chili. Are nevoie de chimen.

Apoi ieşi ca o vijelie pe uşă.

— Chimen pe dracu', mormăi Joanie, apoi se întoarse spre Pete. Treci înapoi la treabă! Nu te plătesc doar ca să-ţi văd mutra tristă.

— M-aş putea duce după ea.

— Şi ai putea rămâne şi tu fără slujbă.

„Chimen", îşi spuse Joanie pufnind, şi se duse să termine salata de cartofi.

Reece trânti nervoasă portiera maşinii. Ar trebui să plece şi să nu se oprească, îşi spuse. Nu avea nevoie de oraşul ăsta, de oamenii ăştia, de slujba asta ridicolă, care era o bătaie de joc la adresa bucătăriei adevărate. Ar trebui să se ducă în L.A., asta ar trebui să facă. Să se ducă în L.A. şi să se ocupe de o bucătărie într-un restaurant adevărat, în care oamenii înţelegeau că mâncarea era mai mult decât ceva ce să-ţi îndeşi în gură.

Coborî din nou din maşină, la fel de nervoasă, în faţa magazinului general. Îi era datoare lui Joanie, dar afurisita nu voia s-o lase să lucreze. Îi datora lui Brody o masă pentru că-i zugrăvise baia şi, pe toţi dracii, avea să-şi plătească datoria.

Intră pe uşă şi privi încruntată spre tejgheaua unde Mac băga în cutii cumpărăturile lui Debbie Mardson.

— Îmi trebuie alune! se răţoi ea.

— Ah, nu cred că avem pe stoc.

Şi cum mama dracului putea să-şi facă puiul *Frangelico* fără alune?

— De ce nu aveţi?

— Nu prea se caută. Dar aş putea să dau comandă, dacă vrei.

— Şi cu ce mă ajută asta acum?

Se duse ca o săgeată spre raionul de legume ca să inspecteze rafturile şi lăzile, căutând inspiraţie şi ingrediente. Era ridicol, absurd, îi spuse, să încerce să găsească inspiraţie în orăşelul ăsta uitat de lume.

— Oh, ia te uită! O minune! mormăi ea. Roşii uscate la soare.

Le aruncă în coş şi începu să aleagă din roşiile proaspete. De seră, îşi spuse dezgustată. Şi înfăşurate în celofan, Dumnezeule mare! Fără gust, fără culoare.

Doar strictul necesar, asta era tot. Şi acela la limită.

Nu existau ciuperci champinion, mare surpriză! Nu erau nici vinete, nici anghinare. Nici nenorocitul ăla de mărar proaspăt.

— Bună, Reece.

Aruncând în coş câţiva ardei cu mult sub standardele ei de calitate, îl privi încruntată pe Lo.

— Dacă te-a trimis maică-ta, poţi să te-ntorci de pe-acum şi să-i spui că m-am săturat.

— Mama? Nici n-am ajuns încă acolo. Ţi-am văzut maşina în faţă. Dă-mi voie să-ţi duc eu astea.

— Mă descurc. Trase coşul, ca să nu poată ajunge la el. Sau poate ai uitat că am spus că n-o să mă culc cu tine.

Gura lui se deschise, apoi se închise şi Lo îşi drese vocea.

— Nu, chestia asta mi-a rămas bine în minte. Ascultă, am venit aici când ţi-am văzut maşina doar pentru că m-am gândit că ai putea fi supărată.

— De ce-aş fi supărată? Cartofi roşii, altă minune!

— Am auzit de femeia pe care au găsit-o lângă Moose Ponds. O veste de genul ăsta se răspândeşte repede, adăugă el, când singurul răspuns al lui Reece fu să-l privească lung. Sunt convins că nu ţi-e uşor.

— Mi-e mult mai uşor decât ei, aş zice.

Se duse la frigidere, să aleagă din pachetele de piept de pui.

— Presupun că asta aşa este. Totuşi, sunt singur că-ţi este greu. Să o vezi din nou, chiar şi numai într-o fotografie. Să fii nevoită să retrăieşti în minte ziua în care ai văzut-o pe traseu…

Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, atunci când ea nu-i răspunse.

— Dar cel puţin ştii că au găsit-o.

— Nu ştiu dacă este aceeaşi femeie pe care am văzut-o atunci.

— Sigur că e. Trebuie să fie.

— De ce?

— Păi, e logic să fie aşa. Se ţinu după ea până la tejghea. Toată lumea spune.

— *Toată lumea* nu ştie nimic. Şi nu pot să spun că femeia pe care au găsit-o este aceeaşi femeie pe care am văzut-o eu, doar ca să-i fac pe toţi fericiţi.

— Pentru Dumnezeu, Reece, nu asta am vrut

să…

— Ciudat cum este suficient ca nişte copii să găsească un cadavru pentru ca oamenii de aici să ajungă până la urmă la concluzia că nu am inventat toată povestea. Hei, poate că Reece nu este totuşi complet nebună.

Cu mai multă grijă decât de obicei, Mac îi puse cumpărăturile în pungi.

— Nimeni nu crede că eşti nebună, Reece.

— Ba cum să nu! După ce-ai luat-o razna o dată, nu te mai vindeci. Aşa se spune.

Îşi scoase portofelul şi observă cu resemnare că, după ce achita şi cumpărăturile de pe tejghea, avea să mai rămână cu o singură bancnotă de zece dolari şi ceva mărunţiş. Din nou.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa.

Mac îi luă banii şi îi dădu restul de treizeci şi şase de cenţi.

— Este o insultă la adresa ta şi a noastră, a celorlalţi.

— Poate. E o insultă să merg pe stradă sau să intru undeva şi oamenii să mă identifice drept „biata femeie din Est” sau să mă privească cu coada ochiului de parcă s-ar aştepta să încep în orice clipă să îndrug baliverne. Încercaţi să staţi o vreme şi de partea cealaltă, le sugeră Reece, în timp ce ridica punga. Să vedem dacă nu începe să vă enerveze. Şi poţi să-i spui mamei tale, îi zise lui Lo, că-mi datorează plata pe douăzeci şi opt de ore. Reece începu să se îndrepte spre uşă. Spune-i că o să trec mâine să-mi iau cecul.

*

Sunetul uşii de la intrare trântindu-se îl smulse pe Brody din scena tensionată dintre personajul principal al cărţii lui şi bărbatul în care femeia trebuia să se încreadă.

Înjură şi întinse mâna după cafea, doar ca să descopere că terminase deja toată cana. Primul lui gând fu să coboare şi să o umple din nou, dar auzi bufnituri – uşi de bufet? – şi hotărî că era mai bine să se ţină departe de terenul minat şi să se descurce fără cofeină.

Îşi frecă ceafa înţepenită, durere pe care o punea pe seama faptului că-şi forţase gâtul ca să poată zugrăvi tavanul din baie. Apoi închise ochii şi se întoarse la scena lui.

La un moment dat i se păru că aude fie uşa din faţă, fie pe cea din spate deschizându-se, dar era în transă şi continuă să scrie până când scena se termină.

Satisfăcut, îşi împinse scaunul din faţa tastaturii. El şi Maddy făcuseră o plimbare fantastică azi şi, deşi ea mai avea încă mult de mers, în clipa de faţă Brody merita o bere rece şi un duş fierbinte.

Berea avea prioritate. În timp ce cobora scările spre bucătărie, îşi trecu mâna peste faţă şi simţi firele ţepoase de barbă. Probabil că trebuia şi să se bărbierească, îşi spuse în treacăt. Să amâne treaba asta câte două, trei zile era ceva la ordinea zilei pentru un bărbat singur, dar când apărea o femeie în peisaj, trebuia să-şi programeze întâlniri

regulate cu afurisitul de aparat.

O să se bărbierească la duş.

Mai bine, o să o convingă pe Reece să facă un duş cu el. Bărbierit, duş, sex – apoi o bere rece şi o masă caldă.

Era, hotărî el, un plan excelent.

Faptul că nimic nu sfârâia pe aragaz fu oarecum un şoc. Se obişnuise să găsească ceva pe foc ori de câte ori intra în bucătărie. Un şoc şi mai mare fu să-şi dea seama că asta îl irita.

Nimic pe foc, niciun aranjament de farfurii şi lumânări colorate pe masă, şi uşa din spate larg deschisă.

Uită de bărbierit şi ieşi pe uşă.

Reece stătea pe veranda micuţă, cu o sticlă de vin. Judecând după cantitatea rămasă, era acolo de ceva vreme.

Se duse şi se aşeză lângă ea.

— Dai o petrecere?

— Sigur, spuse ea, ridicând paharul. Una mare. Poţi să cumperi vinuri bunicele pe aici, dar încearcă numai să găseşti un nenorocit de fir de mărar proaspăt sau nişte afurisite de alune.

— Am înaintat o petiţie primarului în legătură cu asta, săptămâna trecută.

— N-ai recunoaşte mărarul proaspăt nici dacă ţi l-aş îndesa în nas. Înghiţi vinul şi întinse cu mâna nesigură paharul spre el. Şi tu eşti din Chicago. Ar trebui să ai nişte standarde.

— Mi-e din cale-afară de ruşine.

Iar ea era din cale-afară de beată.

— Voiam să fac pui *frangelico,* dar este imposibil

să găsesc alune. Aşa că m-am gândit să fac pui *arrosto.* Roşiile sunt o porcărie şi ideea de a găsi parmezan care să nu fie ras şi băgat într-o cutie ermetică e de tot râsul.

— De-a dreptul tragic.

— *Contează!*

— Aşa se pare. Hai înăuntru, Subţirico, eşti ruptă. Hai să mergem sus şi să te culci.

— Nu sunt încă suficient de ruptă.

— Tu alegi, tu o să suferi.

Consideră un gest de bunătate să ia sticla, să tragă o duşcă direct din ea şi să-i scutească organismul de a face faţă şi acestei cantităţi suplimentare de alcool, oricât ar fi fost ea de mică.

— Dacă vrea să facă salată de cartofi cu sos cumpărat la sticlă şi fără mărar, n-are decât! Eu plec.

Aşadar, era vorba despre Joanie, deduse Brody.

— Să se înveţe minte! spuse el.

— „Haide-hai, descurcă-te, nu face valuri, nimeni n-o să bage de seamă… Fără prea multă atenţie, te rog, fă-ţi treaba şi gata.”

Făcu un gest cam prea larg cu mâinile, aşa că Brody îi prinse paharul, ca să nu se verse vinul pe el.

— M-am săturat. M-am săturat de tot. Am acceptat o slujbă pentru care sunt atât de supracalificată, încât aş putea să o fac cu o singură mână şi legată la ochi, locuiesc într-un apartament cât o cutie de chibrituri, deasupra localului. Îmi pierd timpul, asta e tot. Îl pierd pur şi simplu.

Brody se gândi preţ de câteva clipe la cuvintele ei, luă încă o duşcă de vin. Nu era doar beată, îşi spuse. Îşi plângea de milă.

— Ai de gând să te mai vaiţi mult? Pentru că, dacă ăsta-i tot programul pentru seara asta, pot să te las în pace şi să mă duc să mai lucrez vreo două ore.

— Tipic. Tipic bărbătesc. Dacă nu e despre tine, nu te interesează. Şi chiar aşa, ce mama naibii fac eu cu tine?

— În momentul ăsta? Te îmbeţi pe veranda mea, îţi plângi de milă şi mă enervezi.

Poate că ochii îi erau sticloşi, dar tot mai aruncau săgeţi în clipa în care se aţintiră asupra lui.

— Eşti egoist, egocentric şi bădăran. Tot ce-o să-ţi lipsească după ce o să plec o să fie o masă caldă pe care cineva să ţi-o aşeze în faţă. Aşa că du-te dracului, Brody. Du-te dracului! O să mă duc să-mi plâng de milă în altă parte. Se ridică în picioare, legănându-se uşor în timp ce vinul i se clătina în cap aşa cum i se clătina în pahar. Ar fi trebuit să trec prin amărâtul ăsta de oraş fără să mă opresc. Ar fi trebuit să-ţi spun să te duci dracului prima oară când te-ai dat la mine. Ar fi trebuit să-i spun lui Mardson că aia era femeia pe care am văzut-o. Asta ar fi trebuit să-i spun şi apoi să uit totul. Aşa că exact asta o să fac. Făcu vreo câţiva paşi nesiguri înapoi înspre bucătărie. Dar nu în ordinea asta. Mai întâi tu. Du-te dracului!

Ajunse în bucătărie, se întinse după geantă. Dar Brody fu mai iute.

— Hei!

Reece încercă să i-o ia din mână.

— E a mea!

— Ți-o dau înapoi. Mai puţin astea.

Îi luă cheile pe care le găsi în buzunarul din interior, exact acolo unde spusese că le ţine. Supărată, bolnavă sau în orice altă stare, observă Brody, era întotdeauna ordonată.

Scoase cheia de la maşină de pe inel, lăsă cheile de la apartament să cadă pe masă, apoi o băgă pe cea de la maşină în buzunar.

— Poţi să te duci unde vrei, dar nu cu maşina. Va trebui să mergi pe jos.

— Bine. O să mă duc la domnul Şerif-îşi-face-treaba Mardson, o să-i spun ce vrea să audă, după care nu vreau să mai ştiu de povestea asta. Nici de tine, nici de locul ăsta.

Străbătuse deja jumătate de distanţă până la uşă, când stomacul i se răsuci ca o cârpă între doi pumni care se-ntorc în direcţii diferite.

Îşi duse mâinile la burtă şi se repezi înspre baie.

Brody veni după ea. Nu fu mirat că îi era atât de rău. De fapt, considera chiar că era mai bine aşa, era felul organismului de a se apăra de idioţenia mult prea permisivă a stăpânului său.

Aşa că îi ţinu capul, apoi îi puse o cârpă udă în mână, când termină.

— Eşti gata să mergi la culcare acum?

Reece rămase unde era, cu cârpa apăsată pe faţă.

— Poţi să mă laşi în pace?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere. Ajung

şi la asta într-un minut.

Deocamdată, o trase în picioare. Reece reuşi să scoată un geamăt slab când o ridică.

— Dacă ai de gând să verşi iar, spune-mi.

Reece clătină din cap, închise ochii şi genele ei negre şi ude i se aşezară pe pielea albă ca un cearşaf. O duse sus şi o întinse pe pat. Aruncă o pătură peste ea şi, ca o măsură de precauţie, mută coşul de gunoi mai aproape de pat.

— Culcă-te! fu tot ce spuse înainte să iasă din încăpere.

Rămasă singură, Reece se răsuci pe o parte şi, tremurând, îşi trase pătura până sub bărbie. O să aştepte doar până îşi revenea şi până când se încălzea, îşi promise, după care o să plece.

Dar ochii i se închiseră şi întunericul apăsător o atrase adânc în somn.

Visă că era într-o roată de carusel. Culoare şi mişcare, şi acea cădere rapidă care-ţi lasă un gol în stomac. La început, ţipetele ei erau de râs şi de încântare.

Uiii!

Dar se învârtea repede, tot mai repede, şi muzica se auzea tare, tot mai tare. Încântarea se transformă în nelinişte.

Mai încet. *Vă* rog? *Puteţi da mai încet*?

Mai repede, şi mai repede, până când strigătele pe care le auzise se transformară în ţipete de groază, în timp ce roata se legăna nebuneşte dintr-o parte în alta, panica i se ridică în gât.

Nu e sigur. Vreau să cobor. Opriţi roata! Opriţi şi lăsaţi-mă să cobor!

Dar viteza se înteţi şi totul deveni o ceaţă şi muzica în jur duduia să-i spargă urechile. Apoi roata se desprinse şi zbură, aruncând-o afară din lumină, în întuneric.

Ochii i se deschiseră brusc. Degetele i se strânseră în jurul cearşafului şi propriile ei strigăte, sufocate, îi răsunară în cap.

Nu zbura prin aer, încercă ea să se calmeze. Nu se învârtea înspre moarte sigură. Fusese doar un vis, un vis de panică. Calmându-şi respiraţia, rămase nemişcată şi încercă să se reorienteze.

O lampă era aprinsă lângă pat şi din hol se vedea lumină. Preţ de câteva clipe, nu-şi putu aminti nimic. Dar când amintirile reveniră, Reece nu-şi dori nimic mai mult decât să-şi tragă pătura peste cap şi să plonjeze înapoi în inconştienţă.

Ar fi preferat zborul în roata de carusel situaţiei în care se afla.

Cum mai putea să dea ochii cu el? Sau cu oricine? Voia să-şi găsească cheile şi să plece pe furiş din oraş, ca o hoaţă.

Se ridică într-un cot, aşteptă să vadă dacă îi rezista stomacul, apoi se ridică în şezut. Pe noptieră era o cană termică. Învinsă, o luă, dădu capacul la o parte şi mirosi.

Ceaiul ei. Îi făcuse ceaiul ei şi i-l lăsase acolo, ca să-l găsească aproape şi cald când se trezea.

Dacă i-ar fi recitat poezii de Keats în timp ce presăra peste ea petele de trandafir alb, tot n-ar fi fost mai mişcată. Îi spusese nişte lucruri oribile şi se purtase îngrozitor. Iar el îi făcuse ceai.

Sorbi, lăsă lichidul să alunece şi să-i calmeze stomacul abuzat. Pentru că îi putea auzi tastatura acum, strânse cu putere din ochi, ca să-şi facă curaj. Puţin nesigură pe picioare, se ridică şi se pregăti să intre în scenă.

Brody ridică privirea în clipa în care ea apăru în uşa biroului şi nu făcu nimic mai mult decât să ridice o sprânceană.

Ciudat, îşi spuse Reece, câte expresii puteau fi transmise prin acest singur gest. Interes, amuzament, iritare.

Şi acum? O desăvârşită plictiseală.

Ar fi preferat o palmă zdravănă.

— Mulţumesc pentru ceai.

Brody nu răspunse, aşteptând, şi Reece îşi dădu seama că nu avea încă suficient curaj să înceapă.

— E-n regulă dacă fac o baie?

— Ştii unde e cada.

Începu să tasteze din nou, deşi ştia că va trebui să şteargă toată balivernele pe care le scria acum pe ecran. Arăta ca o fantomă cu ochii negri, vorbea ca un copil căruia îi pare rău. Nu-i plăcea.

O simţi când ieşi din cameră, aşteptă să audă apa curgând în cadă. Apoi şterse ultimele rânduri şi închise calculatorul. Şi coborî să-i facă o supă.

Nu avea grijă de ea; era încă prea nervos ca să se gândească la aşa ceva. Era pur şi simplu ceva ce se făcea atunci când cuiva îi era rău. Nişte supă, poate şi nişte pâine prăjită. Doar minimum de atenţie.

Se întrebă oare ce cantitate din otrăvurile pe care reuşise să le strângă în ea reuşise să le

scuipe afară odată cu vinul.

Dacă începea iar să vomite, o să…

Nimic. N-o să facă nimic, îşi spuse. Nu era nervos numai pe Reece, îşi dădu el seama. Era nervos pe el însuşi. Trebuia să se aştepte că o să explodeze la un moment dat. Se ţinuse destul de bine, se ridicase imediat în picioare, după fiecare lovitură încasată. Dar îşi suprimase frica, furia, durerea. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să iasă la suprafaţă.

Şi azi fusese acea zi.

Războiul psihologic pe care cineva îl purta cu ea îi întinsese nervii la maximum şi, când trebuise să se uite la fotografiile unei femei moarte… Brody nu ştia nimic despre mărar, dar, în mod clar, fusese ultima picătură pentru ea.

Acum avea să-şi ceară scuze şi, la naiba, nu voia scuzele ei. Acum probabil că o să-i spună că trebuia să plece, să-şi găsească alt refugiu din calea furtunii ei personale, şi Brody nu voia să plece. Nu voia să o piardă.

Iar asta era umilitor.

Când intră în bucătărie, avea părul ud şi mirosea a săpunul lui. Îşi dădea seama că făcuse tot ce putuse ca să ascundă faptul că plânsese, şi gândul că stătuse acolo, în cada lui, plângând, îi făcu inima să i se strângă şi mai tare.

— Brody, îmi pare atât de…

— Am supă, o întrerupse el. Nu e *pollo arrosto* – ce naiba o mai fi şi asta –, dar va trebui să o mănânci.

— Ai făcut supă?

— După reţeta mamei. Deschizi o conservă, torni conţinutul într-un vas, îl bagi în cuptorul cu microunde. Celebră în toată lumea.

— Sună delicios. Brody. Îmi pare rău. Mi-e jenă, mi-e ruşine.

— Dar foame îţi este?

Îşi apăsă degetele pe ochi în timp ce buzele îi tremurau.

— Nu! îi comandă el şi o urmă vagă de disperare se simţea dincolo de asprimea tonului. Am ajuns aproape la limită cu chestiile astea. Vrei supa sau nu?

— Da. Îşi lăsă mâinile să cadă. Da, vreau supa. Tu nu mănânci?

— Mi-am făcut un sendviş în timp ce tu zăceai inconştientă sus, aşteptând să-ţi revii din beţie.

Sunetul pe care îl scoase Reece era ceva între râs şi suspin.

— Nu cred lucrurile pe care ţi le-am spus.

— Taci odată şi mănâncă.

— Te rog, lasă-mă să-ţi spun.

Ridicând din umeri, Brody puse bolul de supă pe masă şi o văzu clipind surprinsă când aşează alături o farfurie de pâine prăjită cu unt.

— N-am vrut să spun asta. Eşti bădăran, dar are un efect pozitiv asupra mea. Nu eşti egoist, sau, dacă eşti, este un egoism foarte sănătos, din punctul meu de vedere. Nu vreau să te duci dracului.

— Asta s-ar putea să nu fie decizia ta.

— Nu-mi amintesc dacă am mai spus şi altceva pentru care ar trebui să-mi cer scuze, având în

vedere cât eram de beată în acel moment. Dacă vrei să plec, plec.

— Dacă voiam să te dau afară, de ce aş mai fi pierdut atâta timp făcând celebra supă a mamei mele?

Se duse lângă el, îl cuprinse în braţe, îşi apăsă faţa pe pieptul lui.

— Am cedat.

— Ba nu. Nu se putu abţine, nu se putu opri să îşi coboare capul şi să-şi apese buzele pe creştetul ei. Ai avut o criză de beţie.

— Mai multe crize. Şi doar ultima a fost din cauza alcoolului.

— Pare o conversaţie interesantă pentru cină.

O conduse înspre un scaun, apoi îşi turnă o cană de cafea, înainte de a se aşeza de cealaltă parte a mesei. Reece luă o lingură de supă şi mărturisi totul:

— M-am luat de toată lumea. Din fericire, este un oraş mic, aşa că nu mi-au ieşit prea multe persoane în cale. Dar crizele mele m-au lăsat fără slujbă şi, foarte probabil, fără apartament. Şi dacă iubitul meu nu ar fi avut obrazul atât de gros, probabil că aş fi rămas şi fără el.

— Le vrei înapoi? Slujba, apartamentul?

— Nu ştiu. Rupse colţul unei felii de pâine prăjită, o sfărâmă în farfurie. Aş putea interpreta ziua de azi drept un semn – fac des chestia asta – că e timpul să plec.

— Unde?

— Da, bună întrebare. M-aş putea pune în genunchi în faţa lui Joanie şi să-i jur pe ce-am mai

sfânt că n-o să mai aduc niciodată vorba de verdeaţă proaspătă.

— Sau ai putea să te întorci la lucru mâine şi să porneşti grătarul, sau să faci ce faci tu de obicei acolo.

Se uită la el, cu o expresie nedumerită în ochii obosiţi.

— Aşa, pur şi simplu?

— N-ar fi primul schimb usturător de replici care are loc la Joanie. Ce-ţi doreşti, Reece?

— Să dau timpul înapoi, presupun. Dar, pentru că asta nu se poate, să fac faţă consecinţelor. De data asta, când rupse un colţ din felia de pâine, îl mâncă. O să vorbesc mâine cu Joanie. Să vedem unde ajung de aici.

— Nu despre asta este vorba. Vrei să pleci sau vrei să rămâi?

Reece se ridică şi îşi duse bolul la chiuvetă, ca să-l clătească.

— Îmi place ce văd oriunde mă uit atunci când mă plimb prin oraş. Îmi place că oamenii îmi fac cu mâna când trec cu maşina pe lângă mine sau că se opresc să stăm de vorbă când merg pe jos. Îmi place să o aud pe Linda-gail râzând când ia comenzile şi felul în care cântă Pete atunci când spală vasele. Se întoarse şi se sprijini cu spatele de chiuvetă. Îmi place să simt aerul pe faţă şi, cât de curând, păşunile o să înflorească. Dar sunt şi alte locuri cu privelişti frumoase şi oameni prietenoşi. Problema lor e că nu sunt aici. Problema lor e că nu eşti tu acolo. Aşa că vreau să rămân.

Brody se ridică şi se apropie de ea şi, cu un gest mai tandru decât ar fi aşteptat vreodată din partea lui, îi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Asta vreau şi eu. Vreau să rămâi.

Când o sărută, blând, foarte blând, braţele ei se ridicară în jurul gâtului lui.

— Dacă nu te superi – ştiu că deja te-ai deranjat foarte mult pentru mine astăzi –, dar, dacă nu te superi, poate că ai putea să-mi arăţi ce vrei.

Acum îşi atinse buzele de ale lui.

— Dacă nu te superi.

Împreună, ieşiră învârtindu-se din încăpere, cu buzele atingându-se, cu trupurile arzând de dorinţă.

— Fă-mi pe plac, îi spuse ea.

— Asta e şi intenţia.

— Nu, spuse ea, râzând în gâtul lui. Fă-mi pe plac şi mai spune-mi o dată. Spune-mi că vrei să rămân.

— Femeile îşi doresc întotdeauna bărbaţii la picioarele lor.

Îi găsi din nou gura şi o întoarse înspre sufragerie.

— Vreau să rămâi.

Oh, da! îşi spuse ea. Mai bine decât Keats. Îl ţinu strâns când el o lăsă pe canapea.

Focul pe care îl aprindea aproape în fiecare noapte se transformase în tăciuni roşii, mocniţi. Asta simţea înăuntrul ei, asta simţea pentru el, căldura şi focul mocnit mai degrabă decât flacăra mistuitoare.

Se putea lăsa încălzită, mângâindu-i părul,

pielea, lăsându-şi gura să se predea gurii lui. În această seară, putea fi alinată de mâinile lui, bucurându-se de lumina potolită a mulţumirii. Îi făcuse ceai şi supă şi voia să rămână.

Dragostea o învăluia încet, dar absolut.

În timp ce se întindea spre el, în timp ce oferea, Brody voia mai mult decât să ia. Îşi dorea cel mai mult să o aline, să alunge tot ce o tulbura. Apoi să o ridice deasupra tuturor grijilor. Nimeni până acum nu trezise atâta tandreţe înăuntrul lui, nimeni până acum nu reuşise să o scoată la suprafaţă, până când să ajungă să-l învăluie cu totul.

Îi putea da asta, această tandreţe. Şi fiecare oftat blând cu care-i răspundea nu făcea decât să-i sporească propria plăcere.

În timp ce o dezbrăca, degetele lui, buzele lui atingeau şi mângâiau pielea nou expusă. Mirosul săpunului lui pe pielea ei îi stârnea un sentiment de posesivitate. A lui. Să o atingă, să o guste, să o ţină în braţe. Degetele ei îi atinseră faţa, i se răsfirară în păr, în timp ce trupul i se arcuia ca să ofere. Şi să ofere.

Forţa lui, muşchii, mâinile mari, constituţia dură care devenise acum atât de blândă o încântau. Atingerea lui atât de atentă şi de răbdătoare, buzele lui care le întâlneau pe ale ei iar şi iar, cu atâta dulceaţă, o ameţeau. Totul în ea se înmuie şi se topi, dar el continua să ofere.

Sângele începu să îi pulseze sub piele, primul semn de nerăbdare. Ca şi cum ar fi auzit-o, o ridică deasupra şi lăsă acea nevoie reţinută să se

dezlănţuie. Şi, când coborî înapoi plutind, Reece scoase un sunet ca o femeie care tocmai a gustat din ceva dulce ca mierea.

Genele grele i se deschiseră şi ochii îi alunecară într-ai lui.

Se lăsă să cadă în ei, în magia lor neagră. Inima i se umplu de ei şi o luă de-a rostogolul, nestăpânită. Nu o putea prinde, nu o putea opri. Nu se putea opri.

Alunecă în ea, o privi cum începe din nou să urce.

— Nu închide ochii.

Îi acoperi gura cu a lui, continuând să o privească în timp ce se mişcau împreună.

Ritmul se înteţi; respiraţia i se întretăie. Trupul lui începu ultimul sprint în timp ce ea alerga împreună cu el. Îi prinse mâinile şi văzu acei ochi cărora nu le putea rezista pierzându-se într-o ceaţă în timp ce ea se strângea în jurul lui. În timp ce-i spunea numele.

Propria lui viziune se înceţoşă în timp ce îl trase după ea.

Rămaseră întinşi, încolăciţi unul în celălalt, în timp ce minutele nopţii treceau şi tăciunii se stingeau. Când o simţi că începe să adoarmă, întinse doar mâna şi trase cuvertura de pe canapea peste ei.

Se cuibări în braţele lui, murmură ceva. Apoi adormi.

Lângă ea, Brody închise ochii şi zâmbi în întuneric. Nu îl rugase să verifice încuietorile, îşi spuse, ci adormise uşor, fără teamă.

Lo avea mâna în cămaşa lui Linda-gail şi un prezervativ în buzunar. O parte a creierului său care rămăsese deasupra curelei de la pantaloni îşi aminti de vremea când aveau amândoi şaisprezece ani şi situaţia fusese surprinzător de asemănătoare.

Doar că, de data asta, erau în căsuţa ei şi nu în vechiul Ford break pe care mama lui îl ajutase să-l cumpere.

Era un dormitor în apropiere, deşi şi canapeaua ar fi fost la fel de bună.

Sânul ei frumos – pe care nu-l mai văzuse din acea vară îndepărtată – era moale şi cald în mâna lui. Gura ei – şi, la naiba, nu-i uitase niciodată gura – era la fel de fierbinte şi de dulce ca ciocolata cu piper.

Şi, Doamne, ce bine mirosea!

Avea nişte rotunjimi miraculoase. Era mai plină decât la şaisprezece ani, dar totul se aşezase exact unde trebuie. Şi, dacă la început fusese uimit, ba chiar puţin enervat că îşi vopsise părul, în clipa de faţă i se părea al dracului de sexy. Ca şi cum ar fi atins o necunoscută.

Dar, când mâna îi alunecă spre nasturele de la blugi, mâna ei i se aşează vehement deasupra. Şi Linda-gail spuse, cum o făcuse şi la şaisprezece ani:

— A-a.

— Oh, haide, scumpo!

Îşi răsfiră degetele pe stomacul ei, o simţi tremurând în timp ce-şi cobora gura pe gâtul ei.

— Vreau doar să…

— Nu poţi avea întotdeauna tot ce vrei, Lo.

Vocea ei nu era perfect controlată, dar îşi ţinea neînduplecată mâna peste a lui.

— Şi nu primeşti nimic în seara asta.

— Ştii că te vreau. Dumnezeule mare, te-am vrut întotdeauna! Şi tu mă vrei.

Buzele lui se întoarseră leneş până la ale ei.

— De ce mă necăjeşti în halul ăsta, iubito?

— Să nu-mi spui *iubito* decât dacă vorbeşti serios. Şi nu te necăjesc.

Avu nevoie de un imens efort de voinţă să se tragă de lângă el, dar făcu acest lucru. Apoi, văzu surpriza de pe faţa lui şi primele semne de furie.

— Nu o să fie aşa între noi doi.

— Aşa cum?

— N-o să mi-o tragi, ca apoi să treci mai departe.

— Ei, haide acum, Linda-gail!

O expresie de sinceră nedumerire îi apăru pe faţă.

— Tu mi-ai spus să trec pe la tine.

— Ca să vorbim despre Reece.

— Astea-s baliverne şi o ştii foarte bine. Nu ai strigat după ajutor când te-am sărutat.

— Mi-a plăcut când m-ai sărutat. Mi-a plăcut foarte mult. Întotdeauna, Lo.

— Atunci, care-i problema?

— Nu mai suntem copii şi nu mă interesează câteva nopţi de tăvăleală. Dacă ăsta e scopul tău, mai decât să te duci după una dintre femeile care ştii foarte bine că ar fi încântate să-ţi facă pe plac.

Nervoasă, îşi netezi cămaşa pe jumătate desfăcută.

— Eu am standarde mai înalte.

— Standarde mai înalte?

Furia explodă din plin de data asta.

— Interesant lucru pe care să mi-l spui. M-ai adus până aici doar ca să mă întărâţi, apoi să-mi dai papucii. Există un nume pentru astfel de femei.

Bărbia ei se ridică, foarte încet, până când privirile li se întâlniră. Ale ei trăgeau cu săgeţi aprinse.

— Dacă asta crezi, ar fi mai bine să pleci. Acum!

— Am plecat.

Se ridică în picioare.

— Ce mama dracului vrei?

— Când o să-ţi dai seama, poţi să te întorci.

Se ridică, îi luă pălăria, i-o aruncă.

— Dar dacă pleci de-aici şi te duci după vreo paraşută şi ajunge la urechile mele, nu mai calci niciodată pe uşa asta.

— Deci nu pot să fiu nici cu tine, nici cu altcineva, până nu-mi dai tu voie?

— Nu, Lo, nu poţi să fii nici cu mine, nici cu altcineva, până n-o să ştii care e diferenţa. Un lucru însă îl ştii de pe acum: unde e uşa!

Nervoasă din cauza tensiunii neeliberate şi frustrată, Linda-gail se duse înapoi în dormitorul ei şi închise uşa.

Cu zgomot.

Preţ de câteva clipe, Lo privi în urma ei. Pe toţi dracii infernului, ce se întâmplase? Încă îi mai

simţea gustul, palma îi era caldă încă, de la sânul ei. Şi plecase aşa, trântind uşa?

Ieşi furios din casă. Femeile aşa ca ea, îşi spuse, femeile care se foloseau de un bărbat, îi dădeau ordine, se jucau cu el, ar trebui să plătească pentru asta.

Trânti portiera camionetei, aruncă o ultimă privire întunecată înspre casa cu obloane galbene. Credea că îl cunoaşte, că poate să-l joace pe degete.

Se înşela amarnic.

capitolul 20

Nu îi fu greu să intre la Joanie. Ce avea de pierdut? În orice caz, învăţase în sesiunile de terapie cât de important era să îţi înfrunţi, să-ţi rezolvi problemele şi să-ţi asumi responsabilitatea pentru faptele tale.

Ruşinea era un preţ mic pentru liniştea sufletească, îşi spuse Reece. Şi, dacă trecea peste ruşine, avea şanse să-şi primească slujba înapoi.

Nu excludea nici ideea de a-i cădea în genunchi.

Pe lângă toate acestea, horoscopul de azi îi spunea să accepte greutăţile. Avea să constate că nu cântăreau chiar atât de mult pe cât credea.

Era un semn bun.

Cu toate acestea, intră prin spate, cu zece minute înainte de deschidere. Nu avea niciun rost să se facă de râs în faţa clienţilor care se îndopau cu ouă şi friptură, dacă nu era absolut necesar.

Joanie, cu picioarele încălţate în obişnuiţii ei

pantofi practici, amesteca într-un bol imens cu aluat. În aer se simţea miros de cafea şi biscuiţi.

— Ai întârziat! pufni Joanie. Dacă nu ai un bilet de la Doc, să ştii că te taxez.

— Dar...

— Nu vreau scuze, vreau un om pe care să mă pot baza. Şi vreau ceapă, ardei iuţi şi roşii, pregătite pentru *huevos rancheros.* Lasă-ţi lucrurile şi treci la treabă!

— Bine.

Mai spăşită decât s-ar fi simţit dacă Joanie i-ar fi arătat uşa, Reece se duse în birou, unde-şi lăsă haina şi geaca, întoarsă în bucătărie, luă un şorţ.

— Vreau să-mi cer scuze pentru ieri.

— Cere-ţi scuze în timp ce munceşti. Nu te plătesc să stăm de vorbă.

Reece se aşeză la blatul de lucru.

— Îmi pare foarte rău că am fost atât de afurisită ieri. Nu aveam niciun drept să te insult, deşi, dacă ai adăuga verdeaţă proaspătă şi alte ingrediente de bază, meniul s-ar îmbunătăţi considerabil.

Cu coada ochiului, Reece văzu sprâncenele lui Joanie ridicându-se şi buzele tremurându-i.

— Ne-am înţeles.

— Bine.

— Nu de la nenorocitul ăla te mărar te-ai pornit.

— Nu. A fost ceva la îndemână cu care să lovesc în tine. Metaforic vorbind.

— Şi eu am avut de-a face cu un cadavru, cândva.

— Poftim? Ce-ai spus?

— I-am închiriat o cabană unui individ din Atlanta, Georgia. I-o mai închiriasem şi cu un an în urmă, şi cu încă unul înainte. Venea timp de două săptămâni în timpul verii, cu familia. Asta ar fi acum vreo, oh, vreo zece ani. De data asta însă, a venit singur. Se pare că soţia dădea divorţ. Haide, apucă-te de cârnaţi. Lym o să apară primul în dimineaţa asta şi îi place să-şi mănânce ouăle cu cârnaţi.

Ascultătoare, Reece scoase din frigider şirul lung de cârnaţi şi începu să-l porţioneze.

— Aşa că, atunci când băiatul meu din Georgia nu a apărut în oraş să-mi predea cheile de la cabană, n-am avut încotro şi-a trebui să mă deplasez. În orice caz, pe vremea aia făceam singură curat în casele pe care le închiriam. M-am dus cu tot ce-mi trebuia pentru curăţenie după mine. I-am văzut maşina încă acolo, aşa că am bătut la uşă. Nervoasă, pentru că ar fi trebuit să plece până la zece fix. Îmi venea alt chiriaş în aceeaşi zi, la trei. Nu a răspuns, aşa că…

Se opri ca să-şi ia cana de cafea, bău din ea.

— Am intrat. Mă aşteptam să-l găsesc în pat, adormit după vreo beţie. Băiatul care avea pe atunci magazinul de băuturi, Frank îl chema, îmi spusese cum băieţelul cuminte din Georgia cumpărase două sticle de Wild Turkey, singura dată când venise în oraş. Am găsit în schimb ce mai rămăsese din el pe jos, în faţa focului. Presupun că venise din Georgia până în Wyoming cu o puşcă în portbagaj cu un motiv. Şi motivul ăla era să-şi zboare creierii.

— Dumnezeule!

— Şi a făcut treabă bună. Sânge şi bucăţi de creier peste tot. Din cauza impactului, trupul îi zburase de pe scaunul pe care se aşezase.

— Ce oribil! Cred că te-ai simţit îngrozitor când l-ai găsit.

— N-a fost ca o vacanţă pe o insulă însorită. După ce poliţia a făcut ce face poliţia în astfel de situaţii, m-am dus înapoi. Doar trebuia să curăţ, nu?

— Cine, tu?

— Păi cine altcineva? Am frecat, şi am frecat, şi am dat cu clor, şi am blestemat. Uite ce a făcut nenorocitul din casa mea! Imbecilul a venit de la câteva mii de kilometri, doar ca să-şi zboare creierii în cabana mea. Am scos zeci de găleţi de apă cu sânge şi am aruncat un covor care fusese în perfectă stare şi care mă costase cincizeci de dolari. Şi m-am răţoit la oricine s-a oferit să mă ajute. Era să-l jupoi de viu pe William al meu, când a venit să încerce.

— Înţeleg, răspunse Reece.

Şi înţelegea.

— Trebuia să fiu furioasă, nu? Să bombăn şi să mă răţoiesc şi să ţip la băiat, când a vrut să mă ajute. Pentru că altfel, n-aş fi putut să suport.

Joanie se duse la chiuvetă, aruncă acolo cafeaua care se răcise.

— Nu mai închiriez cabana aia oamenilor veniţi din afară. Doar localnicilor care vor să o folosească pentru excursii de vânătoare sau pescuit.

Îşi turnă altă cafea.

— Aşa că, vezi, înţeleg câtuşi de cât prin ce ai trecut ieri. E drept că nu ştiai acest amănunt, dar, pe toţi dracii, ar trebui să mă cunoşti mai bine până acum.

— Joanie…

— Dacă ai avut nevoie să te descarci după ce ai fost la biroul lui Rick – dacă ai simţit nevoia să răbufneşti – e o prostie, e de-a dreptul o insultă să crezi că ţi-aş fi purtat pică pentru asta. Sau că o să mă găseşti supărată acum.

— Ai perfectă dreptate. Ar fi trebuit să ştiu mai bine.

Privi cu coada ochiului înspre Joanie, care băga în cuptor biscuiţi pentru micul dejun.

— M-am purtat cel mai urât cu tine şi cu Brody, pentru că voi îmi sunteţi cei mai apropiaţi. Sunteţi oamenii în care am cea mai mare încredere.

— Frumos compliment.

— A trecut Lo pe aici, după ce ne-am întâlnit la magazin?

— A trecut. Linda-gail, deschide! Dar, pentru că nu primesc ordine de la tine, o să-ţi primeşti banii în ziua de salariu, la fel ca toată lumea.

— Am, am ţipat şi la el. Şi la domnul Drubber.

— Nişte bărbaţi în toată firea ar trebui să poată face faţă toanelor unei femei, din când în când.

Linda-gail pufni şi Joanie privi peste umăr.

— Sunt câte unii care nu se maturizează niciodată. Rămân nişte băieţei răsfăţaţi întreaga viaţă. Nu puteai să-l superi pe Lo, Reece, decât dacă-l loveai în mingiuţe. La asta se reduce totul,

în cazul lui.

— O fi el un măgar, Linda-gail, spuse blând Joanie, dar e totuşi al meu.

Deşi se coloră uşor în obraji, Linda-gail ridică din umeri.

— N-am ce-i face dacă asta cred. Dar, dacă eşti îngrijorată, Reece, mi-a spus că se vedea că erai foarte supărată. Nu îţi poartă pică pentru nimic din ce i-ai spus.

Uşa se deschise cu clinchet de clopoţei.

— Hei, Doc, hei, domnule D.

Linda-gail luă ibricul de cafea.

— V-aţi trezit devreme în dimineaţa asta.

Reece plecă umerii, dar scoase şunca şi ouăle pe care presupunea că va trebui cât de curând să le gătească.

— Şi nu cred să fi rămas nici Mac supărat pe tine.

Într-o mişcare ce o luă pe Reece cu desăvârşire prin surprindere, Joanie o mângâie scurt pe spate.

— Dacă vrei să-ţi foloseşti pauza mai târziu, poţi să te duci în biroul meu şi să suni furnizorul. Îţi dau un buget de cincizeci de dolari – niciun cent în plus – ca să comanzi o parte din afurisitele alea de verdeţuri cu care mă baţi toată ziua la cap.

— Pot face multe cu cincizeci de dolari!

Pentru început, spuse Reece, şi în mintea ei, îşi înălţă victorioasă pumnul în aer.

— Păi, cred şi eu, mormăi Joanie.

În separeu, Doc tăia din porţia de clătite. Nu era ziua lui obişnuită pentru un astfel de răsfăţ, dar îi

fusese greu să şi-l refuze, după ce Mac îi ceruse această întâlnire matinală. Şi dacă mai bea încă o cană de cafea adevărată, în loc să treacă pe cea fără cofeină, nu era aşa o tragedie, pe termen lung.

— Mac, ştii bine că nu pot discuta despre situaţia medicală a lui Reece. E confidenţial.

— Nici nu-ţi cer asta. Te întreb doar ce crezi. Ascultă la mine, fata asta are probleme. Tu n-ai văzut-o ieri.

Mac făcu un gest cu furculiţa, înainte să o înfigă în omletă.

— Eu am văzut-o.

— Am auzit destul de multe.

— Nu mai eram sigur c-o s-o mai găsesc aici.

Mac îşi înclină capul, ca să poată vedea în bucătărie.

— Ba chiar credeam că a plecat de mult.

— Poate că are mai multe motive să rămână, decât să plece.

— Nu ştiu, Doc.

Îngrijorarea adânci cuta dintre sprâncenele lui Mac, îi sugrumă vocea.

— S-o fi văzut cum se purta la magazin… Sigur, era nervoasă, dar nu arăta bine. Ți-am spus că am fost atât de îngrijorat, încât m-am dus până la ea, să văd cum se simte, după ce am închis. Şi am găsit uşa încuiată, zăvorâtă mai ceva ca o temniţă, iar maşina nu mai era. M-am gândit că a plecat.

Mai luă o furculiţă de ouă.

— Am vrut să discut cu tine despre asta. Era să cad din picioare când am văzut-o înapoi în

bucătărie azi-dimineaţă. De uşurare, cred. Mă măcina gândul că este Dumnezeu ştie pe unde, la volan, în starea în care era.

— Oamenii trec prin tot felul de stări, Mac.

Doc făcu un gest cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să alunge încruntarea încăpăţânată de pe fruntea lui Mac.

— Unii prin stări mai rele decât alţii. Este evident că a avut o zi proastă ieri.

— Asta-i cealaltă chestie.

Mac aruncă o privire, ca să se asigure că Linda-gail nu se întorcea să le umple cănile de cafea. Deşi nu era muzică – tonomatul nu pornea decât după ora zece, asta era legea lui Joanie – era suficient zumzet şi forfotă în local cât să-i acopere vocea.

— În primul rând, mi se pare că Rick ar fi trebuit să-şi dea seama că nu e cazul să-i ceară să se uite singură la pozele alea. Sincer acum, Doc, cele mai multe dintre femei n-ar fi putut suporta aşa ceva, mai ales una care a trecut printr-o poveste ca a lui Reece. Ar fi trebuit să te cheme acolo.

— Sincer acum, Mac, nu văd de ce Rick m-ar fi chemat pe mine. Sunt medic de familie, nu psihiatru.

— Trebuia să te cheme, zise Mac, strângând din dinţi. Şi-apoi, din ce a zis la mine în magazin, spune că nu era femeia pe care a văzut-o ea. Zi şi tu, Doc, ea trebuie să fie, nu? Nu suntem în New York sau în vreun alt mare oraş. Noi nu găsim oameni omorâţi şi lăsaţi în mijlocul drumului la tot pasul.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

— Mă întrebam dacă, ţinând cont de circumstanţe, pur şi simplu nu vrea să fie aceeaşi femeie. Poate că se agaţă prea mult de asta.

Doc zâmbi vag.

— Cine se joacă de-a psihiatrul acum?

— Când lucrezi câteva zeci de ani în spatele unei tejghele, este ca şi cum ai avea o diplomă în psihiatrie. Nu toată lumea a crezut-o când a spus că a văzut cum a fost atacată o femeie, adăugă Mac, dând din nou din furculiţă. Eu da. La fel cum cred că aceeaşi amărâtă a apărut moartă în mlaştina aia. Reece nu face faţă, asta cred eu.

— Poate.

— Păi, tu eşti doctorul. Ajut-o.

— Măi, dar ce aer serios şi secretos aveţi!

Linda-gail turnă cafea din ibric în cănile lor.

— Staţi aşa, cu capetele apropiate…

— Discutăm ca între bărbaţi, spuse Doc, făcându-i cu ochiul.

— Despre sex, sport sau cai?

Doc zâmbi larg şi gustă din nou din clătite.

— Cum e Reece azi? o întrebă Mac pe Linda-gail.

— Mai bine ca ieri, aş zice.

Aruncă o privire peste umăr.

— Aţi auzit cumva dacă şeriful a aflat identitatea femeii?

— Nu am auzit nimic azi, dar e încă devreme. Cumplită poveste, adăugă Doc.

— Şi înfricoşătoare. Să te gândeşti că am putea avea un ucigaş de femei printre noi… Moose

Ponds e destul de departe de Fist, dar totuşi…

— Femei? se încruntă Mac.

— Dacă nu e cea pe care a văzut-o Reece, atunci sunt două femei. Şi, da, sigur, Moose Ponds e sus, tocmai la Jenny Lake, dar e posibil ca aceeaşi persoană să le fi aranjat pe amândouă. Ca un criminal în serie sau ceva de genul ăsta.

— Ei, haide, Linda-gail, spuse Mac, clătinând din cap. Te uiţi prea mult la televizor.

— Nu s-ar mai face atâtea filme despre crime, dacă nu ar exista crime, nu crezi? Şi mai ştiţi ceva? Îşi coborî vocea acum. Dacă Reece nu ar fi fost pe munte, chiar la momentul ăla, nimeni nu ar fi ştiut încă nimic despre cealaltă femeie. E posibil ca ucigaşul să o mai fi făcut şi altă dată. Ascultaţi la mine, o să mă ţin aproape de casă până este prins.

— La dracu', asta e altă problemă.

Mac se scărpină în cap, în timp ce Linda-gail se îndepărta.

— Cât de curând, oamenii din Fist o să se uite chiorâş unul la celălalt, întrebându-se dacă avem un criminal psihopat printre noi. Sau o să scrie un nenorocit de reporter un articol pe tema asta. Şi turiştii o să ne ocolească şi o să pierdem sezonul de vară. Unul, mai aprins, o să bea într-o seară prea mult la Clancy's şi o să pornească o bătaie pe tema asta.

Doc se încruntă, căzut pe gânduri.

— Din punctul ăsta de vedere, cel puţin, s-ar putea să ai dreptate.

Pentru că mai avea încă o oră înainte să deschidă cabinetul, Doc trecu pe la biroul şerifului, înainte să se întoarcă acasă. Denny îl întâmpină cu un zâmbet însorit.

— Ce mai faci, Doc?

— Nu mă plâng. Pe mama ta o mai deranjează glezna?

— Nu. S-a ridicat şi merge foarte bine.

— Spune-i din partea mea să nu înceapă încă să se agite. A fost o luxaţie urâtă. Şeful tău e pe-aici?

— Nu încă. E liber până la zece, dacă nu intervine ceva. A stat multe ore peste program, în ultima vreme. Presupun că ai aflat de cadavrul pe care l-au găsit.

— Am aflat. Se ştie cine era?

— Nu am primit încă nimic. A dracului de urâtă poveste. Nenorocitul a ţinut-o în viaţă, timp de câteva săptămâni. Dumnezeu ştie ce i-o fi făcut în tot timpul ăsta.

— Asta, presupunând că este aceeaşi femeie pe care a văzut-o Reece.

— Păi, sigur…

Denny părea uluit.

— Cine altcineva să fie? Şeriful aşa crede.

— Pot să văd şi eu fotografiile?

— Nu ştiu, Doc. Şeriful…

— Am văzut suficiente cadavre la vremea mea, Denny. Poate o recunosc. Poate că mi-a fost pacientă, la un moment dat. Şi nu uita că Rick foloseşte schiţa mea ca să determine dacă e vorba de aceeaşi femeie.

— Da, presupun. Hank, adăugă el în chip de

salut, în momentul în care dispecerul intră în încăpere.

— Mai fierbe şi altceva în afară de cafea proastă pe aici? Salutare, Doc.

— Hank. Ce-ţi fac genunchii?

— Ah, binişor.

— Te-ai simţi mai bine dacă ai slăbi vreo zece kilograme. Şi asta n-o să se întâmple mâncând gogoşile pe care le-ai adus în punga aia.

— În meseria mea, trebuie să-mi păstrez nivelul de energie ridicat.

— Excesul de zahăr nu e energie.

Doc îşi potrivi ochelarii în clipa în care Denny ieşi cu dosarul din biroul lui Rick.

Când îl deschise, îşi ţuguie buzele într-o expresie ce părea o combinaţie între interes şi milă.

— Se pare că şi omul şi natura au avut o răfuială cu fata asta.

— A bătut-o crunt, asta e sigur. A fost violată, adăugă Denny dând sumbru din cap înspre fotografii. Şeriful nu i-a arătat lui Reece toate fotografiile. Nu a vrut să o supere mai mult decât era cazul. Vezi aici? Cum are încheieturile mâinilor şi gleznele jupuite şi învineţite? A ţinut-o legată.

— Da, văd.

— A târât-o de lângă râu. A urcat-o într-o camionetă sau într-o rulotă sau în ceva de genul ăsta. A ţinut-o legată şi şi-a făcut mendrele cu ea până când a terminat. După care a aruncat-o în mlaştină. O recunoşti, Doc?

— Nu, n-aş putea spune. Îmi pare rău, Denny, aş vrea să vă pot fi de mai mult folos. Mă duc să-mi văd de pacienţii mei. Hank, ia-o mai uşor cu nenorocitele alea de gogoşi.

— Ah, Doc…!

Se gândi pe drumul spre casă. La conversaţia cu Mac, la fotografiile pe care le văzuse. Se gândi la oraş, se gândi de cât timp era al lui. La cum îi plăcea să creadă că-şi ţinea degetul pe pulsul lui şi urechea lipită de inima lui.

Intră pe uşa din faţă, pe care nu o mai încuiase de douăzeci de ani. În loc să se ducă în biroul lui, se îndreptă spre telefonul din sufragerie. Willow putea să se descurce cu pacienţii matinali, sau cei veniţi pentru vreo urgenţă, îşi spuse.

Dădu telefonul, apoi luă o bucată de gumă de mestecat, ca să se ducă mirosul de cafea, înainte să-şi vadă primul pacient din acea zi.

Puţin după ora douăsprezece, Brody se fâţâia nerăbdător în sufrageria lui Doc. Instrucţiunile fuseseră să vină la prânz şi să se facă comod. Întrerupându-l în mijlocul zilei, îşi spuse Brody, când cartea nu numai că avansa, dar o luase aproape la galop.

Dacă ar fi vrut o pauză în mijlocul zilei – ceea ce, pe toţi dracii, nu voia – ar fi preferat să-şi petreacă timpul la Joanie. Să mănânce ceva, să o vadă pe Reece.

Cel puţin, presupunea că ar fi văzut-o pe Reece. Nu îl sunase să-i spună că rămăsese şomeră şi

maşina îi era parcată în locul obişnuit. Totuşi, ar fi vrut să vadă cu ochii lui.

Nu că i-ar fi purtat de grijă, se asigură pe sine. Doar verifica, atâta tot.

Dacă doctorul nu ar fi fost atât de enigmatic la telefon, Brody nu credea că i-ar fi stârnit curiozitatea. Şi ar fi fost acum în faţa tastaturii.

Eroina lui îl trăgea după ea în poveste. Aproape că îl târa, răstindu-se la el să ţină pasul. Şi când te gândeşti că, iniţial, o concepuse ca pe o victimă. Câteva scene în prim-plan, o moarte cumplită şi gata.

Ei bine, ea nu fusese de acord cu soarta asta.

Voia să se întoarcă la ea. Dar, pentru că tot era de cealaltă parte a lacului, o să se întoarcă la Maddy după ce trecea pe la restaurant să mănânce ceva şi să o vadă pe Reece. Probabil că ar fi trebuit să-i sugereze să mai rămână încă o noapte la el.

Sau mai bine ar fi lăsat-o în pace, se corectă repede. Mai bine să se întoarcă în apartamentul ei, înainte ca lucrurile să se complice şi să ajungă, în mod neoficial, să se mute la el.

Fusese foarte atent să evite pragul care ducea spre vreun angajament cu orice altă femeie. De ce să se împiedice de el acum?

Se duse la fereastră, se îndepărtă din nou de ea. Se apropie de bibliotecă, se uită la titluri. Ca întotdeauna, simţi o uşoară mândrie când îşi văzu cărţile, cu numele lui trecut pe cotor.

După ce-şi trecu degetul peste acel cotor, se uită mai departe.

Fotografiile împrăştiate prin încăpere îi atraseră atenţia. Fără prea mare interes, ridică una în care erau Doc şi femeia care, i se părea lui Brody, fusese soţia lui dintotdeauna. O fotografie în aer liber, cu echipament de camping, Doc ţinând în mână un peşte pe firul undiţei, în timp ce soţia lui zâmbea larg.

Arătau bine împreună, hotărî Brody. Fericiţi. Deşi, dacă le ghicea corect vârsta, erau deja căsătoriţi de vreo douăzeci de ani în momentul în care fusese făcută fotografia.

Luă încă una, o poză de familie. Întreaga trupă. Apoi domnul şi doamna Doc tineri, cu un bebeluş în braţe. Mai multe fotografii de absolvire, fotografii de nuntă, fotografii de bunici.

Viaţa cu momentele ei importante, îşi spuse Brody, ale unui bărbat alături de familia lui.

Cum era asta?

Nu avea nimic împotriva căsătoriei, se gândi Brody, în timp ce continua să se fâţâie. Era bună, pentru unii.

În mod clar, fusese foarte bună pentru Doc Wallace. Fusese bună şi încă era, pentru părinţii lui Brody.

Doar că era atât de… absolută, hotărî el. Asta şi atât, pentru tot restul vieţii. O singură persoană, dacă nu voiai să treci prin iadul unui divorţ.

Dacă te răzgândeai sau dacă, pur şi simplu, lucrurile mergeau prost? Ceea ce se întâmpla, cam în jumătate din cazuri.

Şi chiar dacă nu te răzgândeai şi totul mergea bine, te înhămai la atâtea schimbări, la atâtea

compromisuri pentru a face loc unei alte persoane în viaţa ta. Nu mai puteai face ce voiai, când voiai.

Dacă ar fi vrut, de exemplu, să se mute înapoi în Chicago? Sau, la dracu', în Madagascar? Nu că ar fi vrut aşa ceva, dar dacă? Nu mai puteai schimba totul dintr-o toană, când erai căsătorit.

Nu mai erai o singură persoană, eraţi un cuplu. Apoi, poate că deveneai tată şi de-acum – bam! – eraţi o familie. Şi de aici, nu mai exista cale de întoarcere. Nu mai puteai să ştergi povestea şi să îndrepţi firul narativ în altă direcţie.

Oricum, probabil că nu era îndrăgostit de ea, aşa cum nici ea nu era îndrăgostită de el. Era doar o… implicare.

Implicarea era altceva, iar nivelul şi intensitatea ei se puteau schimba.

Se întoarse în clipa în care intră Doc.

— Scuză-mă, a durat mai mult cu ultimii doi pacienţi. Apreciez că ai venit, Brody.

— De ce-ai vrut să mă vezi?

— Hai în bucătărie. O să fac ceva de mâncare cât stăm de vorbă. N-o să fie la standardele cu care te-ai obişnuit în ultima vreme, adăugă el, în timp ce se îndreptau spre spatele casei. Dar o să umple stomacul.

— Nu sunt mofturos.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu Reece, ieri.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu azi.

Doc scoase nişte friptură de curcan, una dintre roşiile de seră pe care le boscorodise Reece, o salată aisberg şi un borcan de murături cu miere.

— Dar am vorbit cu Mac. Este îngrijorat în legătură cu ea.

Scoase o jumătate de pâine din făină integrală din cutia specială.

— Mă întrebam dacă şi tu eşti.

— De ce?

— Încerc să-mi fac o imagine de ansamblu. Nu-ţi pot împărtăşi nimic din ceea ce mi-a spus în calitate de pacient. Tu s-ar putea să simţi că nu-mi poţi spune nimic din ceea ce a discutat cu tine în calitate de… prieten. Dar, dacă nu e cazul, voiam să te întreb dacă ţi-a spus ceva ce să-ţi fi părut… îngrijorător.

— Ţi-a spus că s-a întors acasă într-o seară şi şi-a găsit toate hainele împachetate?

Brody dădu din cap în clipa în care Doc îşi ridică privirea de la roşia pe care o felia.

— Că nu-şi aminteşte când şi-a făcut bagajele. Nu cred că le-a făcut ea.

— Dar cine altcineva?

— Aceeaşi persoană care i-a scris pe pereţi în toată baia cu un marker roşu i-a vărsat toate pastilele într-un mojar şi îi mută lucrurile din loc. Şi alte chestii de-astea.

Doc lăsă joc cuţitul.

— Brody, dacă Reece suferă de pierdere de memorie şi trece prin astfel de episoade, are nevoie de tratament.

— Nu cred că e cazul. Cred că cineva vrea să o scoată din minţi.

— Iar tu, dacă o încurajezi, nu faci decât să agravezi situaţia.

— Nu agravez nimic dacă e adevărat ce cred eu. De ce are episoadele de pierdere de memorie doar atunci când e singură?

— Nu sunt calificat să...?

— De ce au început abia *după* ce a văzut cum a fost omorâtă o femeie?

Doc suflă aerul pe nas, apoi se întoarse la sendvişurile pe care le pregătea.

— Nu putem şti, cu certitudine, că nu au existat şi alte episoade înainte. Dar, dacă au început în acel moment, ar putea fi mai multe motive. Unu, ceea ce a văzut i-a declanşat simptomele.

Doc aşează sendvişurile pe farfurii şi adăugă pe fiecare câte o murătură şi o grămăjoară mică de chipsuri. Apoi turnă două pahare de lapte.

— Am petrecut mult timp cu ea. Nu am văzut niciun simptom. Nu de genul la care te referi tu.

— Dar ai văzut ceva.

— Nu-mi place poziţia în care mă pui.

— Mie nu-mi place poziţia în care ar putea fi ea, i-o întoarse Doc.

— Bine, uite ce-am văzut. Am văzut o femeie care luptă să se întoarcă din abis. Care tremură în somn aproape în fiecare noapte, dar care se trezeşte a doua zi şi face ce trebuie să facă. Văd o supravieţuitoare cu o coloană vertebrală puternică, cu mult suflet şi simţ al umorului, care încearcă să reclădească o viaţă pe care altcineva i-a distrus-o.

— Stai jos şi mănâncă, îi sugeră Doc. Ştie că eşti îndrăgostit de ea?

Brody simţi un nod în stomac, dar se aşează. Luă

sendvişul şi muşcă din el.

— N-am spus că sunt îndrăgostit de ea.

— Printre rânduri, Brody. Eşti scriitor, ştii ce înseamnă asta.

— Îmi pasă de ea şi de ce se întâmplă cu ea.

Simţea tonul defensiv – şi care şi puţin speriat? – din vocea lui.

— Hai s-o lăsăm aşa.

— Bine. Dacă te-am înţeles eu corect, tu crezi, sau cel puţin iei în consideraţie ipoteza că tot ce i se întâmplă lui Reece e făcut de cineva care îi vrea răul.

Cu o încruntare gânditoare, Doc îşi luă paharul cu lapte.

— Singura persoană care ar avea, din câte ştim noi, motiv să-i vrea răul ar fi bărbatul pe care susţine că l-a văzut ștrangulând-o pe presupusa femeie.

— I-a văzut. Pe amândoi.

— Sunt de acord, dar nu există încă nicio dovadă.

Cu aceeaşi expresie încruntată, Doc bău din lapte.

— Dar dacă l-a văzut şi dacă ai dreptate… Te-ai dus la şerif cu ipoteza asta?

— Rick o să tragă imediat concluzia că e dusă cu pluta. Puţina credibilitate pe care o are în legătură cu ce a văzut o să se ducă pe apa sâmbetei.

— Fără toate informaţiile, nu-şi poate face treaba.

— Momentan, pot să am eu grijă de ea. El poate să facă un efort şi să afle cine e femeia aruncată în

Moose Ponds şi ce femeie a fost omorâtă lângă râu. Ţi-am spus toate astea cu caracter confidenţial.

— Bine, bine…

Doc ridică o mână, împăciuitor.

— Nu te supăra, că-ţi strici digestia. Am trecut pe la biroul şerifului, i-am cerut lui Denny să-mi arate fotografiile.

— Şi?

— Pot să mă ghidez doar după descrierea pe care mi-a făcut-o Reece şi după schiţa pe care a aprobat-o. Nu pot fi sigur nici că este, nici că nu este aceeaşi persoană. Dar e posibil să fie femeia pe care a văzut-o. E posibil.

— Dar diferenţa de timp? Au trecut câteva săptămâni de când Reece a văzut ce s-a întâmplat.

— Asta mi-a dat de gândit, cum îmi imaginez că le-a dat şi autorităţilor. Avea semne cum că ar fi fost legată, la încheieturile mâinilor şi la glezne. E foarte posibil să fi fost ţinută ostatică în tot acest timp. Dar asta nu explică de ce nu a existat nicio urmă că aceşti oameni ar fi fost acolo, unde i-a văzut Reece. Iar asta mă deranjează. De ce bărbatul ăsta a strâns de gât o femeie, suficient de tare cât să o facă pe Reece să creadă că e moartă, apoi a luat-o de acolo şi a şters orice urmă, în aşa fel încât Rick, un om care se pricepe la urme, să nu găsească nimic?

— Pentru că a văzut-o.

— A văzut-o?

— Poate că nu destul de bine cât să o recunoască, dar a văzut pe cineva pe culme. Sau a

văzut lucrurile pe care le-a lăsat acolo când a fugit în jos, la mine. A ştiut că cineva a văzut ce se întâmplase.

— E posibil? întrebă Doc. De la distanţa aia?

— Reece avea un binoclu. De unde ştim că nu avea şi el? Că, după ce a omorât-o, a cercetat zona, doar ca să se asigure că îşi acoperă urmele, nu?

— Nu te pot contrazice. Dar sunt multe presupuneri, Brody.

— Uite ce presupun eu: fie că acest cadavru pe care l-au găsit este sau nu al aceleiaşi femei, bărbatul pe care l-a văzut Reece ştie că cineva a fost martor la ce s-a întâmplat acolo. Altfel, nu ar fi avut niciun motiv să şteargă urmele. Că a luat cadavrul? Sigur. Nu putea să-l lase acolo, unde risca să-l vadă cineva ieşit cu barca pe râu sau vreun excursionist plecat pe traseu. Trebuia să-l ia de acolo, să aştepte să se facă întuneric, să îl îngroape sau să se descotorosească în alt fel de el. Dar să-şi acopere toate urmele? Doar dacă a ştiut că a fost văzut.

— Da, desigur, fu de acord Doc. Şi, dacă ştia că a fost văzut, nu trebuia decât să aştepte puţin, cu urechea ciulită, ca să afle de către cine.

— Şi de atunci, cineva se joacă cu minţile lui Reece, încearcă să o facă să-şi piardă controlul. N-o să-l las să facă asta!

— Aş vrea să mai discut cu ea. Am avut grijă să-i spun lui Mac, azi-dimineaţă, că nu sunt psihiatru. Dar am ceva pregătire, puţină experienţă.

— Asta depinde de ea.

Doc dădu din cap.

— Multe depind de ea în povestea asta. O mare greutate pe umerii unei persoane cu trecutul ei. Are încredere în tine?

— Da, are.

— Atunci, greutatea apasă şi pe umerii tăi. Spune-i că am vorbit, hotărî Doc după câteva clipe. Nu-i încălca încrederea. Dar aş vrea să mă ţii şi pe mine la curent. Cum e sendvişul?

— Destul de bun. Dar nu eşti maestru bucătar.

Se duse înapoi la râu. Nu exista niciun semn al celor întâmplate şi era sigur de asta. Fusese atent. Era un bărbat atent.

Nu ar fi trebuit să se întâmple, desigur. Nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă ar fi avut de ales. Tot ce făcuse de atunci era din cauză că *ea* îl lăsase fără nicio altă opţiune.

Încă-i mai putea auzi vocea, dacă-şi dădea voie. Ţipând la el, amenințându-l.

Îl *amenințase*, ca şi cum ar fi avut acest drept.

Fusese vina ei că murise. Înţelegea asta şi nu se simţea în niciun fel vinovat. Alţii nu ar fi înţeles, aşa că făcea ceea ce era necesar ca să se protejeze.

Nimic din toate astea nu ar fi fost necesare, dacă nu ar fi avut ghinion cu momentul şi locul.

Cum ar fi putut să ştie că era cineva pe cărare, care să se uite chiar atunci înspre ei, cu un binoclu? Nici cel mai atent om nu putea anticipa toanele sorţii.

Reece Gilemore.

Şi ar fi trebuit să-i fie destul de simplu să scape de ea. Era atât de uşor de discreditat, chiar şi în propriii ochi. Dar nu a vrut să renunţe, a refuzat să cedeze şi să uite toată povestea.

Totuşi, exista un mod de a rezolva totul. Întotdeauna exista o cale de a pune lucrurile la locul lor. Erau prea multe în joc ca să permită unei nebune scăpate de la azil să-i distrugă întreaga viaţă. Dacă era nevoie să o preseze mai tare, asta o să facă.

Uită-te la locul ăsta! îşi spuse, privind râul, dealurile, copacii. Perfect, imaculat şi retras. Era locul lui, tot ce-şi dorea.

Tot ce avea era legat de el, înrădăcinat în sufletul lui, hrănit de apele lui, păzit de munţii lui.

Indiferent ce trebuia făcut ca să protejeze şi să păstreze ce avea, o va face!

Reece Gilmore era cea care trebuia să plece. Într-un fel sau altul.

ACASĂ

Am fost bine; aş vrea să fiu mai bine; sunt aici.
Anonim

capitolul 21

Pentru că nu trebuia să fie la muncă decât abia la două, Reece se gândi să piardă vremea prin cabana lui Brody, să facă vreo câteva treburi casnice, poate să-i spele rufele, odată cu ale ei. Putea, cu uşurinţă, să nu-l deranjeze în timp ce lucra şi să se gândească în acelaşi timp ce supă să prepare la Joanie pentru a doua zi.

Era deja îmbrăcată şi făcea patul, când Brody ieşi de la duş.

— Vrei ceva special la micul dejun? Nu trebuie să fiu la restaurant decât abia după-amiaza, aşa că mă supun voinţei tale. Gastronomic vorbind.

— Nu. O să mănânc nişte cereale.

— Oh. Bine.

Întinse cuvertura şi se gândi în treacăt că nişte perne în culori vii ar mai înveseli atmosfera.

— O să fac o supă de nuntă italiană la Joanie. Poţi să guşti la prânz şi să-mi spui dacă trece testul. Pot să-ţi pregătesc o caserolă sau ceva uşor de încălzit pentru cină, pentru că o să lucrez până seara târziu. Oh, şi mă gândeam să mai spăl din rufe, dacă tot am timp. Ai nevoie de ceva în mod special?

Supă *de nuntă*? Era oare un mesaj subliminal? Şi acum voia, ce? Să-i spele chiloţii?

Iisuse!

— Hai să dăm puţin înapoi.

Îi adresă un zâmbet nedumerit.

— Bine.

— Nu vreau să începi să planifici micul dejun, prânzul, cina sau o gustare în miez de noapte în fiecare dimineaţă. La naiba!

Zâmbetul dispăru şi Reece clipi surprinsă.

— Păi…

— Şi nu eşti aici ca să-mi speli rufele, să faci patul sau să-mi pregăteşti caserole.

— Nu, spuse ea, dar dacă tot sunt aici, mi-ar plăcea să mă fac utilă.

— Nu vreau să te învârţi peste tot.

Şi iată-l din nou, acelaşi ton defensiv pe care şi-l surprinsese în voce în timpul conversaţiei cu Doc, cu o zi înainte. Îl irita.

— Pot să mă ocup singur de treburile casnice. Mă descurc de ani de zile.

— Nu am nicio îndoială şi sunt sigură că faci întotdeauna totul exact aşa cum vrei. În mod evident, am înţeles eu ceva greşit. Credeam că vrei să-ţi gătesc.

— Asta e altceva.

— Altceva decât, să zicem, să arunc nişte rufe în maşina de spălat. Acest al doilea gest simbolizând un nivel relaţional pe care nu ţi-l doreşti. Asta e o tâmpenie.

Poate că era.

— Nu am nevoie să-mi speli rufele sau să-mi laşi o nenorocită de caserolă. Nu eşti maică-mea.

— Categoric nu.

Se duse înapoi la pat, trase cuvertura la o parte, mototoli cearşafurile.

— Poftim, e mai bine acum?

— Şi asta nu-i o tâmpenie?

— Oh, crede-mă, nici pe departe la fel de mare ca a ta. Chiar crezi că, pentru că sunt îndrăgostită de tine, încerc să te atrag într-o capcană, spălându-ţi şosetele murdare sau făcându-ţi nişte pui cu găluşti? Eşti un idiot, Brody, şi ai o părere exagerat de bună despre propria ta persoană. Te voi lăsa să te scalzi în iluzia propriei tale glorii.

Se îndreptă nervoasă spre uşă.

— Auzi, nu sunt maică-ta! Ea nici măcar nu *găteşte!*

Brody privi încruntat cearşafurile, îşi frecă iritat ceafa, unde începuse să se acumuleze tensiunea.

— Sigur, a mers foarte bine, murmură el.

Şi se strâmbă în clipa în care uşa de la parter se trânti suficient de tare cât să-i facă dinţii să-i clănţănească în gură.

Reece înhăţă doar ce-i era cel mai la îndemână, apoi aruncă lucrurile în maşină. O să se gândească mai târziu la restul, nu că ar fi fost mult.

O să ia ingredientele de care avea nevoie pentru supă de la Joanie şi din propria ei cămară. O să facă rost de nişte monede şi o să-şi spele rufele – numai pe *ale ei* – în maşinile de la subsolul hotelului. Doar nu ar fi fost prima oară când făcea asta.

Sau poate o să dea dracului toată treaba şi o să facă o plimbare cu maşina, să vadă dacă au înflorit păşunile.

Îndreptă maşina înspre oraş şi se încruntă când observă cum răspunde la comenzi.

— Ce fac acum? Ce fac acum? murmură ea, când

virajul veni mai târziu şi mai larg decât ar fi trebuit.

Lovi nervoasă cu pumnul în volan. Apoi, resemnată, schimbă direcţia înspre service-ul lui Lynt.

Uşile erau deschise şi un break vechi era ridicat pe rampă. Lynt apăru de sub maşină. Avea în jur de patruzeci de ani şi era îmbrăcat într-o cămaşă albastră, din denim subţire, cu mânecile ridicate, lăsându-i la vedere tendoanele puternice. O cârpă pătată de ulei îi ieşea din buzunarul de la spate, pe cap avea o şapcă la fel de pătată şi îndesase guma pe care o mesteca într-un obraz.

Îşi ţuguie buzele şi-şi dădu pe spate cozorocul, în clipa în care Reece coborî din maşină.

— Ai păţit ceva?

— Aşa se pare.

Când îşi dădu seama că ţinea dinţii încleştaţi, făcu un efort să şi-i relaxeze.

— Are ceva la direcţie, trage.

— Nici nu-i de mirare, având în vedere că roţile din spate sunt aproape pe geantă.

— Poftim?

Se întoarse să se uite.

— La naiba! Nu aveau nimic ieri.

— E posibil să fi trecut peste ceva.

Se ghemui ca să se uite la roata din dreapta, spate.

— Probabil că ai o scurgere înceată. O să văd ce pot face.

— Am o roată de rezervă în portbagaj.

Dumnezeule, trebuia să înlocuiască două roţi?

— O să mă ocup imediat ce termin cu plăcuţele astea de frână. Vrei să te duc undeva?

— Nu. Nu. Mi-ar prinde bine o plimbare.

Îşi luă laptopul de pe bancheta din spate, apoi îşi scoase cheile de la casă de pe inel şi le băgă în buzunar.

— Dacă-mi trebuie roţi noi, cât crezi că mă costă?

— Hai să ne facem griji pentru asta atunci când n-om avea încotro.

Îi luă cheia de la maşină.

— Te sun.

— Mulţumesc.

Reece îşi puse geanta pe un umăr, laptopul pe celălalt.

Era o zi frumoasă pentru o plimbare, şi îşi aminti acest lucru într-o încercare de a alunga depresia.

Avea o slujbă şi avea un acoperiş deasupra capului. Şi, dacă era îndrăgostită de un măgar, trebuia să facă eforturi să schimbe lucrurile.

Dacă avea nevoie de roţi noi, o să meargă pe jos până o să-şi permită nenorocitele de cauciucuri.

Nu îi trebuia neapărat maşina în clipa asta. Nu îi trebuia neapărat un iubit. Nu îi trebuia neapărat nimic altceva în afară de ea însăşi. Asta fusese toată ideea când plecase din Boston, când lăsase totul în urmă. Să demonstreze că putea funcţiona, că se putea vindeca, că-şi putea construi o viaţă nouă.

Şi dacă Brody credea că încearcă să îl târască în viaţa asta alături de ea, nu era doar un măgar, ci

un măgar foarte încrezut.

Oricum, avea nevoie să mai stea o vreme singură, să-şi aducă jurnalul la zi, să se apuce serios să scrie cartea de bucate. Nu că ar mai fi intenţionat acum să apeleze la Brody. Mitocanul! Dar voia să îşi organizeze reţetele, să se concentreze mai mult asupra unei introduceri pentru ele.

Ceva de genul… *Nu trebuie să fii maestru bucătar ca să pregăteşti o masă gourmet. Nu atunci când eşti îndrumat de un maestru*.

— Iar asta sună sofisticat şi îngâmfat.

Te-ai săturat să cauţi mereu răspuns la întrebarea: Ce avem la cină? Eşti disperat să găseşti ceva interesant şi proaspăt pentru gustarea de duminică dimineaţa? Ai intrat în panică fiindcă preşedintele de la recepţia pentru strângerea de fonduri te-a pus pe tine să faci gustările?

— Nu-i prea grozav, îşi spuse Reece cu voce tare, dar trebuie să încep de undeva.

— Hei! Hei!

Reece se opri brusc şi o văzu pe Linda-gail în genunchi în grădiniţa din faţa casei ei, cu gălbenele şi panseluţe aşteptând într-o pungă neagră de plastic, lângă ea.

— E prea interesantă conversaţia pe care o aveai cu tine însăţi ca să mai vorbeşti şi cu mine?

— Vorbeam singură? Îmi puneam nişte idei în ordine. Mi se întâmplă prea des să le spun cu voce tare. Sunt foarte frumoase. Florile tale.

— Ar fi trebuit să plantez panseluţele mai

demult.

Atinse cu degetul pălăria de cowboy, din paie, de pe cap.

— Nu le deranjează frigul. Dar m-am luat cu una, cu alta… Ce cauţi tu pe aici?

— Mi s-a spart o roată. Sau două roţi. A trebuit să duc maşina la Lynt.

— Nasol. Ai ieşit devreme. Mă gândeam că o să mai stai pe la Brody azi.

— În mod clar, nu era şi părerea lui. N-am făcut altceva decât să-i fac patul şi să mă ofer să-i arunc câteva rufe la spălat, împreună cu ale mele. Ai fi zis că am scos un pistol dintr-un buzunar şi un preot din celălalt.

— Bărbaţii sunt ceva de groază! L-am dat afară pe Lo, acum câteva zile. S-a zburlit tot când nu l-am lăsat să-mi dea pantalonii jos.

— Bărbaţii sunt ceva de groază!

— Atunci, mai dă-i dracului! Vrei să plantezi panseluţe şi să înjuri cromozomul Y?

— Sincer, mi-ar plăcea, dar am câte ceva de rezolvat în dimineaţa asta.

— Atunci, mergem la Clancy’s diseară, după tură, bem vreo două beri şi cântăm la karaoke toate piesele despre cum nu avem nevoie de bărbaţi pe care le găsim pe listă.

La ce-i trebuia un măgar când avea o prietenă?

— Aici, cred că o să mă las convinsă. Ne vedem la restaurant.

Poftim, îşi spuse Reece în timp ce mergea spre casă, putea adăuga încă ceva pe lista lucrurilor pe care le avea. O avea pe Linda-gail.

Şi mai era şi lacul, îşi spuse, în clipa în care drumul o duse înspre apă. Atât de albastru şi de frumos, cu sălciile ce începeau să înverzească aplecate asupra lui asemenea unor dansatoare, cu mugurii fragezi ai plopilor care începeau să se deschidă.

Într-un impuls, se duse înspre apă în loc să-şi continue drumul spre casă. Îşi lăsă jos bagajele, îşi scoase pantofii şi şosetele. Îşi ridică pantalonii. Se aşeză pe mal şi-şi înmuie tălpile în apă.

Gheaţă! Dar puţin îi păsa. Stătea cu picioarele în apa albastră a lacului Angel şi privea culmile copleşitoare ale munţilor Teton. Peste puţin timp, avea să facă supă, să scrie o carte de bucate şi să-şi sorteze rufele de spălat. Şi ce ar fi putut fi mai normal? Trebuia să se grăbească şi să facă totul, fără să întârzie la muncă. Iar asta era la fel de normal.

Pentru moment, îşi înmuie toate grijile în apa lacului.

Se întinse pe spate şi ochii îi erau acum asupra cerului, la fel de albastru ca şi lacul, pătat de câţiva nori albi, inofensivi. Lumina era puternică, dar, în loc să-şi scoată ochelarii de soare din geantă, îşi puse braţul peste ochi. Şi ascultă.

Clipocitul apei, pleoscăitul vesel al picioarelor ei. Păsări care cântau atât de vesele, atât de libere. Auzi un câine lătrând, o maşină care trecea pe drum. Totul în ea se relaxă.

Bubuitura bruscă o făcu să se înece cu propriul ţipăt şi se ridică atât de repede, încât aproape că alunecă în apă. Reuşi să se prindă cu degetele de

mal şi să scape, dar abia după ce îşi udă un crac până la genunchi.

— Camioneta lui Carl. E camioneta lui Carl, îşi aminti ea, în timp ce se ghemuia pe iarbă.

O vedea huruind şi trosnind şi înaintând înspre magazinul general al lui Mac. Împingându-se în mâini şi în genunchi, rămase unde era, aşteptând să i se regleze respiraţia.

Şi roşi în clipa în care o văzu pe Debbie Mardson în uşa magazinului On the Trail, privind-o.

— Da, sunt eu, nebuna, spuse Reece printre dinţi, forţându-se să zâmbească şi să-i facă cu mâna. Făceam doar o baie în apa rece ca gheaţa, cu hainele pe mine. Nu-i mare lucru.

Acum că momentul îşi pierduse tot farmecul, îşi luă genţile, pantofii, şi o apucă, udă şi desculţă, spre casă.

Nu conta ce credea afurisita aia de Debbie Mardson, cea aproape perfectă din toate punctele de vedere, se asigură Reece. Nu conta ce credea nimeni. Avea dreptul să stea pe mal şi să-şi bage picioarele în apă. Avea dreptul să sară ca un iepure speriat la bubuitura pe care o scotea blestemăţia aia de maşină a lui Carl şi care semăna atât de bine cu un foc de armă.

Îşi scoase pantalonii şi-şi puse alţii, uscaţi.

La fel cum avea dreptul să-şi spele rufele. Îşi strânse lucrurile, le luă împreună cu detergentul.

Porneşti maşina, îşi spuse, te întorci şi te apuci de supă. Te duci înapoi şi treci maşina pe uscător. Vii iar acasă şi lucrezi la cartea de bucate.

Ieşi cu micul coş de rufe, începu să se îndrepte înspre hotel.

Pentru că trebuia să treacă pe lângă lac, îşi aţinti privirea înainte şi se rugă ca, măcar de data asta, Debbie să nu o vadă. Nu trecu pe lângă vitrina magazinului, dar grăbi considerabil pasul, încetinind abia după ce ajunse la hotel.

— Bună, Brenda. Spăl azi. Poţi să-mi dai nişte fise?

— Sigur, nicio problemă.

Brenda zâmbi larg şi ridică sprâncenele.

— Ai nevoie şi de nişte pantofi?

— Poftim?

— Nu ai pantofi, Reece.

— Oh. Oh, *Doamne!*

Reece îşi privi picioarele goale. Roşi dar, când se uită din nou la Brenda, văzu pe chipul recepţionerei umbra unui zâmbet dispreţuitor şi fu îndeajuns ca să-i schimbe jena în furie.

— Se pare că am uitat. Ştii că am probleme cu memoria. Fisele, te rog.

Trânti bancnotele pe tejghea. Brenda le numără.

— Ai grijă pe unde calci.

— Aşa o să fac.

Pentru că liftul nu era o opţiune pentru ea, Reece coborî pe scări. Detesta nenorocitul de subsol. Îl ura. Dacă Brody n-ar fi fost aşa de nesimţit, ar fi putut folosi maşina lui şi ar fi evitat toată prostia şi bătaia asta de cap.

— Şapte ori unu fac şapte, începu ea, înaintând prin zona de întreţinere. Şapte ori doi fac paisprezece.

Spuse înmulţirea cu şapte, apoi cu opt, şi ieşi cât putu de repede din spălătorie în clipa în care maşina se puse în funcţiune.

Încetini la pas normal în clipa în care intră în holul hotelului şi făcu un semn cu mâna înspre Brenda. Nu fu la fel de norocoasă la întoarcere, când trecu pe lângă magazinul de articole sportive.

— Reece! o strigă Debbie scoţând capul pe uşă. Eşti bine?

— Sigur, foarte bine. Tu?

— E puţin cam rece ca să mergi desculţă.

— Crezi? Am zis să mă antrenez. Sper să fiu prima femeie care termină desculţă cursa Continental Divide. E visul meu de-o viaţă. Mai vorbim!

Hai să te văd! Lansează şi bârfa asta, îşi spuse Reece, întorcându-se spre casă.

Uită de toate în clipa în care scoase ingredientele şi începu să facă perişoarele pentru supă. Se gândi chiar să nu-şi pună pantofii, ca să dea şi mai multă apă la moară bârfelor, dar hotărî că ar fi fost prea caraghioasă şi ar fi părut că se scuză în faţa ei. Se întoarse repede la hotel, o înfruntă din nou pe Brenda şi subsolul ca să-şi mute hainele din maşina de spălat în uscător.

Încă un singur drum, îşi aminti ea, zorind din nou spre casă. Şi avea suficient timp să schiţeze introducerea pentru cartea de bucate câtă vreme hainele se învârteau în uscător.

După ce-şi aşeză laptopul, îşi făcu încălzirea scriind mai întâi în jurnal.

Sunt nervoasă pe Brody. Am făcut patul şi crede că mă şi duc să caut verighete. Oare chiar aşa funcţionează mintea bărbaţilor? Dacă da, înseamnă că întreaga specie are nevoie de terapie.

Presupun că, una peste alta, am stat mai mult decât era cazul acolo. A făcut mult mai multe decât era de aşteptat în ceea ce mă priveşte. Aşa că voi încerca să fiu recunoscătoare, nu doar nervoasă, şi să nu-l mai incomodez.

Cretinul.

Între timp, mi-am cimentat imaginea de nebună a oraşului, îngăduindu-mi un moment perfect justificat de neatenţie şi ducându-mă desculţă la hotel ca să spăl rufele. Încerc să nu mă las afectată. Fac supă şi nu am verificat încuietorile de la uşă decât o singură dată.

La naiba, de două ori.

S-ar putea să fie nevoie să cumpăr cauciucuri noi. Doamne, ce deprimant! Cândva nu ar fi fost decât o neplăcere minoră, dar, în situaţia de faţă, e o problemă uriaşă. Nu mai am bani. E cât se poate de simplu.

Se pare că o să merg pe jos următoarele două săptămâni.

Poate că o să se petreacă o minune şi chiar o să scriu şi o să vând cartea asta de bucate. Mi-ar prinde bine nişte bani în plus,

ca o garanţie pentru ce ar putea să se întâmple.

Linda-gail plantează panseluţe. Mergem la Clancy's după program, ca să boscorodim bărbaţii. Cred că este exact ce-mi trebuie.

Mulţumită, Reece deschise un document nou şi începu să se joace cu diferite stiluri şi abordări pentru o introducere.

Când alarma de bucătărie sună, anunţând-o că-i erau gata rufele, se ridică, închise laptopul şi ieşi să se ducă pentru a treia oară la hotel.

O să arunce totul în coşul de rufe şi o să iasă cât mai repede din subsolul ăla nenorocit, care-i dădea fiori, hotărî ea. O să împacheteze hainele acasă. Putea să lase supa la foc mic în timp ce era la Joanie şi să dea fuga în pauze să se uite la ea.

Spera să fie aglomeraţie în seara asta. Avea nevoie să muncească.

Traversă în grabă holul de la recepţie, fără a mai fi nevoită să facă conversaţie, fiindcă Brenda nu era la biroul din faţă. Reece îi auzea vocea undeva în spate.

Micile favoruri, îşi spuse. Încă ceva pentru care să fie recunoscătoare.

Reece încercă înmulţirea cu doisprezece de data asta – grea sarcină – în timp ce cobora în grabă scările şi intra în spălătorie.

Deschise uşa uscătorului şi nu găsi nimic.

— Asta e…

Deschise uşa celuilalt uscător, gândindu-se că uitase pe care îl folosise. Dar era gol.

— Asta-i ridicol! Nimeni n-ar coborî aici, să-mi fure hainele.

Şi de ce era coşul ei pe maşina de spălat şi nu pe măsuţa de împăturit unde ştia, era sigură, că îl lăsase? Cu mare grijă, îl ridică, apoi deschise încet capacul.

Hainele ei erau acolo. Ude, învârtindu-se.

— Le-am pus în uscător.

Băgă mâna tremurândă în buzunar. Găsi doar singura monedă care-i mai rămăsese, după ce băgase toate celelalte fise în aparate.

— Le-am pus în uscător. Este al treilea drum. Al treilea. Nu le-am lăsat în maşina de spălat.

Le scoase din maşină, trăgând furioasă de hainele ude ca să le pună în coş. Un Magic Marker căzu cu zgomot pe jos.

Un marker roşu. Markerul ei roşu. Tremurând acum, Reece îl aruncă în coş împreună cu hainele care, văzu acum, erau toate pătate cu roşu.

Cineva îi făcuse asta, cineva care voia să o convingă că-şi pierde minţile.

Cineva care putea fi acum acolo, urmărind-o.

Respiraţia îi deveni şuierătoare în timp ce capul i se rotea de la stânga la dreapta. Îşi înghiţi geamătul, luă coşul şi o rupse la fugă. Zgomotul unei conducte o făcu să sară ca arsă, să se înece cu propriul ei ţipăt. Ecoul pantofilor ei pe podeaua de ciment îi ridicase inima până în gât.

De data asta, nu se opri din fugă când ajunse în hol, ci se năpusti înspre recepţie. Întoarsă la locul ei, Brenda o privi uimită, cu gura deschisă.

— E cineva acolo. Cineva a coborât acolo.

— Ce? Cine? Te simţi bine?

— Hainele mele! Mi le-a pus în maşina de spălat.

— Dar… Reece, tu le-ai pus în maşină.

Brenda vorbea încet, ca şi când ar fi avut în faţă un copil greu de cap.

— Ai uitat? Ai coborât ca să-ţi speli hainele.

— După asta! Le pusesem în uscător, dar le-am găsit iar în maşina de spălat. M-ai văzut când m-am întors să le pun în uscător.

— Da, sigur, te-am văzut când te-ai întors, când ai coborât… Poate că ai uitat să le muţi. Ştii tu, cum ţi-ai uitat pantofii mai devreme. Eu fac mereu chestii de genul ăsta, adăugă Brenda, fără zâmbetul dispreţuitor de data asta. Ştii tu, mă iau cu diverse, uit…

— Nu am uitat. Le-am pus în uscător. Uite!

Scoase singura monedă din buzunar.

— E singura pe care o mai am, pentru că le-am folosit pe celelalte ca să-mi spăl *şi* să-mi usuc afurisitele de haine. Cine a coborât acolo?

— Hei, linişteşte-te. Nu am văzut pe nimeni să coboare, în afară de tine.

— Poate că tu ai coborât.

— Doamne, Reece!

O expresie sincer şocată apăru pe chipul Brendei.

— De ce aş face aşa ceva? Trebuie să-ţi vii în fire. Dacă mai ai nevoie de fise…

— Nu am nevoie de nimic.

Furia şi panica îi bubuiau în piept şi în minte, îi tăiau răsuflarea în timp ce alerga pe stradă ţinând în mână coşul cu hainele ude.

Du-te acasă, era singurul lucru la care se putea gândi. Intră. Încuie uşa.

Când auzi claxonul, se împiedică, apoi se răsuci şi ridică în faţă coşul, ca pe un scut. Îşi văzu propria maşină intrând în locul ei obişnuit, de lângă scări. Lynt coborî.

— Nu am vrut să te sperii.

Reece reuşi să dea din cap. De ce se uita aşa la ea, ca şi cum ar fi fost o specie extraterestră? De ce se uitau oamenii aşa la ea?

— Ăm, roţile par în regulă. Erau doar dezumflate. Foarte dezumflate. Ţi le-am umflat.

— Oh, mersi. Mulţumesc.

— Şi, ah, dacă tot eram acolo, am vrut să-ţi verific şi roata de rezervă. Dar…

Reece îşi umezi buza uscată.

— E vreo problemă cu roata de rezervă?

— Păi, ştii…

Se trase de cozoroc, se foi.

— E cam îngropată acolo.

— Nu ştiu la ce te referi.

Se forţă să aşeze coşul pe scări, să traverseze.

— Nu am decât echipament de urgenţă acolo.

Când Lynt ezită, Reece îi luă cheia din mână şi deschise portbagajul.

Mirosul o izbi mai întâi. Gunoi care începea să pută. Portbagajul era plin – coji de ouă, zaţ de cafea, ziare ude şi pătate, conserve goale. Ca şi cum cineva ar fi răsturnat un tomberon acolo.

— Nu am ştiut ce ai fi vrut să fac.

— Nu am făcut eu asta.

Făcu un pas înapoi, apoi încă unul.

— Nu am făcut eu asta. Tu ai făcut-o?

Aceeaşi expresie bruscă de şoc pe care o văzuse pe faţa Brendei apăru acum pe chipul lui Lynt.

— Sigur că nu, Reece. Aşa l-am găsit.

— Cineva *a făcut* asta. Nu am fost eu. Cineva îmi face asta. Cineva…

— Nu-mi place să aud ţipete lângă restaurantul meu.

Joanie apăru în spate, ocolind clădirea.

— Ce se întâmplă aici? Ei, pentru Dumnezeu, ce mai e şi asta?

Strâmbă din nas în clipa în care se uită în portbagaj.

— Nu am făcut eu asta, începu Reece.

— Ei, cu siguranţă n-am făcut-o eu. Am vrut să-i scot roata de rezervă, spuse Lynt, am dat de asta. I-a intrat în cap că eu am aruncat tot gunoiul ăsta aici.

— E doar supărată. La dracu', Lynt, tu n-ai fi dacă ţi s-ar fi întâmplat aşa ceva? Copii, spuse blând Joanie. O gaşcă de puşti idioţi, cel mai probabil. Lynt, am nişte cutii pe aici, nişte mănuşi de cauciuc în camera din spate. Ajută-mă să curăţ aici.

— Curăţ eu.

Cuvintele ieşiră dureros din gâtlejul umflat al lui Reece.

— Îmi pare rău, Lynt. Dar pur şi simplu nu înţeleg…

— Tu du-te sus! îi comandă Joanie lui Reece. Haide! Lynt şi Pete se ocupă de asta. Urc şi eu într-un minut. Nu te certa cu mine! adăugă ea,

când Reece începu să protesteze.

— Îmi pare rău.

Obosită acum, Reece îşi târî coşul pe scări.

— Îmi pare rău. Mă duc să-ţi aduc banii.

— Nu te costă nimic, spuse Lynt, dând din mână. Tot ce-am făcut a fost să bag nişte aer.

Joanie îl bătu uşor pe Lynt pe braţ în timp ce Reece urca scările.

— Du-te, te rog, în spate şi spune-i lui Pete să vină să te ajute. Următoarea masă aici e din partea casei.

— Cum au deschis nişte puşti portbagajul, Joanie? Şi îţi spun eu că nu a fost forţat.

— Cine ştie ce mai fac puştii din ziua de azi? Sau de ce, spuse ea, înainte ca Lynt să mai apuce să pună întrebarea. Dar realitatea rămâne că avem un portbagaj plin de gunoi care pute. Tu şi Pete o să vă ocupaţi de asta.

Când Joanie intră în apartament, o găsi pe Reece aşezată pe marginea canapelei extensibile, cu hainele ude în coşul aruncat la picioare.

— Supa miroase bine.

Joanie intră şi privi încruntată coşul.

— Hainele astea o să prindă mucegai dacă nu le întinzi măcar. De ce n-ai folosit uscătorul?

— Credeam că l-am folosit. Sunt sigură că l-am folosit. Dar le-am găsit în maşina de spălat.

— Şi ce dracu’ e chestia asta de pe ele?

— Cerneală. Cerneală roşie. Cineva mi-a pus markerul roşu în maşina de spălat, împreună cu hainele.

Joanie îşi umflă obrajii. Se duse, luă o

farfurioară din bufetul lui Reece. Îşi aprinse o ţigară când se întoarse, se aşeză pe pat, lângă Joanie.

— Eu o să fumez o ţigară şi tu o să-mi spui ce se petrece.

— Nu ştiu ce se petrece. Dar ştiu că am pus hainele în uscător, am băgat banii, am apăsat butonul. Dar le-am găsit în maşina de spălat, ude, când m-am întors după ele. Ştiu că nu eu am pus gunoiul în portbagajul maşinii, dar e acolo. Şi nu eu am scris în baie.

— În baia mea?

Joanie se ridică, se duse să se uite.

— Nu văd nimic scris aici.

— A zugrăvit Brody. Nu mi-am pus bocancii în bufetul de la bucătărie şi nu am băgat lanterna în congelator. Nu eu am făcut toate astea, dar s-au întâmplat.

— Uită-te la mine. Priveşte-mă în ochi!

Când Reece făcu ce-i ceruse, Joanie îi studie chipul, ochii.

— Ai luat pastile? Prescrise de doctor sau de orice alt fel?

— Nu, doar ceaiul de plante pe care mi l-a făcut Doc. Şi Tylenol. Dar toate pastilele mele pentru situaţii de urgenţă au ajuns răsturnate în mojar.

— De ce ar fi făcut cineva asta? Sau toate celelalte?

— Ca să mă facă să cred că sunt nebună. Ca să mă înnebunească, ceea ce nu este deloc aşa de greu. Pentru că am văzut ce-am văzut şi e mai simplu să nu iei în seamă o nebună.

— Au găsit un cadavru…

— Nu era ea, o întrerupse Reece şi vocea începu să i se ridice uşor. Nu era aceeaşi persoană. Nu era ea şi…

— Încetează!

Vocea lui Joanie o lovi ca o palmă.

— Nu discut cu tine decât dacă te calmezi.

— Încearcă tu! Încearcă tu să fii calmă când cineva îţi face aşa ceva. Încearcă să rămâi raţională, când pur şi simplu nu ştii ce o să urmeze. Sau când. Hainele mele sunt distruse. Abia dacă am mai avut suficienţi bani ca să le spăl; acum sunt distruse.

— Poţi să iei pe datorie de la Mac, sau îţi dau eu un avans dacă ai nevoie să-ţi cumperi ceva.

— Nu asta e ideea.

— Nu. Dar e mai bine decât să umbli cu hainele astea. De cât timp durează?

— Lucrurile mărunte… aproape de când m-am întors după ce am văzut scena de pe munte. Nu ştiu ce să fac.

— Ar trebui să vorbeşti cu şeriful.

— De ce?

Reece îşi băgă mâinile în păr şi-şi încleştă pumnii.

— Crezi că gunoiul ăla din portbagajul meu are amprente pe el?

— Chiar şi aşa, Reece.

— Da.

Cu un oftat, îşi lăsă mâinile să-i cadă de pe faţă.

— Da, o să-i spun şerifului.

— Bine. Dar momentan, ar trebui să te uiţi la

hainele alea, să vezi ce poţi să mai salvezi din ele şi să le pui la uscat. Dacă-ţi trebuie o cămaşă nouă sau lenjerie, te duci şi-ţi iei de la Mac în pauză. Mai ai vreo cinci minute până începi tura.

Joanie îşi stinse ţigara. Se ridică şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din buzunar.

— Pentru baie.

— N-am zugrăvit-o eu, Brody a făcut treaba.

— Atunci dă-i lui Brody, dacă eşti aşa proastă.

Mândria se luptă cu simţul practic şi simţul practic ieşi învingător.

— Mersi.

— Brody ştie toate astea?

— Da. În afară de ce s-a întâmplat azi, da.

— Vrei să-l suni înainte să cobori la bucătărie?

— Nu. Am impresia că am început să-l încurc.

Joanie pufni.

— Bărbaţii au utilitatea lor, dar după ce se ridică din pat, nu le mai rămâne prea mult de oferit. Revino-ţi şi apoi coboară. Costiţele sunt specialitatea zilei.

Reece se mişcă şi împinse coşul cu piciorul.

— Ce fel de costiţe?

— De bizon, spuse Joanie, cu un zâmbet subţire. Poate vrei să le mai dichiseşti şi pe-astea.

— Păi, de fapt…

— Atunci mută-ţi fundul în bucătărie şi apucă-te de treabă! Eu am doar două mâini.

Brody voia să arunce o pizza congelată în cuptor, şi se trezi gândindu-se la pui cu găluşti.

O făcuse intenţionat, hotărî el. I-o aruncase în

faţă, ca să nu se poată gândi la nimic altceva decât la ea – sau la mâncarea ei, se corectă el.

Voise doar să se întoarcă la ea acasă. Şi care nu îi spusese exact asta? Dar ea făcuse din ţânţar armăsar, aşa cum fac întotdeauna femeile.

Un bărbat avea tot dreptul să poată respira lejer în propria lui casă, nu? Să îşi dorească să fie puţin singur, fără o femeie care să se agite pe lângă el.

Avea dreptul să mănânce o pizza congelată, dacă asta voia. Doar că, întâmplător, nu voia. Voia o masă bună, proaspăt gătită. Şi ştia unde să găsească aşa ceva.

Mai mâncase la Angel Food şi înainte să apară ea, îşi spuse Brody în timp ce se ducea la maşină. Nu se ducea acolo doar pentru că acolo era ea. Asta era doar o coincidenţă. Şi dacă ea voia să-şi ţină nasul pe sus, era treaba ei. El nu-şi dorea decât o masă decentă, la un preţ rezonabil.

Dar când parcă în faţa bistroului, Joanie ieşi în persoană din restaurant.

— Tocmai veneam să te văd, îi spuse ea.

— Pentru ce? Reece este…?

— Da, Reece este.

Şi în îngrijorarea care apăru numaidecât pe chipul lui, Joanie văzu ce se aştepta să vadă. Băiatul era pierdut.

— Fă o plimbare cu mine. Am zece minute.

Îi povesti repede, trecând peste întreruperile lui, neluându-i în seamă izbucnirile.

— A spus că îl sună pe şerif, dar nu l-a sunat. Nu încă. Se ţine bine după ce reuşeşte să-şi regăsească echilibrul. Urâtă povestea asta cu

gunoiul în portbagaj. Nu-mi plac poveştile urâte.

— A fost o poveste urâtă de la bun început. Trebuie să vorbesc cu ea acum.

— Are o pauză de zece minute, dacă vrea să şi-o ia. Du-te prin spate. Nu vreau să vă luaţi de gât peste tejgheaua mea.

Brody făcu aşa cum îi sugerase Joanie, apoi trecu direct pe lângă Pete şi o apucă de braţ pe Reece.

— Afară.

— Am treabă.

— Poate să aştepte.

O trase afară pe uşă.

— Lasă-mă un minut! Am treabă. Nu vine nimeni să tragă *de tine* când ai *tu* treabă. Dacă ai ceva să-mi spui, poţi să-mi spui după ce termin.

— De ce mama naibii nu m-ai sunat, când s-au întâmplat toate porcăriile astea azi?

— Ca întotdeauna, vorba zboară, spuse ea, acră. Şi nu am avut chef să te sun. Dacă ai venit să mă salvezi pe calul tău alb, mergi mai departe. Nu am nevoie de un erou. Dar am nevoie să îmi fac treaba.

— Aştept până termini şi te iau înapoi la mine. Mergem să vorbim cu Rick mâine-dimineaţă.

— Nu vreau să mă aştepte nimeni şi, după ce termin tura, am planuri.

— Ce planuri?

— Planuri care nu te privesc pe tine. Nu am nevoie să vii cu mine la biroul şerifului. Nu am nevoie nici de dădacă, nici de un cavaler în armură strălucitoare, nici de mila ta, aşa cum nici

tu nu ai nevoie să-ţi fac eu patul sau să-ţi spăl rufele. Şi nu este încă timpul pentru pauză.

Când se întoarse spre uşă, o apucă de braţ şi o trase din nou lângă el.

— Pe toţi dracii, Reece! oftă, se dădu bătut. Pe toţi dracii, spuse, liniştit acum. Vino acasă.

Se uită lung la el, apoi închise ochii.

— Asta a fost o lovitură urâtă.

Care îi tăiase respiraţia.

— Cred că ar trebui să ne gândim amândoi ceva mai bine la asta. Cred că ar trebui să fim amândoi siguri ce înseamnă şi dacă este ceea ce ne dorim amândoi. Poate o să vorbim mâine.

— O să dorm în birou, sau jos, pe canapea.

— Nu vin la tine ca să mă poţi proteja. Dacă se dovedeşte a fi mai mult decât atât, vedem ce o să se întâmple. Ar trebui să te lămureşti, înainte să stăm din nou de vorbă.

Îl lăsă, năucit şi cu nervii întinşi, şi se întoarse în bucătărie.

capitolul 22

O bere, îşi spuse Reece. Dacă o femeie nu-şi permitea să cumpere o singură bere, care mai era rostul în a avea o slujbă şi a lucra până când spatele ajungea să-i plângă în tăcere, la sfârşitul unei zile lungi?

La Clancy’s era plin, un amestec de localnici şi turişti, care începuseră să apară în zonă, ca să pescuiască sau să se plimbe pe lac sau să călărească. Reuben cel înalt şi zvelt avea

microfonul şi cânta din tot sufletul o variantă personalizată a melodiei *You'll Think of Me*[2]. Un grup de cowboy flirtau cu nişte fete de la oraş, pe care le convinseseră să joace cu ei o partidă de biliard, aşa că bilele se loveau într-o atmosferă încărcată de tensiune sexuală. Două cupluri din est dădeau paharele peste cap şi îşi făceau fotografii unii altora, pe fundalul cu capete de elani şi berbeci.

La bar, cu cizma sprijinită de margine, Lo stătea cu o sticlă de Big Horn în faţă şi cu un aer pierdut.

— Pare că suferă.

La comentariul lui Reece, Linda-gail ridică din umeri.

— Nu suficient. De data asta, va trebui să vină el la mine, cu pălăria în mână. Pot să aştept.

Luă un covrigel din bolul de plastic de pe masă şi îl sfărâmă în mână.

— Am aşteptat după cowboy-ul ăsta prostovan aproape toată viaţa şi i-am lăsat suficient timp şi suficient spaţiu cât să termine de încălecat toată cireada.

— Frumoasă metaforă, comentă Reece.

Dar Linda-gail nu avea chef de complimente.

— M-am gândit că Lo e un bidiviu ceva mai nărăvaş decât majoritatea, aşa că bine, l-am lăsat să-şi facă mendrele, să depăşească faza. Un bărbat ca el o să aibă întotdeauna femeile la picioare, e de ajuns să le cheme doar cu degetul.

Reece ridică o mână.

— Eu n-am cedat.

2 Te vei gândi la mine

— Da, dar tu eşti nebună.

— Adevărat. Presupun că aşa se explică.

— Dar sunt pregătită acum să încep să-mi construiesc restul vieţii.

Privind cu ochii mijiţi spatele lui Lo, Linda-gail sfărâmă încă un covrigel.

— Fie mă prinde din urmă, fie nu.

Reece se gândi puţin.

— Bărbaţii sunt nişte dobitoci.

— Ei, sigur că sunt! Doar că nu-mi plac femeile în acelaşi fel. Aşa că voi avea nevoie de un bărbat, ca să încep treaba.

— Ce treabă?

Ridicându-şi un cot pe masă, Linda-gail îşi sprijini bărbia în palmă.

— Vreau să cumpăr casa în care stau de la Joanie. O să mi-o vândă, dacă o rog. Şi, când o să fie pregătită să se retragă, vreau să mă ocup de Angel Food.

Deloc surprinsă, Reece dădu din cap.

— Te-ai descurca bine.

— Păi, sigur că m-aş descurca. Şi vreau două sfeşnice de argint pe masa din sufragerie. Unele frumoase, pe care să le pot lăsa moştenire fetei mele. Vreau o fată, în special, dar cel mai mult mi-ar plăcea să am pereche. Băiat şi fată. Vreau un bărbat care să muncească lângă mine ca să plătim casa şi care să se uite la mine ca şi cum eu aş fi motivul pentru care face asta. Vreau să-l aud ştergându-şi cizmele pe preşul din faţa uşii seara, în timp ce se face mâncarea. Şi din când în când, nu chiar tot timpul, vreau să-mi aducă flori când

vine acasă.

— Drăguţ.

— Şi vreau să fie foarte priceput la pat şi să mă învârtă în roata de carusel în mod regulat.

— Excelente obiective, de la primul până la ultimul. Lo se încadrează?

— La partea cu sexul, sunt sigură că da, deşi am văzut doar reclamele şi niciodată spectacolul.

Zâmbetul ei era oarecum feroce în timp ce rupea încă un covrigel.

— La restul? Are potenţial. Dar, dacă vrea să-l irosească, eu nu pot să-l opresc. Mai vrei o bere?

— Nu, îmi ajunge.

Linda-gail făcu semn să i se mai aducă o bere, în timp ce fetele din est urcau pe scenă şi începeau o interpretare foarte energică a melodiei *I Feel Like a Woman*[3].

— Dar tu? Care sunt obiectivele tale excelente?

— Cândva, au fost să conduc cea mai bună bucătărie din cel mai bun restaurant din Boston. Să fiu recunoscută drept unul dintre cei mai buni zece – ba chiar cinci – maeştri bucătari din ţară. Exista şi ideea de căsătorie şi de copii, undeva într-un colţ mai îndepărtat al minţii mele. Mă gândeam că o să am suficient timp pentru asta. În cele din urmă. Apoi, după ce am fost rănită, nu mi-am mai dorit decât să pot trece de momentul prezent. Apoi de următoarea oră, de următoarea zi.

— Nimeni nu poate şti cum e asta, decât dacă a trecut prin aşa ceva, spuse Linda-gail după câteva

3 Mă simt femeie

momente. Dar cred că aşa e cel mai bine. Trebuie să treci prin fiecare clipă, ca să poţi merge mai departe.

— Acum vreau un loc al meu. Vreau să muncesc cinstit în timpul zilei şi să pot să beau o bere cu o prietenă.

— Şi Brody?

— Nu-mi pot imagina că aş putea să nu-l vreau. A venit în bucătărie în seara asta, m-a tras după el, în spate.

— Ce? Ce?

Linda-gail îşi aşează atât de repede pe masă berea proaspăt adusă, încât spuma ieşi peste buză şi se vărsă pe laterale.

— Şi eu cum de n-am văzut? Ce s-a întâmplat?

— Voia să mă întorc cu el acasă.

— Şi eşti aici, trăgând de o bere şi ascultând muzică proastă – extrem de proastă în momentul ăsta – pentru că…?

Reece îşi încleştă maxilarul.

— Nu mă întorc până nu sunt sigură că mă vrea. Pe mine. Nu să mă protejeze. O să-mi iau un câine, zise ea, încruntându-se.

— M-ai pierdut.

— Dacă vreau doar să fiu protejată, o să-mi iau un nenorocit de câine. Vreau un iubit pe picior de egalitate. Şi, dacă o fi să stau în cabana aia cu el, nu vreau să mă simt ca o musafiră. Nu mi-a oferit niciodată nici măcar un sertar în dulapul lui.

Îmbufnată acum, Linda-gail îşi sprijini din nou bărbia în palmă.

— Bărbaţii sunt ceva de groază.

— Nu încape nicio îndoială. Mor de draci că sunt îndrăgostită de el.

Cu o expresie de nesfârşită tristeţe, Linda-gail îşi ciocni paharul de al lui Reece.

— Te înţeleg perfect.

Apoi aruncă o privire înspre bar şi observă că Lo îşi plângea problemele pe umărul unei chelneriţe. Una dintre femeile despre care *ştia* că trecuse prin patul lui la un moment sau altul.

— Hai să dansăm!

Reece clipi.

— Poftim?

— Hai până la băieţii ăia care par să fi venit să pescuiască la muscă şi să vedem dacă are vreunul chef să se învârtă pe ringul de dans.

Ringul de dans era o fâşie foarte neregulată de lemn, în faţa scenei. Iar băieţii veniţi la pescuit la muscă erau gălăgioşi şi pe jumătate beţi.

— Nu prea cred.

— Ei bine, eu mă duc acolo şi-mi aleg unul.

Îşi dădu scaunul în spate. Îşi luă mai întâi poşeta, scoase un ruj. Îşi făcu buzele perfect – într-un roşu ca sângele – fără ajutorul vreunei oglinzi.

— Cum arăt?

— Puţin cam periculoasă în momentul de faţă. Ar trebui să…

— E perfect.

Dându-şi părul pe spate, Linda-gail se îndreptă spre ţinta aleasă, asigurându-se că trece pe undeva pe unde să o poată vedea Lo. Apoi îşi puse palmele pe masa bărbaţilor şi se aplecă spre ei.

Reece nu putea auzi ce vorbeau. Dar nu era nevoie. Bărbaţii rânjeau. Lo părea că vrea să omoare pe cineva.

O idee proastă, îşi spuse Reece. Jocurile de genul ăsta erau întotdeauna o idee proastă. Dar Linda-gail se îndrepta spre ringul de dans mână în mână cu unul dintre bărbaţi, în timp ce amicii lui fluierau şi aclamau. Îl duse pe podeaua de lemn, îşi puse mâinile pe umerii lui. Şi începu să conducă dansul cu şoldurile.

La masă, cei doi rămaşi în urmă îşi susţineau vehement tovarăşul.

— Dă-i bătaie, Chuck! strigă unul din ei.

Şi Chuck îşi puse mâinile pe fundul lui Linda-gail.

Chiar şi de la distanţă, chiar şi prin perdeaua de fum, Reece văzu cum încheieturile degetelor lui Lo se albesc pe gâtul lung al sticlei de bere.

O idee extrem de proastă, hotărî Reece. Concluzia îi fu confirmată în momentul în care Lo trânti sticla pe bar şi se îndreptă spre ringul de dans.

Auzi frânturi de conversaţie.

— E fundul meu, dobitocule! spunea Linda-gail.

— Vezi-ţi de treabă, prietene, spunea Chuck.

Cele două femei care trecuseră de la Shania Twain la o versiune proprie a *Stand by Your Man,* se opriră şi începură să urmărească scena cu expresii fascinate.

Chuck îl împinse pe Lo; Lo îl împinse pe Chuck. Linda-gail îşi aşeză toate cele cincizeci şi cinci de kilograme între ei şi îi împinse pe amândoi.

Orice speranţă că totul avea să se termine aici se spulberă în clipa în care Reece îi văzu pe prietenii lui Chuck ridicându-se de la masă.

Micul grup de cowboy care jucau biliard făcu un pas în faţă. Lo era, la urma urmei, unul de-al lor.

Avea să fie prinsă în mijlocul unei bătăi dintr-un bar, îşi spuse Reece, complet uluită. Prinsă în mijlocul unei încăierări, într-un bar cu karaoke din Wyoming.

Dacă nu cumva reuşea să pună mâna pe Linda-gail şi să fugă.

Aruncă repede o privire, ca să estimeze direcţia şi distanţa până la ieşire.

Şi văzu, înaintând prin mulţimea gălăgioasă, care sărise acum în picioare, un bărbat cu o şapcă portocalie, de vânătoare.

Respiraţia i se opri în piept. Sări în picioare, dărâmându-şi pe jos berea pe jumătate plină şi auzind paharul spărgându-se cu sunetul unui foc de armă. Se împiedică, dădu peste unul din cowboy în încercarea ei de a găsi cât mai repede ieşirea, şi îl împinse cu putere într-unul dintre pescari.

Pumnii începură să zboare. Pe scenă, cele două femei ţipau şi se strângeau în braţe. Bărbaţii cădeau, sau uneori săreau, pe mese şi pe bar. Pahare şi sticle se spărgeau cu zgomot, scândurile ieşeau din duşumea. Putea să jure că auzise pe cineva strigând „Iii-ha!”, înainte ca un cot să o nimerească în falcă şi să o trimită pe jos, direct în berea vărsată.

Duhnind a bere şi a fum, cu un pachet de gheaţă pe obrazul care-i pulsa de durere, Reece stătea în biroul şerifului. Dacă se simţise vreodată mai umilită decât în acest moment, creierul ei refuza să-şi amintească respectiva ocazie.

— Ultimul lucru la care mă aşteptam, era să te scot pe tine dintr-o încăierare într-un bar.

— Nu ăsta fusese planul pentru seara asta. S-a întâmplat. Şi eu nu mă băteam.

— L-ai împins pe Jud Horst într-un anume Robert Gavin şi de aici a plecat totul. Ţi-ai aruncat berea pe jos.

— Ba nu! Am răsturnat berea în clipa în care am vrut să mă ridic de la masă şi am alunecat, din greşeală, peste Jud. A fost un accident.

— Băuseşi, continuă Rick.

— Jumătate de bere. Pentru Dumnezeu, eram într-un bar, normal că beam ceva. La fel ca toată lumea. Şi nu eram beată. Am intrat în panică, da? Bine, am intrat în panică. Am văzut…

— Ai văzut…?

— Am văzut un bărbat cu şapcă portocalie, undeva în spate.

Expresia obosită şi enervată a lui Rick deveni dintr-odată concentrată.

— L-ai văzut acolo pe bărbatul pe care l-ai văzut mai demult lângă râu?

— Nu ştiu. Nu am putut vedea foarte bine. Totul s-a întâmplat atât de repede… M-am ridicat. Voiam să plec. Voiam să-l văd mai bine.

— Care din două?

— Ambele! se răsti ea. Eram speriată. Am

răsturnat berea. Am alunecat. Asta a fost tot.

Rick oftă adânc. Fusese sculat din pat de un telefon de la una dintre martorele de la Clancy's, care ţipa isteric. Abia închisese ochii, când fusese nevoit să se ridice şi să se îmbrace din nou. Şi să se ducă să facă ordine la bar.

Acum avea pe cap daune de proprietate, leziuni corporale, posibile acuzaţii civile şi penale.

— Min Hobalt spune că ai lovit-o. Mai am încă o mărturie cum că ai fi răsturnat o masă, determinând o halbă de bere să aterizeze pe piciorul unei domnişoare Lee Shanks din San Diego. Am o turistă cu un deget rupt.

— Nu am lovit pe nimeni!

Oare?

— Nu intenţionat. Încercam să ies de acolo. Cineva mă pocnise în faţă. Vedeam stele verzi. Eram lovită. Am *căzut* peste masă. Ceea ce e cu totul altceva decât să răstorni o masă. *Eu* am fost pocnită în faţă, continuă ea. Eu am vânătăi pe aproape tot corpul.

Rick suflă cu zgomot aerul dintre obraji.

— Cine a dat primul?

— Nu ştiu. Tipul căruia îi spuneau Chuk l-a împins uşor pe Lo. Lo i-a răspuns la fel. Apoi am văzut… Am văzut şapca.

— Ai văzut şapca.

— Îmi dau seama cât de ridicol sună. Şi da, da, ştiu că mulţi oameni de pe aici poartă nenorocitele astea de şepci. Dar eram agitată pentru că îmi dădeam seama că o să urmeze o bătaie, apoi am văzut şapca şi m-am pierdut puţin cu firea. Mare

mirare!

— Clancy spune că tocmai se ducea să-i despartă, când sticla a lovit podeaua. Zice că a fost ca gongul într-o partidă de box. Şi când cowboy-ul a intrat în turist, totul a explodat.

— Deci, e vina mea, spuse sec Reece. Foarte bine. Acuză-mă de instigare la violenţă sau de orice vrei tu. Dă-mi doar o nenorocită de aspirină, înainte să încui celula.

— Nu te încuie nimeni nicăieri, pentru numele lui Dumnezeu!

Rick îşi trecu mâinile peste faţă, se ciupi de vârful nasului.

— Chestia e că ţi-ai format un obicei din a face vâlvă în jurul tău. Ai avut vreo problemă în spălătoria hotelului, astăzi?

— Eu…

Fireşte că ştia totul. Brenda era prietenă la cataramă cu Debbie, soţia şerifului. Reece îşi imagina că fusese principalul subiect de conversaţie la masa din acea seară, în familia Mardson.

— Atunci a fost altceva. Cineva mi-a făcut o farsă. Nu mi s-a părut amuzantă.

În timp ce Rick aştepta, cu sprâncenele ridicate, explicaţia ei, Reece se gândea cât de înţelept era oare să-i spună adevărul.

Iar adevărul, hotărî ea, ar fi părut, în clipa de faţă, o mare aiureală.

— N-a fost nimic. Nu are importanţă. Interoghezi toate persoanele care se ceartă cu recepţionera hotelului, sau doar pe mine?

Expresia lui deveni mai dură.

— Am o treabă de făcut, Reece. Nu trebuie să-ţi placă cum mi-o fac. Acum, trebuie să o scot la capăt şi cu dandanaua asta. S-ar putea să fiu nevoit să te chem iar, mâine.

— Atunci, sunt liberă să plec?

— Da. Vrei să-l sun pe Doc, să se uite la vânătaia aia?

— Nu.

Se ridică în picioare.

— Nu am început eu bătaia din seara asta şi nu eu am terminat-o. Am fost prinsă la mijloc.

Se întoarse spre uşă.

— Ţi-ai făcut un obicei din a fi prinsă la mijloc. Şi, Reece, dacă o să sari şi o s-o iei razna de câte ori vezi portocaliu, o să avem o problemă.

Reece nu se opri. Voia să se ducă acasă, să-şi consume furia şi umilinţa în intimitate.

Dar mai întâi, observă, trebuia să treacă de Brody.

Fiindcă era aşezat într-unul dintre scaunele pentru vizitatori din biroul exterior, cu picioarele întinse, cu ochii pe jumătate închişi, încercă, pur şi simplu, să îl ocolească.

— Stai pe loc, Subţirico.

Cu gesturi leneşe, se ridică în picioare.

— Hai să ne uităm la faţa ta.

— Nu e nimic de văzut.

Brody ajunse primul la uşă, blocă clanţa cu mâna şi se sprijini de ea.

— Miroşi ca duşumeaua de la bar.

— Mi-am petrecut o parte din seară într-o relaţie

intimă cu ea. Vrei să mă scuzi?

Brody deschise uşa, apoi îi prinse braţul cu degetele în secunda în care fură afară.

— Hai să nu reluăm discuţia aia ridicolă despre cum vrei să te duci singură acasă. E târziu, conduc eu.

Pentru că o durea aproape întreg corpul, inclusiv un genunchi pe care probabil că aterizase în timpul încăierării, nu se obosi să-l contrazică.

— Bine. Ce căutai aici?

— M-a sunat Linda-gail, în caz că aveai nevoie de cineva să depună o cauţiune.

Îi deschise portiera scaunului de lângă şofer.

— Da' ştiu că te pricepi să faci viaţa omului interesantă.

— Nu am făcut nimic!

— Aşa să le spui.

Mocni până când Brody înconjură maşina prin faţă şi urcă la volan.

— Ţi se pare amuzant?

— Are câteva din elementele clasice necesare unei farse. Da, mi se pare amuzant. Singura femeie pe care a mai trebuit vreodată să o ridic de la poliţie a fost o dansatoare de striptease pe care am cunoscut-o în Chicago, care a pocnit un tip cu o sticlă de bere, fiindcă s-a lăsat dus de val în timpul unui dans la o petrecere de burlaci. A fost mult mai recunoscătoare decât tine.

— Linda-gail te-a sunat, nu eu.

Reece îşi strânse mâinile la piept, dorindu-şi cu disperare nişte gheaţă şi o aspirină.

— Şi, în orice caz, e vina ei. Nu s-ar fi întâmplat

nimic dacă nu i-ar fi intrat în cap ideea trăsnită să-l facă gelos pe Lo.

— De ce-ar face asta?

— Pentru că e îndrăgostită de el.

— E îndrăgostită de Lo, aşa că porneşte o bătaie într-un bar. Are perfectă logică.

În lumea bizară în care trăiau femeile.

— Spune, Subţirico, la tine sau la mine?

— La mine. Poţi să mă laşi la scară şi să consideri că ţi-ai îndeplinit îndatoririle de bun samaritean.

Brody puse maşina în mişcare, lovind ritmic cu degetele în volan.

— Vrei să ştii de ce m-am dat jos din pat şi am venit după tine, când m-a sunat Linda-gail?

Reece închise ochii.

— Pentru că te simţi obligat să faci pe salvatorul dansatoarelor de striptease şi al nebunelor?

— Poate. Sau poate că-mi pasă de tine.

— Poate. Anunţă-mă când te-ai hotărât.

— La naiba, ştii că îmi pasă de tine. Din ce alt motiv aş mai fi fost treaz în pat, înjurându-te în gând, când m-a sunat partenera ta de fărădelegi?

— N-aş putea spune.

— Mă gândesc la tine. Şi asta îmi stă în cale.

În vocea lui se simţea o notă de resentiment.

— Tu îmi stai în cale.

— Având în vedere că este pentru a doua oară când apari în faţa mea în seara asta, aş spune că tu stai în calea mea.

Se mişcă doar cât să-şi schimbe poziţia în scaun, în clipa în care Brody parcă în spatele maşinii ei.

— Nu ai vrut să mă mai vezi în casa ta, am plecat. Ai vrut să o iau mai încet, să mă retrag din peisaj, ţi-am respectat voinţa. Dacă nu ştii ce vrei de la o oră la alta, Brody, asta nu-i problema mea.

— Căpoaso! i-o întoarse el. M-am simţit strâns cu uşa azi-dimineaţă. Ai început cu supa de nuntă italienească, pentru Dumnezeu!

— Şi ce are supa de nuntă italienească? Era una din specialităţile mele, când… Oh, idiotule! Nuntă? Începi să tremuri numai când auzi cuvântul?

Brody fu la un pas să strâmbe din nas.

— Nu tremură nimeni.

— Vreau să fac o supă şi după capul tău asta înseamnă că scot argintăria de la naftalină? Eşti un dobitoc!

Începu să tragă de mânerul portierei, dar Brody se aplecă peste ea şi îi prinse mâna într-a lui.

— Ai făcut patul, te-ai oferit să-mi speli rufele, m-ai întrebat ce vreau la micul dejun.

Îşi puse mâna liberă pe pieptul lui şi împinse.

— Am dormit în patul ăla, aşa că l-am făcut. M-ai lăsat să stau la tine când am avut nevoie de un adăpost şi oricum spălam rufele. M-am gândit că pot să mă revanşez puţin, făcând ceva treabă prin casă. Îmi place să gătesc pentru tine, îmi place să gătesc punct. Asta a fost tot.

— Ai spus că mă iubeşti.

— Da, am spus. Nu ţi-am cerut să mă iubeşti şi tu. Nu mi-am făcut abonament la revista *Mireasa*. Nu ţi-am cerut nici măcar să eliberezi un sertar, ca să am un loc unde să-mi pun lucrurile. Nu ţi-am

cerut niciodată nimic altceva în afară de compania ta.

Era groaznic să vadă că se înşelase în totalitate.

— Bine, am exagerat…

— Ai mai spus asta. Sunt obosită, Brody. Dacă vrei să despicăm firu-n patru pe treaba asta, va trebui s-o facem altă dată. Vreau să mă culc.

— Stai. Pe toţi dracii…

Se lăsă pe spate şi îşi trecu degetele prin păr, cu o expresie chinuită şi frustrată.

— Am întrecut măsura azi-dimineaţă. Îmi pare rău.

Reece nu spuse nimic preţ de câteva clipe.

— Au. Pun pariu că te-a durat tot atât de rău pe cât mă doare pe mine faţa.

— Poate chiar mai rău. Nu-mi cere s-o repet.

— O dată este suficient.

Îi atinse braţul, apoi se întoarse din nou spre portieră.

— Vrei să aştepţi puţin? Iisuse… Ascultă.

În tăcerea care urmă, Reece îi studie chipul.

— Te ascult.

— Bun. Ai spus mai devreme că nu vrei să am grijă de tine. E-n regulă. Gândul că ţi-ai putea dori să am grijă de tine mă sperie de moarte. Dar vreau să fiu cu tine. Nu există nimeni altcineva cu care mi-aş dori să fiu. Ne putem întoarce la asta?

Reece deschise uşa, apoi se opri. Se uită la el. Viaţa era atât de înspăimântător de scurtă. Cine ştia asta mai bine decât ea?

— E tot ceea ce căutam. Vrei să urci?

— Da.

Aşteptă până când Reece ocoli maşina, apoi întinse mâna după a ei.

— Vino aici o clipă.

Aplecându-se, îşi atinse uşor buzele de obrazul ei.

— Au.

— Poţi s-o mai spui o dată. Ar trebui să ştii că n-o să fiu o companie prea plăcută. Nu-mi doresc decât o baie fierbinte, o cutie de aspirine şi un pat moale.

— Nu ai un pat moale.

— Mă descurc eu.

Descuie uşa.

— Mă simt de parcă aş fi fost într-un meci de fotbal. Pe post de minge.

Când deschise, Brody o trase înapoi şi trecu în faţa ei.

— Ce se aude? întrebă el. Auzi şi tu?

— Parcă ar curge apa.

— Rămâi aici.

Fireşte, nu putea face asta şi se strecură numaidecât în urma lui, când Brody intră în apartament şi începu să traverseze încăperea.

— În baie, şopti ea. Uşa e închisă. Eu nu închid niciodată uşa, pentru că trebuie să văd încăperea, atunci când intru. Curge apa. Dumnezeule, a dat pe dinafară. Iese pe sub uşă.

Brody împinse uşa şi din baie ieşi mai multă apă. Înăuntru, cada era plină cu apa care curgea la robinet şi dăduse pe dinafară. Cele câteva lucruri pe care hotărâse că le mai putea folosi după incidentul de la spălătorie pluteau în cadă.

— Nu am lăsat apa pornită. Nici măcar nu am dat drumul la apă. Am urcat doar ca să…

Fără niciun cuvânt, Brody păşi prin apă şi închise robinetul. Suflecându-şi mâneca, băgă mâna în cadă şi scoase dopul.

— Le-am atârnat pe bara de duş, înainte să cobor la Joanie. După tură, am trecut doar în fugă pe aici, ca să-mi schimb pantofii. Asta-i tot ce-am făcut, înainte să ies cu Linda-gail.

— Nu spun altceva.

— Duşumeaua o să fie distrusă. Trebuie să găsesc ceva ca să… Oh, Dumnezeule, restaurantul! Este dedesubt. Cu siguranţă apa a trecut prin podea şi s-a scurs în restaurant.

— Du-te şi sun-o pe Joanie. Spune-i că trebuie să vină aici şi să aducă cheile de la restaurant.

Joanie veni cu cheile şi cu un aspirator profesional. Cu o expresie întunecată, îi dădu aspiratorul lui Reece.

— Du-te sus, scoate apa. După ce termini, adu-l aici.

— Joanie, îmi pare atât de rău…

— Taci din gură şi fă ce ţi-am spus.

Joanie descuie şi intră în restaurant. Aprinse lumina.

Apa picura şi scotea aburi prin colţul dinspre nord al tavanului. Peretele uscat se umflase sub greutate şi crăpase ca un fruct răscopt. Dedesubt, două separeuri erau complet ude.

— Pramatia dracului!

— Nu e ea de vină, începu Brody, dar Joanie îl

împunse doar cu un deget, fără să-şi ia privirea de la dezastrul din localul ei.

— O să am nevoie de nişte ventilatoare aici, ca să usuc lucrurile. De nişte plastic ca să acopăr gaura aia din tavan, înainte ca idiotul de inspector de la sănătate să-mi închidă localul din cauza ei. Vrei să te faci util, du-te în spate şi adu ventilatorul mare pe care o să-l găseşti în depozit. După care poţi să te duci la mine. Am o rolă de plastic în magazie. Şi un capsator.

Brody privi tavanul.

— O scară.

— Şi asta. Mama mă-sii de pramatie nenorocită!

Reece plângea în timp ce aspira apa. Nu numai ea avea de suferit acum, ci şi femeia a cărei singură greşeală fusese să-i dea o slujbă, să-i închirieze un apartament şi să-i ia apărarea.

Acum totul era un dezastru. O podea distrusă, un tavan la fel şi Dumnezeu mai ştia ce altceva.

Goli rezervorul aspiratorului, o luă de la capăt.

Ridică o privire devastată în clipa în care Joanie intră pe uşă.

— Dacă plângi, faci doar mai multă apă pe care va trebui s-o strângi.

Reece îşi şterse lacrimile cu pumnii.

— Cât de rău e?

— Destul de rău. Se repară.

— O să-ţi plătesc…

— Am asigurare, nu? Ar fi cazul ca afurisiţii ăia să mai şi dea ceva, după ce au grijă să mă taxeze în fiecare lună.

Reece se uita în podea în timp ce trăgea apa.

— Ştiu cum pare şi sunt convinsă că nu ai dispoziţia să-mi asculţi scuzele. Dar nu am lăsat apa să curgă în cadă. Nici măcar nu…

— Ştiu foarte bine că nu!

Reece ridică brusc capul.

— Ştii?

— Tu nu uiţi niciodată nimic. Tocmai a trebuit să-mi folosesc cheia ca să pot să intru la tine. Ai spus că cineva se amestecă în viaţa ta. Acum se amestecă şi într-a mea. Şi mă enervează! Dar deocamdată trebuie să rezolvăm ce poate fi rezolvat, iar de restul ne ocupăm mai târziu.

Îşi puse mâinile în şolduri.

— Va trebui să scoatem duşumeaua. Ai vreo problemă dacă stai la Brody?

— Nu.

— Atunci termină aici şi ia-ţi lucrurile. O să aduc nişte băieţi să se ocupe de asta mâine-dimineaţă.

Lovi cu piciorul în birou, apoi se uită pentru prima oară mai bine la faţa lui Reece.

— Ce-a păţit falca ta?

— A fost o încăierare la Clancy’s.

— Oh, Iisuse Hristoase! Când începe, nu se-opreşte cu una cu două. Ia o pungă de mazăre din congelator, înainte să pleci.

— Doar până când pot să mă mut înapoi în apartamentul de deasupra restaurantului.

Trecuse de trei când Reece îşi încărcă ultimele lucruri în portbagajul maşinii lui Brody.

— Aha.

— Doar câteva zile.

Epuizată, măcinată de remuşcări după ce văzuse ce se întâmplase în restaurantul lui Joanie, Reece urcă în maşină.

— Nu o să mă ofer să-ţi spăl rufele. Oricum, s-ar părea că am ghinion în privinţa asta.

— Bine.

— M-a crezut. Nici măcar nu a trebuit să încerc să-i explic.

— Joanie e o femeie deşteaptă. Vede dincolo de multe porcării.

— Oricine ar fi, nu trebuia să-i facă ei asta. Nu trebuia să o implice în toată povestea.

Privea pe fereastră suprafaţa întunecată a lacului în timp ce el conducea. Tot aşa îşi simţea şi propria viaţă, în seara asta. Prea întunecată ca să poată vedea ce era dedesubt.

— Dacă te învinovăţea pe tine, trebuia să te concedieze, să te dea afară. Şi probabil că ai fi plecat din oraş. Fără să mai aştepţi cecul şi fără să te mai uiţi în urmă. E o mişcare deşteaptă.

— Mă bucur că nu sunt urmărită de un imbecil. Urmând acelaşi fir logic, cu care sunt total de acord, tu eşti următorul pe listă. Nu prea sunt talismanul norocos al nimănui, Brody.

— Eu nu cred în noroc.

Parcă lângă cabana lui.

Luă din spatele maşinii cutia grea cu ustensilele ei de bucătărie, îşi trecu peste umăr cureaua genţii de laptop. Îi lăsă ei a doua cutie şi geanta de voiaj.

Înăuntru, aşează cutia pe jos.

— Nu mă apuc să aranjez toate astea.

Luă a doua cutie din mâinile ei şi o puse jos.

— Du-te sus şi fă un duş.

— Cred c-o să fac o baie.

Reuşi să zâmbească şi-şi mirosi dosul palmei.

— Destul de rău.

— Doar dacă nu-ţi place mirosul de bere şi fum.

Luă mazărea congelată din cutia mai uşoară şi i-o aruncă.

— Pune-ţi asta.

Reece urcă şi umplu cada cu apă fierbinte. Se băgă înăuntru şi-şi puse punga rece pe obrazul care-i pulsa. Apoi sări ca arsă în clipa în care Brody intră în baie.

— Aspirină, zise el.

Aşeză flaconul şi un pahar cu apă pe marginea căzii, apoi ieşi.

Când ieşi din baie, îmbrăcată într-un tricou gri larg, cu pete roşii şi o pereche de colanţi care nu mai stăteau acum mulaţi, îl găsi în picioare, lângă fereastră. Se întoarse spre ea, îşi lăsă capul într-o parte.

— Frumoasă ţinută.

— Nu mi-au mai rămas prea multe haine.

— Ei bine, poţi să-ţi pui ce ţi-a mai rămas acolo. Arătă cu degetul mare înspre şifonierul lui. Ţi-am eliberat două sertare.

— Oh.

— Nu e o cerere în căsătorie.

— S-a notat. O să… o să le pun mâine. Sunt foarte obosită. Iartă-mă, Brody, dar ai…?

— Da, uşile sunt încuiate.

— Bine.

Se băgă în pat şi oftă, cuprinsă de o încântătoare senzaţie de uşurare.

Câteva momente mai târziu, lumina se stinse, salteaua se adânci. Apoi îi simţi trupul cald lângă al ei şi braţul în jurul taliei.

Îi luă mâna. Adormi cu degetele împreunate într-ale lui, prea epuizată ca să viseze.

capitolul 23

Brody o duse pe Reece la Joanie la ora şase fix. Luminile erau aprinse în restaurant, strălucind puternic în întuneric. O camionetă era parcată în faţă, lângă un tomberon mare şi verde, cu capacul ridicat, care era deja pe jumătate plin cu bucăţi de tencuială şi sfărâmături.

Reece simţi cum i se încordează umerii, în clipa în care trecu pe lângă el.

— Cât crezi că o se coste povestea asta?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Brody, ridicând din umeri. Masculinitatea mea nu acoperă domeniul ăsta.

Da, era foarte bine că avea asigurare, îşi spuse Reece. Dar celelalte cheltuieli? Intră în restaurant şi o văzu pe Joanie, cu mâinile în şolduri, privind încruntată o cortină de plastic. Purta cizmele de cauciuc pe care Reece le văzuse în holul de la intrare, prima oară când fusese la Joanie să facă pâinea, nişte pantaloni maro, dintr-o ţesătură aspră, şi o cămaşă kaki, în stil western, cu unul dintre buzunarele de la piept umflate, fără

îndoială, de pachetul de Malboro Light pe care îl avea întotdeauna la îndemână.

În spatele cortinei de plastic, Reece putea vedea doi bărbaţi, urcaţi pe scări.

Locul mirosea a cafea şi a umezeală. Ventilatorul cel mare huruia, răcind aerul.

— Tura ta începe abia la unsprezece azi, spuse Joanie, fără să se uite la ea.

— O să muncesc ca să-mi plătesc partea. Dacă nu mă laşi, adăugă Reece, îmi dau demisia, mă mut în Jackson Hole şi îmi găsesc de lucru acolo. N-o să rămâi doar fără două separeuri, ci şi fără bucătar.

Joanie rămase unde era.

— Băieţii ăştia muncesc deja de o oră. Du-te în spate şi fă-le două porţii de mic dejun ţărănesc.

— Cum le plac ouăle?

— Prăjite. Cu gălbenuşul în sus.

Brody se duse lângă Joanie în clipa în care Reece dispăru în bucătărie.

— Tu ai dormit vreun pic?

— O să dorm când oi fi moartă. Ai venit doar ca să faci pe şoferul şi să te uiţi ca viţelul după ea, sau eşti în stare şi de ceva util?

— Pot să funcţionez pe mai multe niveluri.

— Atunci du-te acolo şi vezi cu ce poţi să-i ajuţi pe Reuben şi pe Joe. În scurt timp, o să apară clienţii. Reece, pregăteşte trei porţii!

Reece îi servi chiar ea, la tejghea, pentru că Joanie o pusese pe Bebe să mai tragă de mese, ca să compenseze spaţiul pierdut. Clienţii obişnuiţi

de la prima oră începuseră deja să vină şi Pete, întotdeauna adormit la această oră matinală, intră pe uşa din spate ca să spele vasele.

Nimeni nu se plânse în legătură cu mesele înghesuite sau cu dezastrul din local, dar fu subiectul principal de conversaţie întreaga dimineaţă. Când surprinse privirile cu subînţeles aţintite asupra ei, Reece îşi spuse că era de aşteptat. Dar oamenii mâncară, vorbiră şi, la zece fix, cineva porni tonomatul şi muzica acoperi zgomotul de ciocan şi fierăstrău.

Avea supa zilei în oală şi făcea salsa, când Linda-gail intră în bucătărie.

— Ce dezastru! Cred că eşti foarte supărată pe mine.

— Am fost.

Reece tocă mai departe şi se gândi să încerce să introducă nişte bruschete la prânz.

— Apoi am analizat imaginea de ansamblu şi am hotărât că nu a fost vina ta. Mă rog, nu în totalitate.

— Sincer? Mă simt îngrozitor.

— Te-ai purtat îngrozitor.

Se opri doar cât să ia o sticlă de apă.

— Dar a fost doar un element care a contribuit la debandada generală.

— Oh, Reece, scumpo! Faţa ta!

— Nu-mi aminti.

Dar, pentru că-i amintise, Reece ţinu sticla rece lipită de obrazul învineţit, preţ de câteva clipe.

— Arată îngrozitor?

— Sigur că nu. Tu n-ai putea să arăţi îngrozitor.

— Este aşa de rău, ha? Cu bătaia de la Clancy’s şi dezastrul de aici, oamenii o să aibă subiect de discuţie timp de o săptămână.

— Nu e vina ta.

— Nu.

Se părea că reuşise să depăşească sentimentul chinuitor de remuşcare inutilă. Super!

— Chiar nu este.

— Ştie cineva cum s-a întâmplat? Vreau să spun, cine a făcut ceva atât de stupid şi de meschin?

Linda-gail privi în jur, îi văzu pe Brody şi pe Reuben cărând nişte găleţi cu tencuială uscată.

— Partea bună e că am auzit-o pe Joanie spunând că ar putea să zugrăvească tot localul, dacă tot trebuie să facă tavanul. Ne-ar prinde bine un aer proaspăt.

— Urât motiv ca să redecorezi.

Linda-gail o mângâie pe spate pe Reece.

— Îmi pare rău pentru tot.

— E-n regulă.

— Lo nu vorbeşte cu mine.

— O să vorbească. Dar poate că ar trebui să faci tu primul pas. Când îţi doreşti ceva, când ai nevoie de ceva, viaţa e prea scurtă pentru jocuri.

— Poate. Reece, să ştii că, dacă ai nevoie, poţi să vii să stai la mine cât vrei tu.

— Mulţumesc.

Aruncă o privire peste umăr.

— Mi-a dat două sertare.

Ochii lui Linda-gail se măriră şi deveniră strălucitori.

— Oh, Reece!

O cuprinse cu mâinile în jurul taliei şi o legănă dintr-o parte în alta.

— Asta-i fantastic!

— Sunt doar nişte sertare, Linda-gail. Dar, da, e un pas drăguţ.

— Linda-gail, Reece, nu cred că vă plătesc ca să dansaţi.

Joanie intră în bucătărie, amestecă în supă.

— Rick e în faţă, Reece, vrea să vorbească cu tine imediat ce ai timp. Puteţi folosi biroul meu, dacă vreţi să discutaţi în particular.

— Cred că ar fi cel mai bine aşa.

Apoi însă se întoarse, văzu oamenii aşteptând, trăgând de câte o cafea la mese sau la tejghea.

— Nu, cred că vom purta această conversaţie în faţă. Oamenii o să vorbească şi mai mult dacă ne ascundem în spatele uşilor.

Cu un licăr aprobator în ochi, Joanie dădu din cap.

— Bravo ţie.

Reece nu îşi scoase şorţul, luă apa cu ea. Rick aştepta lângă tejghea şi se îndreptă de spate în clipa în care o văzu.

— Reece, ce-ar fi să mergem să discutăm în spate?

— E foarte bine şi aici. E liberă masa cinci. Linda-gail, strigă Reece, fără să-şi ia privirea de la Rick. Eşti drăguţă să-i aduci domnului şerif o cafea? La masa cinci.

O luă înaintea lui, se aşeză.

— Min a depus plângere?

— Nu.

Rick îşi scoase agenda.

— Am discutat din nou cu ea, azi-dimineaţă şi a recunoscut că nu ai lovit-o propriu-zis, ci că, mai degrabă, cineva te-a împins în ea. Şi, după ce s-au gândit mai bine, martorii au fost de acord că nu ai răsturnat masa, ci ai căzut peste ea, când alţi oameni s-au îmbulzit să fugă sau să se amestece în bătaie. Înainte să trecem mai departe, consensul, am putea spune, este că povestea de la Clancy's a fost rezultatul unei serii de acţiuni stupide, din partea mai multor persoane.

— Printre care şi eu.

— Păi, spuse Rick, zâmbind în colţul gurii, ce-i drept, pari să provoci… reacţii. Acum…

Făcu o pauză şi se uită înspre cortina de plastic din spatele căreia se auzea zgomotul reparaţiilor.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti despre asta?

— După ce am plecat de la tine, Brody m-a adus înapoi aici. Am urcat la mine. Am auzit apa curgând şi, când am intrat, am văzut uşa de la baie închisă. Apa se scurgea pe dedesubt. Cineva a dat drumul la apă în cadă şi a pus dopul. S-a făcut inundaţie.

— Cineva?

Se pregătise pentru asta, aşa că îl privi fix în ochi. Îşi păstră vocea clară şi fermă.

— Nu am fost eu. Eu nu am fost acolo. Ştii bine că nu am fost acolo, pentru că am fost la Clancy's, apoi în biroul tău.

— Ştiu că ai fost la Clancy's vreo două ore şi în biroul meu vreo două ore. Din câte mi s-a spus, din câte văd aici, apa a curs ceva vreme. Este

foarte greu de spus exact cât timp.

— Nu am dat eu drumul la apă. După ce mi-am terminat tura, m-am dus sus să-mi schimb pantofii şi…

— Şi?

Şi să verifice încuietorile şi ferestrele.

— Nimic. Mi-am schimbat pantofii şi m-am întors imediat, ca să mă întâlnesc cu Linda-gail. Nu cred că am stat mai mult de trei minute.

— Ai fost la baie?

— Da, am folosit baia şi am verificat hainele pe care le pusesem la uscat, pe bara de duş, ca să văd în ce stadiu erau. Asta a fost tot. Nu am avut niciun motiv să dau drumul la apă.

— Hainele pe care le duseseşi ceva mai devreme la spălătoria de la hotel?

Bine, îşi spuse Reece. Foarte bine.

— Da. Şi da, cineva mi-a scos hainele pe care le spălasem şi le băgasem în uscător şi le-a băgat la loc în maşina de spălat. Le-am dus acolo, le-am băgat la spălat, m-am dus acasă, m-am întors, le-am băgat în uscător, m-am dus iar acasă. Şi când m-am dus să le iau, erau în maşina de spălat.

Ridică privirea în clipa în care Linda-gail aduse cafeaua şerifului şi un ou fiert fără coajă şi aşezat pe o felie de pâine prăjită pentru Reece.

— Pot să-ţi mai aduc ceva, domnule şerif?

— Nu, doar cafeaua, mulţumesc.

— Linda-gail poate să-ţi spună că n-am stat sus mai mult de două minute, înainte să mergem la Clancy’s.

— Sigur.

Confirmarea veni doar după o fracţiune de secundă de şovăire.

— A urcat şi a coborât. Uite-aşa.

— Nu ai urcat cu ea? întrebă Rick.

— Păi, nu. M-am dus la baie aici, mi-am aranjat machiajul şi m-am pieptănat puţin. Am găsit-o pe Reece aici, aşteptându-mă, când am ieşit. Nu aveau cum să fie mai mult de câteva minute. Cineva i-a făcut o farsă stupidă. Şi mârşavă. Asta s-a întâmplat.

— De ce aş fi dat drumul la apă? întrebă Reece. Ieşeam în oraş.

— Nu am spus că ai făcut asta. Şi nu spun că, dacă totuşi aşa a fost, ai făcut-o ca să provoci tot dezastrul de aici.

Se trase de lobul urechii.

— Uneori, când au multe pe cap, oamenii mai uită. O oală pe foc, telefonul deschis… E un lucru firesc.

— Nu ar fi un lucru firesc să dai drumul la apă în cadă, când nu ai nici cea mai mică intenţie să faci baie. Apoi să pleci şi să laşi apa să curgă. Şi nu am făcut asta.

— Sigur că nu!

Linda-gail îşi puse o mână pe umărul lui Reece şi o strânse uşor. Şi Reece se întreba dacă nu cumva exista şi umbra unei îndoieli pe lângă gestul liniştitor.

— Cineva a fost în apartamentul meu, spuse Reece. Şi nu este prima oară.

Rick se uită fix la Reece.

— E prima oară când aud eu. Mulţumim, Linda-

gail, te chem dacă avem nevoie de ceva.

— Bine. Reece, pune mâna şi mănâncă. Nu ai pus nimic în gură toată ziua şi, dacă farfuria aia se întoarce neatinsă, Joanie o să se enerveze.

— A început imediat după ce am văzut crima, spuse Reece.

Îi spuse totul: despre hartă, despre uşă, despre baie, despre cum îşi găsise lucrurile împachetate, despre bocanci şi boluri. Despre pastile, despre albumul cu fotografii. Se forţă să mănânce puţin, sperând ca gestul să adauge puţină validitate mărturiei ei.

Rick luă notiţe, puse întrebări. Vocea îi era liniară şi calmă.

— De ce nu ai raportat aceste incidente mai devreme?

— Pentru că ştiam că o să crezi exact ceea ce crezi acum. Că fie eu am făcut toate astea, fie mi-am imaginat.

— Nu am o fereastră în capul meu, Reece.

Ceva din vocea lui o avertiză că începea să ajungă la capătul răbdării.

— Ai observat pe cineva dând târcoale?

— Mai bine de jumătate din oraş pierde mai mult sau mai puţin vremea pe aici.

— Cine are acces la cheia ta?

— O ţin la mine. Există încă una, în biroul lui Joanie.

— Are şi Brody una?

— Nu, nu, Brody nu are cheie.

— Ai avut probleme, te-ai certat cu cineva din oraş?

— Nu, până aseară, când am pocnit-o pe Min la Clancy’s.

Rick îi zâmbi din nou uşor.

— Cred că pe ea o putem exclude.

— Cu siguranţă m-a văzut.

— Cine?

— Bărbatul de lângă râu. Cel pe care l-am văzut strângând de gât o femeie.

Rick trase aer în piept, se lăsă pe spate.

— Te-a văzut? De la distanţa aia? De la distanţa la care ai spus tu că erai?

— Nu pe mine. Vreau să spun că trebuie să fi văzut că era cineva pe traseu. Nu i-ar fi fost prea greu să afle apoi că era vorba de mine, odată cu întregul oraş. Aşa că încearcă să îmi discrediteze mărturia.

Rick închise agenda.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Reece.

— O să-mi fac meseria. O să văd despre ce e vorba. Data viitoare când se-ntâmplă ceva, trebuie să-mi spui neapărat. Nu pot să te ajut dacă nu ştiu că ai probleme.

— Bine. Au identificat femeia? Cadavrul?

— Nu s-a găsit încă o potrivire pentru amprenta dentară. E încă o necunoscută. Tu te-ai mai gândit? Poţi confirma că e femeia pe care ai văzut-o?

— Nu pot. Nu este.

— În cazul ăsta…

Rick se ridică în picioare.

— Ai unde să stai până să repară aici?

— Stau la Brody.

— Ţinem legătura.

Reece se ridică şi strânse chiar ea masa. Când se întoarse în bucătărie, Joanie privi încruntată oul doar pe jumătate mâncat.

— Ce, nu-ţi place cum gătesc?

— Ba da. Nu mă crede.

— Nu contează dacă te crede sau nu, o să-şi facă treaba pentru care este plătit. Vreau nişte pui la fript pentru specialitatea de prânz. Ocupă-te.

— Mă apuc imediat.

— Şi fă nişte salată de cartofi. Ai mult râvnitul mărar proaspăt în frigider. Foloseşte-l.

Reece termina primul schimb dintr-o tură dublă, când Rick se duse să-l vadă pe Doc Wallace. Cu mişcări puternice şi egale, Doc îşi apropia barca de debarcaderul de pe lac. Rick prinse frânghia şi o legă.

— Ai permis de pescuit?

— Vezi să am vreun peşte? Ştii povestea cu paznicul care dă peste o femeie într-o barcă, citind o carte? O întreabă dacă are permis de pescuit. Ea îi zice că nu pescuieşte, că doar citeşte o carte.

Doc coborî amorţit din barcă.

— Paznicul îi spune: „Ai tot echipamentul de pescuit aici, aşa că o să-ţi dau o amendă”. Ea îi răspunde: „Dacă faci asta, voi fi şi eu nevoită să te acuz de agresare sexuală”.

Rick aşteptă răbdător ca Doc să-şi scoată ochelarii de soare cu dioptrii.

— Cucoană, eu nu te-am agresat sexual. La care ea îi zice: „Dar ai echipamentul necesar pentru

asta”.

Rick râse repede şi uşor.

— Bună poanta. Nu trage nimic azi?

— Absolut nimic la firul meu.

Doc îşi puse undiţa pe umăr.

— Totuşi, a fost o zi frumoasă în care să nu prind peşti.

— Asta aşa e. Ai câteva minute?

— Am chiar mai multe. Este ziua mea liberă. Mi-ar prinde bine o plimbare, după ce-am stat în barcă vreo câteva ore.

Începură să se plimbe, urmând încet marginea lacului.

— Am auzit că Reece Gilmore a fost să te vadă. Din punct de vedere medical.

— Ştii că nu pot discuta despre aşa ceva, Rick.

— Nici nu îţi cer. O să discutăm doar din punct de vedere ipotetic.

— Subţire linie.

— Dacă ţi se pare prea subţire, poţi să te opreşti.

— Mi se pare corect.

— Ai auzit ce s-a întâmplat la Joanie?

— A fost inundaţie.

— Am o declaraţie de la Reece. Zice că nu ea a dat drumul la apă în cadă. Spune că cineva intră în apartamentul ei şi face tot felul de lucruri. Spune că cineva i-a luat rufele din uscător şi i le-a băgat înapoi în maşina de spălat de la subsolul hotelului, când ea nu era acolo. E posibil să fie cineva de pe-aici care să o cam antipatizeze. Deşi, e o femeie destul de simpatică, dacă mă-ntrebi pe

mine.

— Există oameni care-i antipatizează pe cei simpatici.

— Aşa este. Ieri, mai avea un pic şi cădea în lac. După care începe să alerge desculţă pe străzi. Sare la gâtul Brendei, acuzând-o că s-a întâmplat ceva în spălătorie, că cineva i-a umblat la haine. Noaptea trecută, a fost într-o bătaie la Clancy's.

— Ei, Rick, am auzit de tărăşenia asta. Linda-gail s-a fâţâit pe lângă un turist sub nasul lui Lo, ca să-l provoace. Şi a reuşit.

— Ce vreau eu să subliniez e că Reece a fost implicată.

Soarele se reflectă în ochelarii negri ai lui Rick, în clipa în care acesta întoarse capul ca să se uite la Doc. În spatele lor, bărcile pluteau pe apă, peste imaginea oglindită a munţilor.

— Nu am avut niciodată atâtea probleme în oraş, în acelaşi timp, înainte să vină ea.

— Crezi că ea provoacă toate astea? Ce motiv ar avea?

Rick ridică o mână în timp ce mergeau.

— Te întreb, ipotetic, presupunând că ai avea un pacient cu un istoric de probleme emoţionale, dacă acel pacient ar putea funcţiona normal în cea mai mare parte a timpului. Şi dacă ar fi posibil să aibă, la dracu', halucinaţii, sau pur şi simplu momente de uitare.

— La naiba, Rick, şi tu ai putea avea momente de uitare şi poate chiar să-ţi mai imaginezi una sau alta, din când în când.

— Aici nu e vorba că a uitat unde şi-a pus cheile.

E posibil ca totul să fie în mintea ei, Doc?

— Ipotetic vorbind, ar fi posibil. Dar *ar fi* nu înseamnă că *este*, Rick. Nu faci niciun rău dacă eşti uituc. Dar dacă cineva îi face ei într-adins toate astea, atunci este cumplit, Rick.

— O să-mi ţin ochii pe povestea asta. Şi pe ea.

Doc dădu din cap, apoi mai făcură vreo câţiva paşi într-o plăcută tăcere.

— Ei, presupun că o să mă duc până la hotel şi să mă uit la spălătoria aia, spuse Rick.

Trecu mai întâi pe la apartamentul lui Reece. Uşa era deschisă de perete şi bubuitul unei piese rock se auzea în armonie cu loviturile ciocanului în daltă.

Înăuntru, Brody era în genunchi, în baie, într-o poziţie deloc comodă, judecând după expresia lui, smulgând linoleumul vechi de pe jos.

— Ţi-ai schimbat cumva meseria? îi strigă Rick.

— Am zis să fac o schimbare.

Brody se ridică pe călcâie.

— O schimbare urâtă, care m-a lăsat lac de transpiraţie şi cu degetele julite. Mi-a fost pusă în cârcă după ce s-a dovedit că nu am pic de talent latent într-ale dulgheriei.

Rick se ghemui.

— Şi şapa e distrusă.

— Mi s-a spus.

— Trebuia să vii şi să-mi spui ce se întâmplă cu Reece, înainte de povestea asta, Brody.

— A fost alegerea ei. E de înţeles. E de-ajuns să mă uit la tine ca să-mi dau seama că nu înclini să o crezi.

— Nu înclin în nicio direcţie anume. E greu să fac o investigaţie dacă nu ştiu, dacă nu văd cu ochii mei. Ai zugrăvit peste ce a fost scris aici mai devreme.

— Am făcut fotografii mai întâi. O să-ţi dau nişte copii.

— E un început. Şi la tine acasă nu s-a întâmplat niciodată nimic, sau cât timp ai fost tu cu ea?

— Până acum nu.

Se întoarse la treabă.

— Ascultă-mă, la modul cel mai obiectiv, îmi este foarte greu să cred că a ieşit din casă şi a lăsat apa pornită. Verifică aragazul ori de câte ori iese din bucătărie. Verifică luminile, încuietorile. O persoană cu astfel de obsesii minore nu uită că a dat drumul la apă. Şi nu dă drumul la apă în cadă când ştie că o aşteaptă jos cineva.

— Nu văd niciun semn că cineva ar fi umblat la yală sau că intrarea ar fi fost în vreun fel forţată.

— Are cheie. O să am grijă să schimb încuietorile.

— Aşa să faci. Mă duc la hotel ca să arunc o privire la spălătorie. Vrei să vii şi tu?

— Şi să renunţ la acest hobby fascinant? Brody aruncă uneltele. Ba bine că nu!

Brody îşi putea imagina cum se simţise Reece, în timp ce-şi cărase coşul prin subsol. Lumina era rece şi puternică şi arunca umbre în toate colţurile. Centralele huruiau, boilerele trosneau aruncând în jur ecouri sparte în timp ce păşeai pe podeaua de ciment până la vinilinul uzat din

spălătorie.

Două maşini de spălat, două uscătoare, o reclamă la detergenţi. Un aparat cu fise, de la care puteai cumpăra detergent lichid şi balsam de rufe, în pacheţele mici şi la preţuri mari.

Deasupra maşinilor era o fereastră îngustă, cu jaluzele, închisă, care lăsa doar câteva raze de soare să pătrundă prin sticla mată.

— Ascensorul pentru oaspeţi nu coboară până la nivelul ăsta, începu Rick. Mai există şi o intrare din exterior, prin camera de întreţinere. Câteva ferestre. Nu i-ar fi fost greu cuiva să intre aici neobservat. Totuşi, de unde să ştie că Reece e aici şi că-şi spală rufele?

— A venit şi a plecat de mai multe ori. A trecut pe stradă. Uşor de observat pentru cineva care o urmărea.

Rick privi în jur.

— Hai să te-ntreb ceva, Brody. Dacă cineva vrea să-i facă rău, de ce nu i-a făcut încă? I-a intrat în cap că bărbatul pe care l-a văzut lângă râu îi face toate astea.

— Eu i-am băgat în cap teoria asta.

Ca şi cum ar fi obosit dintr-odată, Rick se sprijini de una dintre maşinile de spălat.

— Ei, spune-mi ce mama dracului ţi-a venit să faci aşa ceva?

— Mie mi se pare că are sens. O atacă în punctele slabe, o face să aibă îndoieli. Se asigură că şi toţi ceilalţi au îndoieli în privinţa ei. E un plan deştept şi, în felul lui, sigur. Nu înseamnă că nu o să-i facă rău, până la urmă.

Şi acesta, îşi spuse Brody, era motivul pentru care nu se mai ducea nicăieri singură.

— Mie mi se pare că e în creştere, continuă el. Nu s-a mai luat doar de ea, de data asta, a lovit-o şi pe Joanie. Pentru că nu funcţionează. Reece nu cedează.

— Brody, tu nu ai uitat niciodată că ţi-ai lăsat hainele, ude, în maşina de spălat?

— Ba sigur că da. Dar eu nu sunt Reece.

Rick clătină din cap.

— Mă duc sus să vorbesc cu Brenda.

Brenda era la recepţie şi vorbea la telefon cu vocea ei profesională.

— În cazul acesta, vă aşteptăm pe zece iulie. Vă voi face rezervările şi vă trimit o confirmare. A fost plăcerea mea. La revedere, domnule Franklin.

Închise.

— Tocmai am rezervat şi ce-l de-al doilea apartament pe care îl avem pentru o săptămână în iulie. O să avem o vară plină, dacă o ţine tot aşa. Ce mai faci?

— Destul de bine, îi spuse Rick. Ai văzut-o pe Reece venind şi plecând ieri?

— Sigur c-am văzut-o. I-am spus lui Deb…

— Acum poţi să-mi spui şi mie. A venit să-şi spele rufele.

— Avea coşul, dar nu şi pantofi.

Brenda îşi dădu ochii peste cap.

— A schimbat banii pentru maşini, a coborât imediat. S-a întors în, nu ştiu, maxim zece minute. Avea pantofi când a venit iar, peste vreo jumătate de oră. A coborât şi a urcat, la fel ca mai devreme.

Nu am văzut-o când a venit ultima oară. Probabil că eram în spate. Dar, vă spun, a sărit la mine ca o sălbatică. Era foarte furioasă. Spunea că era cineva acolo.

— Ai văzut pe cineva coborând?

— Absolut pe nimeni. A spus că cineva i-a băgat hainele uscate înapoi în maşina de spălat. Zi şi tu, cine-ar face asta?

— Dar nu ai fost tot timpul la birou? spuse Brody, apoi se uită la Rick. Scuze.

— Nu e nevoie. Ai spus că erai în spate când a venit ultima oară. Ai stat mult acolo?

— Păi, n-aş putea spune exact cât. Zece, poate cincisprezece minute… Dar, de cele mai multe ori, aud uşa când sunt acolo.

— De cele mai multe ori, sublinie Brody.

— Dacă vorbesc la telefon sau sunt prinsă cu altceva, este posibil să nu aud decât dacă cineva apasă butonul de recepţie. Doar pentru asta e acolo, adăugă ea, pe un ton defensiv.

— A venit cineva să întrebe de Reece?

— Nu, Rick, de ce ar fi venit? Ascultă, îmi place de ea. E o femeie drăguţă. Dar s-a purtat al naibii de ciudat ieri. N-am văzut pe nimeni să se supere aşa de tare pentru nişte haine ude. Şi nu v-am spus că i-a zis lui Debbie că se antrenează pentru nu ştiu ce fel de maraton şi că ăsta era motivul pentru care umbla desculţă. Spuneţi şi voi dacă asta vi se pare normal!

— Bine, Brenda, mulţumesc că ai stat de vorbă cu noi.

După ce ieşiră din hotel, Brody se întoarse spre

Rick.

— Cumva Brenda a făcut recent o operaţie pentru extirparea simţului umorului?

— Ei, haide, Brody, e fată de treabă, ştii asta. Cu toată harababura din ultima vreme şi cum Reece este mereu prinsă la mijloc, nu poţi să te aştepţi ca toată lumea să o înţeleagă.

— Tu o înţelegi?

— Încerc. Ce-ar fi să treci şi să-mi aduci pozele alea pe care le-ai făcut, când ai timp? Şi, fiindcă tot eşti scriitor, ce-ar fi să-mi scrii o poveste cu versiunea ta despre toată tărăşenia asta. Încearcă să incluzi toate evenimentele şi incidentele şi date şi ore, dacă se poate.

Maxilarul lui Brody se descleştă.

— Da, pot să fac asta. E ceva mai potrivit cu meseria mea decât să fac reparaţii.

— Fii cât mai clar, adăugă Rick în timp ce mergeau. Dacă este ceva despre care Reece doar ţi-a povestit, ai grijă să menţionezi lucrul ăsta. Dacă ai văzut cu ochii tăi, aşa să spui.

— Bine.

În faţa magazinului de echipamente montane, Rick se opri câteva clipe. O vedea pe Debbie înăuntru, dar avea clienţi. După cum îi era obiceiul, bătu cu degetele în geam şi îi făcu repede semn cu mâna în clipa în care ea ridică privirea.

— Începe să fie aglomeraţie pe aici, comentă Rick în timp ce-şi continuau drumul pe trotuar. Ăm… este ceva serios? Cu voi doi?

— E ceva.

— Ar fi de preferat să nu laşi ca asta să-ţi influenţeze declaraţia. Când ai sentimente pentru o femeie, ai tendinţa să vezi lucrurile în alte culori.

— Nu e nebună, Rick. La naiba, nici măcar excentrică nu este, din anumite puncte de vedere.

— Şi din altele?

— Sigur, are ciudăţeniile ei. Dar cine nu are? Oamenilor de pe aici li se părea că şi eu sunt ciudat pentru că scriu despre crime, nu pescuiesc, nu împuşc animale şi nu pot spune care sunt piesele de Top 10 în muzica country.

Rick zâmbi în felul lui caracteristic.

— Brody, oamenilor încă li se mai pare că eşti ciudat.

capitolul 24

Linda-gail nu ştia ce să facă. Din câte ţinea ea minte, nu i se întâmplase niciodată să o dea în asemenea hal în bară cu un bărbat – şi nu existase niciodată un bărbat care să conteze pentru ea aşa de mult ca Lo.

Şi probabil că tocmai de aceea o dăduse în bară.

Nu-i răspundea la telefon. Voia să fie supărată pe el dar se simţea în schimb puţin speriată, puţin tristă. Şi foarte nedumerită.

Îşi făcuse tot planul. Petrecuse ore şi zile şi nopţi făcându-şi calcule cum să pună şaua pe Lo, când va fi sosit timpul. Când i-ar fi convenit ei, recunoscu. Dar, la naiba, dacă exista pe lume un bărbat care să aibă nevoie de o femeie care să

pună şaua pe el, acela era Lo.

Îi lăsase suficient timp, suficient spaţiu. Era timpul să se aşeze amândoi la casa lor. Împreună.

Conducea înspre ranch, înconjurată de câmpurile de salvie gata să înflorească, hotărâtă să-i spună exact asta. Să accepte sau să renunţe pentru totdeauna.

Şi, dacă alegea să renunţe, nu ştia ce mama dracului o să facă atunci.

Ar fi vrut să poată vorbi cu Reece înainte să plece. Reece avea experienţă, venea de la oraş, avea stil. Dar Reece avea destule probleme pe cap şi probabil că era şi puţin supărată de când cu bătaia din bar.

Trebui să pună frână şi să se oprească vreo câteva momente, pentru că un bizon stătea întins în mijlocul drumului de parcă ar fi fost şoseaua lui. Linda-gail claxonă nervoasă şi animalul se ridică şi o apucă prin iarbă, spre păşune.

Doamne, ce-o fi fost în capul ei să se dea în halul ăla în spectacol, chiar în faţa lui Lo? Să-l facă puţin gelos, să-l facă să vadă ce pierdea. I se păruse o idee bună, în acel moment. Problema era că nu mersese prea bine.

De unde era să ştie că o să se ia la bătaie?

Bărbaţii! Pufni în mintea ei, privi încruntată florile sălbatice şi turma de antilope care păştea printre ele şi începu să se enerveze din nou.

Pentru Dumnezeu, nu făcuse decât să danseze!

Bătea cu degetele volanul, ţinând ritmul cu Kenny Chesney. Ar fi trebuit să se întoarcă în clipa asta, să se ducă înapoi în oraş şi să-l lase pe Lo să

mai fiarbă vreo câteva zile. Sau pentru totdeauna. Sau ar fi trebuit să meargă mai departe, să-l găsească pe cowboy-ul ăla fără minte şi să-l ia la trei păzeşte fiindcă făcuse atâta tărăboi degeaba.

Aşa că merse mai departe, împingând acul peste o sută de kilometri la oră, lăsând vântul să pătrundă prin ferestrele deschise în timp ce Chesney se întreba cine va fi azi.

Încetini în clipa în care se apropie de poarta mare şi deschisă, cu un K mare, din fier forjat, încadrat într-un cerc. Nu avea rost să dea peste vreun turist venit să guste experienţa vestului doar pentru că viaţa ei amoroasă era un dezastru.

Trecu pe lângă un ţarc unde un mânz sugea de la mama lui, pe lângă o căsuţă de lemn cu grinzi decolorate de vreme şi o verandă largă, construită să pară că rămăsese împietrită în timp preţ de câteva secole. Linda-gail ştia din întâmplare că, printre altele, bucătăria dinăuntru avea cuptor cu microunde şi un aparat de făcut cafea de ultimă generaţie.

Casa mare era şi ea tot din lemn şi întinsă în toate direcţiile. Oaspeţii puteau sta într-una din camerele de la etaj sau într-un apartament sau într-una din cabanele cu două dormitoare ascunse printre pinii pitoreşti. Puteau să călărească, să urce pe frânghie, să doarmă afară, la cort, peste noapte, să facă trasee însoţiţi de un ghid, să se plimbe cu barca pe lac, să pescuiască sau să coboare cu barca pragurile râului.

Se puteau juca de-a cowboy-ii preţ de câteva zile şi să se întoarcă acasă cu vânătăi şi băşici. Sau

puteau pur şi simplu să stea într-un balansoar pe veranda cea mare şi să admire priveliştea.

Noaptea se puteau duce la barul din hol şi să vorbească despre aventurile lor, înainte de a se strecura într-un pat pufos, sub o pătură moale, pe care niciun cowboy nu le avusese vreodată la sfârşitul unei zile.

Linda-gail ajunse la o bifurcaţie a drumului de pământ şi o luă înspre grajduri. Persoana ei de contact, Marian, care lucra la bucătărie, îi dăduse informaţia din interior cum că Lo era însărcinat să se ocupe de cai în seara aia.

Parcă, lăsă în jos oglinda ca să verifice felul în care arăta şi îşi umflă cu vârful degetelor părul răvăşit de vânt. În clipa în care coborî din maşină, cowboy-ul care dădea în acel moment o lecţie de călărit îşi atinse borul pălăriei în semn de salut.

— Bună, Harley!

Linda-gail îşi aranjă un zâmbet strălucitor pe chip. Nu-i nimic în neregulă, îşi spuse ea. Am trecut şi eu să-mi omor timpul pe-aici.

Şi să-l tragă de urechi pe Lo.

Intră agale în grajduri, în mirosul puternic de cal şi de fân, în aroma dulce de grăunţe şi piele.

Îi zâmbi larg LaDonnei, una dintre femeile care organizau excursii călare pe munte.

— Linda-gail, ce mai faci? o întrebă LaDonna, ridicând o sprânceană.

Veştile circulau repede, mai ales când erau presărate cu pumni şi izbucniri nervoase. Făcu un semn din cap înspre spatele grajdului.

— Lo e la harnaşamente. Şi e cam nervos.

— Foarte bine. Şi eu sunt la fel.

Linda-gail se duse în spatele grajdului, făcu repede stânga şi, îndreptându-şi spatele, intră în camera în care era depozitat harnaşamentul.

Lo asculta Toby Keith la CD-player şi îşi lăsase pălăria pe spate, în timp ce freca pielea cu o soluţie de săpun. Purta blugi decoloraţi şi strânşi pe picior până jos, pe pulpe. Mânecile cămăşii din denim erau ridicate până la coate. Bătea ritmul cu vârful cizmei stângi.

Avea o expresie îmbufnată care-i făcea faţa ridicol de frumoasă în ciuda, sau poate tocmai datorită buzei de jos umflate şi a vânătăilor din jurul ochiului.

Când îl văzu, Linda-gail simţi cum i se topeşte inima şi cum furia de până atunci i se astâmpără.

— Lo…

Lo ridică brusc privirea. Îmbufnarea se transformă în încruntare.

— Ce vrei? Am treabă.

— Văd. Nu te reţin.

O să fie curajoasă, hotărî Linda-gail, şi-o să-i vorbească deschis.

— Îmi pare rău pentru ce-ai păţit la ochi.

Lo o privi preţ de câteva clipe lungi, în care simţi că încep să-i ţiuie urechile, apoi se întoarse la şaua pe care o ţinea în mână şi la treaba lui.

— Îmi pare rău, spuse ea. Totuşi, nu s-ar putea spune că e prima oară când primeşti un pumn în ochi. Dansam doar.

Lo continuă să frece bucata de piele, fără niciun cuvânt. Şi Linda-gail simţi un fior de nesiguranţă

începând să o gâdile sub inima topită.

— Aşa deci? Nici nu mai vorbeşti cu mine? Tu eşti cel care s-a făcut roşu la faţă doar pentru că am dansat cu cineva. De câte ori nu eram eu la Clancy’s şi tu dansai cu altă fată?

— E altceva.

— Asta-i cea mai stupidă chestie pe care am auzit-o. De ce e altceva?

— Pentru că este.

— *Pentru că este*, repetă ea, sarcastic. Dansez cu cineva şi tu eşti îndreptăţit să începi o bătaie. Dar tu poţi să dansezi şi încă multe altele cu oricine ai chef, iar eu nu am voie să spun nimic despre asta.

— Nu înseamnă nimic.

— Zici tu.

Arătă cu degetul înspre el.

— Iar eu zic că pot să dansez cu cine vreau şi nu ai niciun drept să faci scandal.

— Bine. Poţi fi sigură că n-o să mai fac, de acum înainte. Aşa că, dacă asta era…

— Nu mă trimite la plimbare, William Butler! De ce ai început bătaia aia?

— Nu eu. El a început.

— Te-ai dus peste el.

— Îşi pusese mâinile pe fundul tău!

Lo aruncă nervos cârpa din mână şi se ridică în picioare.

— L-ai lăsat să te pipăie, în public!

— Nu mă pipăia. Şi nu l-aş fi lăsat să-şi pună mâinile pe fundul meu dacă n-ai fi fost atât de dobitoc!

— Eu?

— Da, tu.

De data asta, îl lovi cu arătătorul în piept.

— Întotdeauna ai fost dobitoc, fiindcă gândeşti cu altceva în loc de creier. Am aşteptat suficientă vreme să creşti naibii odată şi să fii bărbat.

O sclipire periculoasă apăru în ochii lui.

— Sunt bărbat.

O prinse de braţ şi o smuci spre el.

— Şi sunt singurul bărbat care o să pună mâna pe tine. Ai priceput?

— Ce-ţi dă dreptul ăsta?

Lacrimile îi umplură ochii în timp ce pulsul începea să i se accelereze.

— Ce-ţi dă dreptul ăsta?

— Mi-l iau singur. Data viitoare când o să laşi pe altcineva să pună mâna pe tine, n-o să se aleagă doar cu nasul spart.

— Ce-ţi pasă ţie cine pune mâna pe mine? strigă ea. Ce-ţi pasă? Dacă nu poţi s-o spui, să mi-o spui sincer şi privindu-mă în ochi, aici şi acum, să ştii că plec. Plec, Lo.

— Nu pleci nicăieri.

— Atunci spune-o.

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Uită-te la mine şi spune-o şi o să ştiu dacă eşti sincer.

— Sunt plin de draci pe tine, Linda-gail!

— Aici ştiu că eşti sincer.

— Te iubesc. Asta voiai să auzi? Te iubesc. Probabil că te-am iubit întotdeauna.

— Da, asta voiam să aud. A durut puţin, nu?

— Puţin.

— Şi te şi sperie puţin.

Mâinile lui o ţineau acum mai blând, îi mângâiau braţul în sus şi-n jos.

— Poate puţin mai mult.

— Aşa îmi dau seama că eşti sincer. Aşa ştiu, murmură ea, punându-şi mâna pe obrazul lui vânăt. Am aşteptat toate viaţa să aud cuvintele astea de la tine.

— N-am putut niciodată să te uit.

O trase lângă el şi îşi lipi buzele de ale ei, deşi cea de jos protesta în pulsaţii dureroase.

— Am vrut. Am încercat. Mult.

— Da, chiar foarte mult. Uite!

Îi luă încet mâinile, le trase în jurul ei şi i le aşeză pe fund.

— Niciun alt bărbat n-o să-şi pună mâinile unde le ţii tu acum şi nici tu nu le mai pui pe nicio altă femeie. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles.

— Crezi că poţi să-ţi iei liber restul serii?

Zâmbetul lui se întinse, încet.

— Cred că pot să aranjez.

— Şi să vii cu mine acasă?

— Aş putea face asta.

— Şi să mă săruţi, să mă dezbraci şi să faci dragoste cu mine până la răsărit?

— Doar până la răsărit?

— De data asta, spuse ea şi îl sărută din nou.

Era bun. Linda-gail îşi imaginase că trebuia să fie – şi îşi imaginase asta încă de când fusese

destul de mare cât să înţeleagă ce făceau bărbaţii şi femeile împreună pe întuneric. Dar era chiar mai bun decât reuşise ea să îşi imagineze vreodată. Mâini puternice, care găseau toate locurile potrivite, şi o gură fierbinte cu un apetit inepuizabil. Un trup lung şi zvelt şi neobosit.

O luă de două ori, înainte ca mintea ei înceţoşată să apuce să se dezmeticească suficient cât să poată gândi. Aleluia!

Goală, moale, cu pielea lucindu-i de transpiraţie, stătea întinsă de-a curmezişul patului.

— Unde, pentru Dumnezeu, ai învăţat asta?

— Am făcut studii aprofundate destul de multă vreme.

Vorbea leneş, cu ochii închişi, cu capul pe stomacul ei.

— Ca să mă pot perfecţiona, înainte să ajung la tine.

— Bravo ţie.

Întinse mâna şi începu să se joace cu părul lui.

— Trebuie să te însori cu mine acum, Lo.

— Trebuie să…

Capul lui se ridică.

— Ce?

Linda-gail rămase unde era, cu aceeaşi expresie de pisică satisfăcută, care a mâncat un borcan întreg de smântână.

— A trebuit să fiu complet sigură că ne înţelegem la pat. Fără sex de calitate, nu poţi să ai o căsătorie de calitate. Cel puţin după părerea mea. Aşa că, acum că ştim, o să ne căsătorim.

Se foi puţin şi se uită la el. Era şocat, îşi spuse,

dar se aşteptase la asta.

— Nu sunt încă o femeie pe lista ta, Lo. Sunt singura ta femeie de aici înainte. Dacă tot ce-ţi doreşti este ce am făcut adineauri, spune şi gata. N-o să-ţi port ranchiună. Dar îţi garantez că n-o să mă mai prinzi a doua oară aici.

Lo se ridică până când ajunse în şezut şi Linda-gail îl auzi trăgând de câteva ori adânc aerul în piept, ca să se calmeze.

— Vrei să ne căsătorim?

— Vreau. Sunt o femeie de modă veche, Lo, una peste alta. Vreau o casă şi o familie şi un bărbat care să mă iubească. Te iubesc de când ţin minte. Şi am aşteptat. M-am săturat să aştept. Dacă nu mă vrei îndeajuns, dacă nu mă iubeşti îndeajuns încât să începi o viaţă cu mine, trebuie să ştiu.

Preţ de o vreme, Lo nu spuse nimic, privi doar pierdut undeva, peste capul ei. Linda-gail se întrebă dacă nu cumva vedea uşa şi pe el grăbindu-se să iasă.

— Am douăzeci şi opt de ani, începu el.

— Crezi că eşti prea tânăr ca să te aşezi la casa ta şi să…

— Taci puţin, te rog, şi mai lasă şi pe altcineva să vorbească.

— Bine.

O să fie calmă, îşi spuse în timp ce se ridica în şezut şi trăgea cearşafurile ca să se acopere. Nu o să facă o scenă.

— Am douăzeci şi opt de ani, repetă Lo. Am o slujbă bună şi sunt bun la ceea ce fac. Am bani puşi deoparte. Nu mulţi, dar nu am buzunarele

goale. Am spatele puternic şi mă pricep destul de bine să meşteşugesc câte ceva. Nu-s chiar de lepădat.

De data asta, se uită la ea.

— De ce nu te măriţi cu mine, Linda-gail?

Linda-gail trase aerul în piept, apoi îl lăsă să iasă.

— De ce nu?

*

Mai târziu, făcu repede o omletă simplă, pe care să o poată înfuleca în pat.

— Mama o să leşine când o să audă.

Linda-gail clătină din cap.

— O subestimezi. Te iubeşte foarte mult.

— Cred că ştiu asta.

— Mă iubeşte şi pe mine.

Linda-gail luă o furculiţă de ouă din farfuria din care mâncau împreună.

— Cum de nu ai venit să ajuţi la reparaţii?

— A zis că nu are nevoie de mine. Că e şi aşa destulă aglomeraţie. Nici măcar nu a vrut să stea la discuţii. O ştii cum e.

— A fost afectată, mai mult decât lasă să se vadă. Cine i-ar fi putut face una ca asta, Lo?

Lo se opri.

— Am auzit că a fost un accident. Reece a făcut inundaţie deasupra.

— Nici pomeneală. Cineva a intrat în apartamentul lui Reece şi a dat drumul la apă. Ea nici măcar nu a fost acolo.

— Dar… Pentru Dumnezeu, eu cum de n-am auzit asta?

— Poate pentru că erai prea ocupat să stai îmbufnat şi să cureţi şeile?

Buzele ei se arcuiră în timp ce strecură furculiţa printre ele.

— Cineva îi face măgării, foarte urâte, lui Reece.

— Ce tot spui acolo?

Linda-gail îi povesti, cel puţin ce ştia, ce auzise şi ceea ce reuşise să deducă.

— Dacă stau să mă gândesc, e destul de înfricoşător. Cineva o tot sâcâie şi nici măcar nu ştie cine. Şi dacă e tipul pe care l-a văzut strangulând-o pe femeia aia…

— Cum ar putea fi? o întrerupse Lo. Asta a fost acum câteva săptămâni. Sigur a plecat demult.

— Nu şi dacă e de pe aici.

— Ei, pe toţi dracii, Linda-gail!

Îşi trecu mâna liberă prin părul răvăşit şi decolorat de soare.

— Nu poate fi cineva din Fist. Cunoaştem pe toată lumea. Nu crezi că am şti dacă am avea un criminal care să stea la coadă cu noi la magazin sau să-şi bea cafeaua la mama?

— Oamenii nu îşi dau întotdeauna seama. Ce spun întotdeauna când află că vecinul de vizavi este un psihopat sau ceva de genul ăsta? „Oh, era atât de liniştit, atât de drăguţ. Un băiat retras, nu deranja niciodată pe nimeni.”

— Nimeni nu e retras pe aici, îi atrase atenţia Lo.

— Înţelegi ce zic. Nu ştii niciodată până nu ştii.

Aş vrea doar să pot face ceva ca să o ajut.

— Eu aş zice că ai făcut. I-ai oferit o prietenă.

Zâmbetul lui Linda-gail înflori din nou, cald de data asta şi larg.

— Eşti mai deştept decât te crede lumea.

— Deh, ştii, nu-mi place să mă fac remarcat.

Tim McGraw fredona la tonomat, iar unul dintre meşterii pe care îi adusese Joanie îl acompania într-un duet fals, în vreme ce Reece zorea cu comenzile de la ora prânzului. Putea să blocheze muzica – cel mai bun mod de a-şi păstra minţile – şi cea mai mare parte din zarva de fundal: un copil care plângea, doi bărbaţi care discutau aprins despre baseball.

Era aproape normal, atâta timp cât nu se gândea dincolo de moment. Burger de elan, în sânge, supă de fasole albă, un sendviş cu chiftele, altul cu pui. Taie, toacă, toarnă, ocupă-te de grătar.

Putea face toate astea şi în somn. Poate că într-adevăr dormea şi poate că era un mod bun de face abstracţie de faptul că fratele Brendei, Dean, măcelărea muzica lui McGraw în timp ce izbea cu ciocanul în spatele cortinei de plastic.

Totul era rutină, căldura, sfârâitul, fumul. Rutina era bună. Nu era nimic rău în a apela la rutină, între crize.

Aranja pe farfurii sendvişul cu chiftele şi burgerul, garniturile, apoi se întoarse.

— Gata comanda!

Şi o văzu pe Debbie Mardson urcând pe un

scaun, la tejghea.

Debbie îşi ţuguie buzele, îşi atinse propriul obraz impecabil şi spuse:

— Sărăcuţa de tine!

— Probabil că arată mai rău decât este.

— Sper că da. Am văzut-o pe Min Hobalt. Zice că te pricepi să arzi un pumn, nu glumă.

— Nu am…

— Glumea.

Debbie ridică încet ambele mâini într-un gest împăciuitor.

— Suportă totul destul de bine, acum că s-a calmat. Zice că băiatul ei de cincisprezece ani este foarte mândru de ea, acum că fost implicată într-o bătaie într-un bar.

— Mă bucur că i-am putut fi de folos.

— Supa miroase bine. Poate îmi dai şi mie o porţie şi o salată.

Privi conspirativ în jur.

— Cu sos făcut de tine, zise ea, şoptind teatral.

— Sigur.

Era, îşi spuse Reece, un fel de ramură de măslin. Putea să lase de la ea şi s-o accepte.

— Ţi le aduc imediat.

Scrise chiar ea biletul, îl puse la rând.

Douăzeci de minute mai târziu, când agitaţia se mai domolise, Debbie era încă acolo.

— Doamne, şi mie mi se pare greu să pun cina pe masă în fiecare seară. Cum reuşeşti?

— Devine o rutină.

— Pentru mine să hrănesc trei copii şi un bărbat e prea greu, în unele zile. Poţi să faci o pauză? Îţi

iau o cafea?

— Nu beau cafea! ceea ce suna nepoliticos, realiză Reece. Dar pot să fac o pauză.

Îşi luă sticla de apă înainte să vină să se aşeze la tejghea. Dacă nu altceva, măcar se simţea bine să mai stea jos. Poate că se simţea ofilită şi transpirată lângă cămaşa albă, de in, a lui Debbie şi jacheta ei frumoasă, de culoare roz, dar măcar nu mai stătea în picioare.

— Supa a fost fantastică. Îmi imaginez că nu tenduri să împărtăşeşti reţeta?

— Mă gândesc să împărtăşesc chiar mai multe.

— Serios?

— Poate scot o carte de bucate.

— *Serios*?

Debbie se aplecă în scaun şi se legănă puţin, făcându-şi cerceii rotunzi, în formă de inele, să se mişte.

— Ce interesant! Ar însemna să avem doi scriitori celebri în Fist. N-o să mai ştim cum să ne purtăm pe aici. S-ar părea că tu şi Brody aveţi multe în comun.

Reece sorbi din apă.

— Crezi?

— Păi, amândoi sunteţi din est şi sunteţi creativi. Nici nu e de mirare că v-aţi cuplat aşa de repede.

— Asta am făcut?

— Multe femei de pe-aici erau cu ochii pe el, numai că el nu prea se uita la ele. Până când ai apărut tu. Sunt mai mulţi bărbaţi decât femei pe aici, aşa că ne permitem să fim pretenţioase.

Debbie zâmbi radios.

— Bună alegere.

— Nu căutam un bărbat.

— Nu se întâmplă întotdeauna aşa? Te duci la vânătoare de cerbi şi nu găseşti nici măcar o urmă. Pleci într-o plimbare lejeră dimineaţa şi-ţi sare unul direct în faţă.

— Hmmm. Vânezi?

— Sigur. Îmi place să stau în natură cât pot mai mult. În orice caz, vă stă bine împreună, ţie şi lui Brody. Am avut senzaţia, la început, că eşti doar în trecere. Se întâmplă destul de des. Dar la cum arată lucrurile acum, se pare că o să rămâi.

— Îmi place aici. Exceptând bătăile în bar.

— Este un orăşel drăguţ. Puţin cam necizelat poate, dar are o bază solidă. Dacă înţelegi ce spun. Oamenii au grijă unul de celălalt.

Arătă cu un gest din cap înspre cortina de plastic.

— Ca acum. Dacă ai vreo problemă, poţi conta pe vecinii tăi să te ajute. Zâmbi uşor. Desigur, toată lumea ştie cam tot ce se întâmplă cu tine, dar e un schimb. Dacă se întâmpla ceva de genul ăsta într-un oraş mare, probabil că Joanie trebuia să închidă o săptămână.

— Norocul ei.

— Îmi pare rău, spuse Debbie, mângâind-o pe braţ. Probabil că nu vrei să te gândeşti la asta. Voiam doar să spun că nu ar trebui să te simţi prost. Totul o să se repare numaidecât. Şi o să fie mai bine şi pentru tine la sfârşit.

— Nu am dat eu drumul la apă la etaj, spuse sec

Reece. Totuşi, îmi pare foarte rău că dementul care vrea să-mi facă mie viaţa amară a ajuns să o implice pe Joanie. A fost foarte bună cu mine, din clipa în care am intrat pe uşă.

— Are o inimă mai mare decât lasă să se vadă. Ascultă, n-am vrut să spun că ai făcut ceva cu intenţia de a-i crea ei probleme. Spuneam doar că totul o să se rezolve. Iar ieri, sper că nu crezi că mi-am făcut o impresie proastă despre tine pentru că te duceai desculţă să-ţi speli rufele. Uneori, şi eu am atâtea probleme că mi-aş uita şi capul dacă nu mi-ar fi prins pe umeri. Şi Dumnezeu ştie că ai multe griji.

O bătu încă o dată prieteneşte pe braţ.

— Ar trebui să încerci aromaterapia. Când sunt stresată, nimic nu mă relaxează mai bine ca uleiul de lavandă.

— O să-mi notez. Data viitoare când un criminal o să-mi spargă apartamentul şi o să provoace o inundaţie, o să mă ung cu ulei de lavandă. Mersi pentru sfat.

— Zău, pentru Dumnezeu…

— Fără supărare, spuse Reece, ridicându-se de pe scaun. Apreciez efortul. Trebuie să mă întorc la treabă.

Ezită, apoi hotărî că era mai bine să termine povestea asta.

— Debbie, eşti o femeie simpatică şi ai nişte copii foarte drăguţi. Pe aceeaşi lungime de undă, a fost drăguţ din partea ta să-ţi faci timp ca să ne împrietenim. Dar nu ştii, sincer, nu poţi să ştii, ce este în mintea mea. Nu ai fost niciodată acolo.

Se gândi la discuţia cu Debbie tot restul turei, fierbând la foc mocnit, şi încă mai fierbea când plecă de la restaurant.

Pentru că Brody insistase să o aducă cu maşina în acea dimineaţă – şi asta avea să înceteze – era acum fără maşină.

Nu conta, îşi spuse. Putea profita de plimbare, ca să se liniştească. Era destul de cald ca să-şi lase geaca descheiată, o adiere de vânt aducea înspre ea mirosul apei iar copacii şi iarba începeau să înverzească.

Îi lipsea verdele luxuriant de pe peluze şi din parcuri. Îi lipseau copacii seculari, traficul aglomerat.

Anonimitatea pe care ţi-o oferea un oraş agitat, mereu în mişcare.

Ce căuta ea aici, să întoarcă burgeri de ren, să se apere în faţa mamelor respectabile din Wyoming, să-şi facă griji despre moartea unei femei pe care nici măcar nu o cunoscuse?

Avea deja în inima ei apăsarea a doisprezece oameni morţi, oameni pe care îi cunoscuse şi pe care îi iubise. Nu era suficient?

Nu putea schimba asta. Nu avea ce să facă. Să-şi trăiască viaţa era singura responsabilitate pe care o mai avea acum. Şi era suficient de complicat.

Mergea cu capul plecat, cu mâinile băgate în buzunare. Şi ar fi vrut să ştie unde mama naibii se ducea.

Când maşina încetini în dreptul ei, Reece nu băgă de seamă. Claxonul uşor o făcu să sară.

— Vrei să te iau cu maşina, fetiţo? Am bomboane.

Reece se uită încruntată la Brody, prin fereastra deschisă.

— Ce faci?

— Am ieşit cu maşina la agăţat de femei sexy. Şi te-am găsit pe tine. Urcă.

— Nu vreau să-ţi strici ziua ca să mă duci şi să mă aduci pe mine cu maşina în oraş.

— Foarte bine, pentru că n-am făcut asta. Nu mi-am stricat ziua.

Îşi desfăcu centura, se aplecă şi deschise portiera pasagerului.

— Urcă. Poţi să mârâi la fel de bine de aici ca şi de acolo.

— Nu mârâi.

Dar intră.

— Vorbesc serios, Brody, ai munca ta, rutina ta.

— Îmi place să-mi schimb rutina. De fapt, pentru că m-am trezit suficient de devreme cât să te duc pe tine la muncă, am ajuns mai repede în faţa tastaturii. Am avut o zi foarte bună şi acum am chef de o plimbare cu maşina. Pune-ţi centura, Subţirico.

— Ai avut o zi bună? Bravo ţie. A mea a fost oribilă.

— Serios? N-aş fi crezut. Nici n-aş fi ghicit după norul ăla negru care ţi se învârte deasupra capului.

— Am fost bombardată cu muzică country toată ziua; şeriful crede că sunt o zănatică cu minţile împrăştiate, dar o să verifice toate acuzaţiile mele

ciudate şi deplasate; soţia lui a venit să-şi bage nasul în viaţa mea personală, deghizându-şi intenţia într-o vizită de încurajare. Mă dor picioarele şi o să fie o minune dacă n-am luat răceala de la Pete. Sunt nebuna oraşului şi am fost sfătuită de Debbie Mardson, cea foarte drăguţă şi enervant de perfectă să încerc că alung stresul cu ulei de lavandă. Oh, şi te-am furat de sub nasul tuturor femeilor din Fist care puseseră ochii pe tine, pentru că suntem amândoi din oraşe mari şi suntem creativi.

— Şi eu care credeam că te-am cucerit cu prestaţia mea sexuală.

Cu un gest iritat, Reece îşi scoase ochelarii de soare din geantă şi-i îndesă la ochi.

— Nu am intrat în zona asta, dar ar putea fi următorul subiect de conversaţie.

— Păi, când o să se ajungă acolo, nu uita să menţionezi că nu ai avut niciodată un amant mai bun. Nu doar mai bun, dar şi mai inventiv.

Reece se foi în scaun.

— Tu chiar ai avut o zi bună.

— O zi de-a dreptul excelentă. Şi încă nu s-a terminat.

Ieşi din Fist. Voia să vadă păşunile înflorite. Voia liniştea şi spaţiul pe care îl ofereau. Considera o schimbare majoră faptul că nu voia să fie acolo singur. O voia lângă el.

Fu surprins de propriul lui gest atunci când opri în locul în care se sărutaseră prima oară.

Reece privea pe fereastră, fără să spună nimic. În continuare tăcută, întinse mâna şi i-o atinse pe

a lui înainte să coboare.

Stătea într-un punct din care lumea i se întindea la picioare ca un covor de culoare, păzit de vârfurile albastre-argintii ale munţilor Teton, poleite de soarele care cobora înspre vest.

Nuanţe de roz şi de albastru, de roşu vibrant şi de violet, de galben ca soarele, ţâşneau şi se împrăştiau pe verdele blând al salviei. Şi acolo unde păşunea se transforma în mlaştină, era o panglică verde, ca un vis, de plopi şi sălcii.

— Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Şi merită? întrebă el.

— Oh, da. Alea sunt nemţişoare?

— Da, şi flori de gheaţă, clopoţei, creasta cocoşului. Ah…

Începu să-i arate.

— Uite coada şoricelului, trandafiri sălbatici. Trompeta aia de culoare roşu aprins este *gilia* stacojie.

— De unde ştii tu numele florilor de câmp?

Îşi înclină capul înspre el.

— Un bărbat cu prestaţiile tale sexuale nu se pricepe de obicei la flori.

— Am făcut cercetări. Am omorât un bărbat în mlaştină azi.

— Convenabil.

— Vezi pasărea aia? Este o *towhee* cu coadă verde.

Reece simţi cum i se ridică un chicot în gât.

— Ai inventat asta?

— Nu. Şi sunt destul de sigur că pasărea pe care o auzim acum este o ciocârlie.

Scoase o pătura de pe bancheta din spate şi i-o aruncă.

— Ce-ar fi să întinzi asta?

— La ce ne trebuie pătură, dacă-mi permiţi întrebarea?

— Tonul tău îmi dă de înţeles că-ţi stă mintea numai la prostii. Îmi place. Totuşi, o să folosim pătura doar ca să stăm pe ea, în timp ce bem vinul pe care îl am în lada frigorifică. Mai avem cam o oră până apune soarele. E un loc bun ca să bem vin şi să privim apusul.

— Brody?

Scoase geanta frigorifică, se uită la ea.

— Da?

— Trebuie să analizăm ziua asta a ta excelentă punct cu punct, ca să mai ai şi altele.

Reece întinse pătura, se aşează pe ea, apoi ridică sprâncenele când văzu că Brody adusese nu doar vin, ci şi brânză şi pâine şi struguri mari, vineţii.

Fiecare iritare, fiecare enervare, fiecare grijă care o apăsa se topi, una câte una.

— Ei bine, nu pot să spun decât: Uau! Nu mă aşteptam să termin ziua cu un picnic.

— N-o s-o termini aşa. O s-o termini transpirată toată, făcând sex cu mine. Ăsta e preludiul.

— Până acum, îmi place.

Luă vinul, privi marea de culori ce se întindea în faţa ei, frunzele fragede, maiestuozitatea munţilor.

— Cum am putut să cred că îmi lipseşte verdele?

— Care verde?

Reece râse şi aruncă un bob de strugure în gură.

— M-am enervat atât de tare. A vrut doar să fie drăguţă – în cea mai mare parte. Debbie Mardson. Încercasem să mă pierd în rutină, să ignor bocănitul ciocanelor, care îmi aminteau ce s-a întâmplat. Apoi a adus ea totul la suprafaţă – vino, stai jos, fă o pauză, hai să stăm de vorbă. Crede că ne stă bine împreună.

— Asta e clar. Tu eşti frumoasă, deşi nu într-un mod tradiţional. Şi eu sunt un ticălos al naibii de chipeş.

Îl privi cu ochii mijiţi.

— Cum adică nu în mod tradiţional?

— Nu eşti nici blondă cu pielea albă ca laptele, nici exotică, nici sută la sută genul american. La tine e o combinaţie. Şi dă foarte bine.

Mâncară pâine şi brânză, băură vin şi priviră soarele alunecând în spatele munţilor, până când crestele se transformară din argintii în roşii ca focul.

— Are efect mai bun decât uleiul de lavandă, îi spuse Reece.

Se aplecă şi îi găsi buzele cu ale ei, apoi se lăsă să alunece într-un sărut mătăsos, în timp ce soarele aluneca în spatele muntelui.

— Mulţumesc.

Îşi puse o mână pe după gâtul ei, o trase mai aproape, adânci puţin sărutul.

— Cu plăcere.

capitolul 25

Băuse trei pahare de vin, ceea ce ar fi putut

explica starea de euforie pe care o simţea. Era atât de euforică încât, în clipa în care coborâră din maşină în faţa cabanei lui Brody, se cocoţă la el în spate şi începu să-i ronţăie urechea.

El nu băuse decât un singur pahar, aşa că probabil că atacul brusc asupra simţurilor lui fu motivul pentru care scăpă cheile din mână.

Reece râse atunci când Brody se aplecă să le ia de jos, cu ea înfăşurată în continuare în jurul lui.

— Mmm, ce bărbat puternic!

— Ce femeie slăbănoagă.

— Am fost şi mai slăbănoagă.

Mâinile ei trecură la treabă şi reuşiră să-i descheie complet cămaşa, înainte să descuie uşa de la intrare.

— Du-mă în pat.

Degetele îi coborâră pe nasturele de la blugii lui.

Brody aproape că se împiedică pe scări în timp ce dinţii ei îi zgâriau ceafa.

— Va trebui să încetezi asta, peste două sau trei ore, spuse el cu răsuflarea tăiată.

Reuşi să ajungă la pat, apoi o aruncă peste umăr. Reece zbură cu un chiţăit şi ateriză râzând. Apoi era deasupra ei, trăgând de nasturi ca să-i deschidă cămaşa. Îi prinse braţele în timp ce i-o dădea jos, în aşa fel încât cămaşa rămase întinsă la spate, peste încheieturi, ca o frânghie. Reece încercă să scoată un strigăt, dar gura lui o acoperi pe a ei, cu o posesivitate fierbinte care o umplea de o neputincioasă încântare.

— Oh, Doamne, nu pot…

— *Tu* ai început.

Îi lăsă pe umeri bretelele sutienului, trăgând până când îi eliberă sânii şi putu să se înfrupte din ei.

Cu toate simţurile excitate la maximum, Reece se mişca sub el, tremura. Apoi gemu în clipa în care îi deschise blugii şi îşi strecură mâna prin ei. La primul ei strigăt înăbuşit, îi prinse sfârcul între dinţi, trăgând până când şoldurile ei începură să împingă în mâna lui. Până când o simţi strângându-se, până când o simţi cedând.

— Ţipă cât de tare vrei, îi şopti el, prinzându-i mâinile cu ale lui, ţinând-o captivă în timp ce limba şi dinţii lui o devorau. Nu o să te audă nimeni în afară de mine.

Şi Reece ţipă, pradă limbii, dinţilor, buzelor lui. Ţipă cu o sălbăticie care o şocă.

Nu îl putea opri. Degetele mâinilor ei captive se adânceau în saltea, ca şi cum ar fi vrut să îi ancoreze pe amândoi acolo. Respiraţia îi rămase în gât, apoi ieşi brusc, într-un alt ţipăt, de pură plăcere.

Pentru prima oară în aproape doi ani, sentimentul de totală neajutorare îi aducea plăcere în loc de teamă.

Dacă era un carusel scăpat de sub control, de data asta aştepta cu nerăbdare să urce în roată. Mai repede. Să se învârtească. Să se elibereze, să zboare.

Totul deveni moale, mintea ei, trupul ei. Braţele îi alunecară slăbite. Îl simţea peste ea, dar parcă nu ar fi existat nicio greutate, ca şi cum s-ar fi topit împreună. Singurul element real era inima

lui care bătea deasupra inimii ei.

Se lăsă să se piardă acolo, unde bătăile inimii lui erau centrul universului.

Când se mişcă, încercă să întindă mâna şi să-l oprească. Dar el se rostogoli pe spate, apoi îşi împreună degetele cu ale ei. Şi Reece îşi lăsă capul care i se învârtea să cadă pe umărul lui.

Din umbra copacilor, privea casa. Privea fereastra dormitorului, unde lumina lunii aproape pline era suficient de puternică încât să îi ofere siluete, umbre, senzaţia de mişcare în spatele geamului.

Era prea devreme pentru somn, ştia. Niciodată prea devreme pentru sex. Putea să aştepte. Răbdarea era un element esenţial pentru succes, pentru supravieţuire.

Avea mai multe opţiuni, mai multe planuri. Şi planurile şi opţiunile erau elemente esenţiale. Avea să le ajusteze în aşa fel încât să se potrivească oricărei oportunităţi i s-ar fi ivit.

Nu se speriase atât de uşor pe cât crezuse. Mai bine zis, pe cât sperase. Aşa că făcuse schimbări. În loc să fugă, părea să se înfigă şi mai tare pe poziţie. Putea să o rezolve şi aşa.

Ar fi preferat să fie altfel, dar viaţa lui era plină de preferinţe, cele mai multe doar pe jumătate realizate. Însă pe cele pe care reuşise să le realizeze, pe toţi dracii, avea să le păstreze intacte.

Când lumina se aprinse în dormitor, continuă să privească.

O văzu pe Reece pe fereastră. Goală, se întinse într-un gest lung, care transmitea satisfacţie sexuală. Sângele nu i se înfierbântă şi niciun muşchi nu i se încordă.

La urma urmei, nu era un pervers. În orice caz, nu era genul de femeie care să-i placă lui. Prea slabă, prea complicată. Abia dacă o vedea ca pe o femeie.

Era un obstacol. Poate chiar un fel de proiect. Îi plăceau proiectele.

O văzu râzând, îi privi buzele mişcându-i-se în timp ce îşi punea o cămaşă. Evident a lui Brody, fiindcă era mult prea mare pentru ea.

O urmări cum se duce la uşă, apoi se opreşte şi spune ceva peste umăr.

Aşa că îşi ajustă planurile ca să se potrivească ocaziei.

— Mai întâi apă, repetă Reece. Simt că mor de sete.

— E apă şi la duş, cel puţin aşa mi s-a spus.

— Nu intru la duş cu tine – asta este o altă cale spre pierzanie – şi trebuie să mă hidratez. Pot să încropesc ceva simplu, cât timp eşti la duş.

— De mâncare?

— Nu m-am gândit că o să rezişti doar cu pâine şi brânză, chiar şi cu sex sălbatic la desert. Arunc nişte legume pe foc.

Expresia lui satisfăcută se schimbă pe dată într-o încruntare.

— Ai spus mâncare, nu legume.

— O să-ţi placă.

Simţindu-se eliberată şi uşoară, Reece aproape că pluti afară din cameră. O masă uşoară, îşi spuse – o să taie piepţii de pui pe care îi congelase în marinată. O să facă un sote cu usturoi, ceapă, broccoli, morcovi, conopidă. Servit cu orez şi sosul ei special de ghimbir.

Nu putea da greş.

Ar fi vrut să aibă şi nişte castane de apă, dar ce putea face?

Îşi frecă gâtul, imaginându-şi că putea bea un litru de apă. Nici nu era de mirare, având în vedere că se dezlănţuiseră ca nişte animale. Fabulos.

Foarte probabil că avea să găsească vânătăi în câteva locuri foarte interesante – pe de altă parte, şi el la fel. Ideea o făcu să se oprească şi să execute câteva mişcări de dans. Apoi, suflecând mânecile cămăşii lui Brody, intră în bucătărie.

Aprinse lumina şi se duse mai întâi după apă. Ţinându-se cu o mână de uşa frigiderului, bău pe nerăsuflate, direct din sticlă, ca o cămilă care a găsit o oază în deşert.

Când coborî sticla, o bătaie uşoară în geam o făcu să privească înspre fereastra de deasupra chiuvetei.

Îi văzu silueta. Umerii acoperiţi de o haină neagră, capul acoperit de o şapcă portocalie. Ochelarii de soare, negri ca noaptea, care-i ascundeau cea mai mare parte a feţei.

Cu un strigăt care i se opri în gât, se dădu împiedicându-se înapoi şi scăpă sticla din mână. Plasticul lovi duşumeaua, apa se vărsă pe gresie,

peste picioarele ei goale.

Un strigăt se ridica din pieptul ei, ţinut captiv de şoc, de groază şi uluire, strângându-i înnebunitor gâtlejul.

Apoi imaginea dispăru. Rămase înmărmurită pe loc, încercând să-şi recapete suflul, simţurile.

Şi văzu clanţa mişcându-se la dreapta, mişcându-se la stânga.

De data asta ţipă şi făcu un salt să ia cuţitul de bucătărie din suportul de pe tejghea. Continua să ţipe, să strângă cuţitul cu ambele mâini, chiar în timp ce dădea înapoi.

Când uşa se deschise de perete, o luă la fugă.

Brody era cu capul sub duş în clipa în care auzi uşa trântindu-se. Fără grabă, trase perdeaua, apoi se uită la Reece. Ţinea un cuţit mare în mâini şi stătea cu spatele lipit de uşă.

— Ce dracu'?

— E în casă. E în casă. Prin uşa din spate, în bucătărie.

Cu mişcări rapide, Brody închise apa şi luă un prosop.

— Rămâi aici.

— E în casă.

Dintr-o mişcare, Brody îşi înfăşură prosopul în jurul taliei.

— Dă-mi cuţitul, Reece.

— L-am văzut.

— Bine, dă-mi cuţitul.

Trebui să i-l smulgă din mâini.

— Treci în spatele meu, spuse, renunţând deja la ideea de a o şti încuiată în baie. Ne ducem mai

întâi în dormitor, unde există un telefon. Când o să fiu sigur că nu e nimeni acolo, o să te încui înăuntru. O să suni la 911. Ai înţeles?

— Da. Nu pleca.

Strângându-i braţul, aruncă priviri înspre uşă.

— Rămâi cu mine. Nu coborî acolo. Nu coborî!

— O să fii bine.

— Tu… Tu…

Clătină din cap şi o împinse în spatele lui. Ridică cuţitul în poziţie de luptă, deschise uşa dintr-o mişcare rapidă. Nu văzu nimic la dreapta, nimic la stânga. Nu auzi decât respiraţia îngreunată a lui Reece.

— A venit după tine? întrebă Brody.

— Nu. Nu ştiu. Nu. Era acolo şi am luat cuţitul şi am fugit.

— Rămâi lângă mine.

Se duse în dormitor, calculă şansele, apoi închise şi încuie mai întâi uşa.

Căută sub pat, în dulap – singurele două locuri în care îşi imagina că se putea ascunde cineva. Mulţumit, lăsă cuţitul din mână şi îşi luă blugii, îi trase pe el.

— Sună la poliţie, Reece.

— Te rog, nu te duce acolo. Dacă e înarmat? Ar putea… Te rog, nu mă lăsa în urmă.

Se întoarse o clipă spre ea, înăbuşindu-şi propria nevoie de a se mişca.

— Nu te las în urmă. Mă întorc în câteva minute.

Lăsă cuţitul acolo unde era, scoase din dulap bâta de baseball.

— Încuie după mine. Şi sună.

Nu îi plăcea să o lase singură, nu când era speriată, când nu putea fi sigur că nu o să clacheze. Dar un bărbat trebuia să-şi apere ce era al lui.

Probabil că plecase demult, îşi spuse Brody, în timp ce îşi verifica biroul. Probabil. Totuşi, era treaba lui să verifice, să asigure casa, să aibă certitudinea că era în siguranţă.

Că ea era în siguranţă.

Se duse apoi în baie. Un intrus se putea strecura acolo, ca să se ascundă, când se duseseră în dormitor. Ţinând bâta sprijinită pe un umăr, privi repede în jur. Se simţea caraghios chiar în timp ce îşi simţea stomacul strângându-i-se.

Convins că nu era nimeni la etaj, începu să coboare scările.

Rămasă singură, Reece îşi ţinea privirea pironită pe uşă. Sări pe pat şi se târî până la telefon.

— 911, care este urgenţa?

— Ajutor. Avem nevoie de ajutor. E aici.

— Ce fel de… Reece? Eşti Reece Gilmore? Aici Hank. Ce se petrece? Eşti rănită?

— La Brody. La cabana lui Brody. A omorât-o. E aici. Grăbiţi-vă.

— Rămâi pe fir. Vreau să rămâi pe fir. Trimit pe cineva. Rezistă.

O bubuitură răsună la parter, făcând-o să se înece cu un ţipăt, să scape telefonul din mână. Un foc de armă? Fusese un foc de armă?

Fusese aievea sau în mintea ei?

Abia respirând, se târî pe pat şi ridică cuţitul.

Nu încuiase uşa. Dar, dacă ar fi încuiat-o, Brody ar fi rămas prins de o parte şi ea de cealaltă.

Poate era rănit. Poate că murea în timp ce ea nu făcea nimic.

Ginny murise fără ca ea să facă nimic.

Se ridică în picioare. Parcă ar fi stat într-un sirop. Parcă ar fi înaintat printr-o mâzgă vâscoasă care îi astupa ochii, nasul, urechile. Şi, în timp ce se apropia de uşă, dincolo de bâzâitul din mintea ei, auzi paşi urcând treptele.

O să o găsească de data asta şi, de data asta, o să ştie că nu era moartă. O să ştie şi o să termine treaba.

— Reece, e-n regulă. Sunt Brody, descuie.

— Brody.

Îi spuse numele mai întâi ca şi cum ar fi vrut să testeze cum sună. Apoi, cu un oftat de uşurare aproape dureros, dădu uşa la o parte şi se uită la el. Se clătină pe picioare.

— E-n regulă, repetă el şi se întinse să-i ia cuţitul din mână. A plecat.

Mai multe puncte îi apărură în faţa ochilor, negre şi albe. Chiar în timp ce marginile se înroşeau, Brody o aşeză pe un scaun şi îi împinse capul între genunchi.

— Încetează. Încetează imediat şi respiră. Acum! Vocea lui străpunse ameţeala, greaţa, sparse o bucată din greutatea pe care o simţea pe piept.

— Am crezut… Am auzit…

— Am alunecat. Era apă pe jos, în bucătărie. Am răsturnat un scaun. Respiră.

— Nu ai fost împuşcat. N-ai fost împuşcat.

— Par să fi fost împuşcat?

Reece îşi ridică încet capul.

— Nu mai ştiam ce este real, unde sunt.

— Eşti aici şi eu la fel. A plecat.

— L-ai văzut?

— Nu. Laşul şi-a luat tălpăşiţa. Asta trebuie tu să-ţi aminteşti.

Îi cuprinse ferm faţa în palme.

— Este un laş.

Auzi sirenele, dar continuă să privească în ochii ei.

— Soseşte cavaleria. Pune nişte haine pe tine. Îmbrăcată, Reece coborî şi găsi uşa din spate deschisă şi farurile de la maşină aprinse. Auzea murmur de voci. Căutând consolare în ordine, puse de cafea, apoi şterse apa de pe podea.

Făcu un ceai pentru ea şi avea ceşti, lapte şi zahăr pe masă în clipa în care Brody veni cu Denny.

— Cafea, domnule ajutor de şerif?

— N-ar strica. Te simţi în stare să dai o declaraţie, Reece?

— Da. Cafeaua ca de obicei, da?

— Poftim?

— Cu lapte, două cuburi de zahăr.

— Da.

Denny se trase de lobul urechii.

— Reţii foarte uşor detaliile. Putem sta jos?

Se aşează la masă, îşi scoase agenda.

— Îmi poţi spune ce s-a întâmplat?

— Am coborât în bucătărie. Îmi era sete şi voiam să pregătesc cina. Brody era la duş.

Turnă cafeaua, se uită la expresia lui Denny. După roşeaţa din obrajii lui, presupuse că Brody îi spusese deja ce făcuseră înainte, sau cu siguranţă dedusese.

— Am luat o sticlă de apă din frigider, continuă ea, apoi aşează două cafele pe masă, pentru el şi pentru Brody, înainte să se întoarcă spre ceaiul ei. Am auzit ceva, ca şi cum cineva ar fi bătut în geam. Când m-am uitat, l-am văzut.

— Ce ai văzut, mai exact?

— Un bărbat. Cu haină neagră, şapcă portocalie, ochelari de soare.

Se aşează, se uită în ceai.

— Poţi să-l descrii?

— Era întuneric, spuse ea prudentă. Şi lumina din bucătărie se reflecta în geam. Nu l-am văzut clar. Apoi a dispărut. Am văzut clanţa de la uşă mişcându-se. Am auzit-o răsucindu-se. Am luat un cuţit din suportul de lângă aragaz. Uşa s-a deschis, şi el stătea acolo. Pur şi simplu stătea acolo. Am fugit la etaj.

— Înălţime? Greutate? Culori?

Reece strânse cu putere din ochi. I se păruse uriaş, imposibil de mare. Cum putea vedea prin ceaţa propriilor ei lacrimi?

— Alb, bărbierit recent. Nu sunt sigură. A fost repede, a fost întuneric şi eram foarte speriată.

— A spus ceva?

— Nu.

Sări în clipa în care auzi o maşină oprind lângă cabană.

— Probabil că este şeriful, spuse Denny. Hank l-

a contactat, după ce a vorbit cu mine. Ies puţin, ca să îl pun la curent.

Reece rămase pe scaun, cu mâinile în poală, după ce Denny ieşi.

— E lamentabil, nu-i aşa? Stătea chiar în faţa mea, dar nu pot spune cum arăta. Nu exact.

— Era întuneric, spuse Brody. Şi îmi imaginez că s-a ţinut mai în spate, cât mai ascuns în umbră. Tu aveai lumina în ochi. Şi erai speriată. Ce ţi-am spus, Reece?

— E laş, zise ea, ridicându-şi capul. Şi ştie exact cum să mă joace. N-o să mă creadă, Brody. Sunt o femeie isterică şi am halucinaţii. Nici tu, nici Denny nu aţi găsit nimic afară. Nici măcar un indiciu.

— Nu. Este atent.

— Dar tu mă crezi.

Tase aer în piept.

— Când am fost singură sus, mi s-a părut că aud focuri de armă. Am încurcat totul.

— Nu mai fi atât de dură cu tine, Reece. Ţi-ai revenit.

— Cu siguranţă ne-a urmărit. Stă ascuns undeva afară, supraveghează casa, ne urmăreşte.

Văzu chipul lui Brody încordându-se.

— Doar nu credeai că o să cedez din cauza asta?

— Speram să nu.

— Nu o să clachez pentru că m-a văzut goală sau fiindcă ştie că am făcut sex. Asta nu e nimic.

— Bine atunci.

Privi în spate, făcu semn să intre cuiva care bătuse în uşă. Rick apăru în prag şi îşi scoase

pălăria.

— Bună seara. Am auzit că aţi avut ceva probleme.

— Doar intrare pe proprietate privată şi hărţuire, îi spuse Brody.

— Poate primesc şi eu o ceaşcă din cafeaua aia. L-am rugat pe Denny să mai cerceteze o dată zona.

Făcu o pauză în timp ce Reece mai turna cafea într-o ceaşcă.

— Reece, ce-ar fi să-mi arăţi unde stăteai în clipa în care ai văzut pe cineva – la fereastră, corect?

— La început. Eram aici.

Se duse lângă frigider, îşi puse o mână pe uşă.

— Am auzit un sunet şi m-am uitat într-acolo. Era afară, la fereastră.

— Lumina din bucătărie se reflectă în geamul ferestrei, nu-i aşa? Te-ai dus mai aproape?

— Păi… nu. Nu atunci. Am văzut clanţa răsucindu-se. A plecat de la fereastră, apoi am văzut clanţa răsucindu-se. Am luat un cuţit.

Făcu un pas în faţă, mimând că ia un cuţit din suport.

— Şi am… Cred că m-am dat în spate, cred că am făcut mai mulţi paşi în spate. Îmi era frică.

— Sunt convins.

— Apoi uşa s-a deschis şi l-am văzut afară.

— Erai în locul în care eşti acum?

— Nu… Nu sunt sigură. Nu, mai aproape. Poate încă un pas sau doi mai în spate. M-am răsucit pe călcâie şi am fugit.

— Aha. Cel mai bun lucru pe care puteai să-l faci. Tu erai la duş? îl întrebă pe Brody.

— Exact.

— Cum era uşa? Încuiată? Descuiată?

— Era încuiată. Am încuiat-o înainte să mă duc să o iau pe Reece.

— Bine.

Rick deschise din nou uşa din spate, se lăsă pe vine ca să examineze încuietoarea.

— Avea mănuşi?

— Am…

Reece se forţă să îşi amintească.

— Da. Aşa cred. Mănuşi negre, la fel ca acelea pe care le-a purtat când a strangulat-o pe femeia aia.

— Alte detalii în legătură cu el?

— Îmi pare rău.

Rick îşi îndreptă spatele.

— Bun, hai să mergem puţin mai în spate. Ai fost acasă, Brody, până la ce oră?

— Am plecat în jur de şase şi jumătate, şapte fără un sfert, cred.

— Te-ai dus şi ai luat-o pe Reece de la Joanie şi v-aţi întors aici.

— Nu, ne-am dus să vedem păşunile.

Dintr-odată, Brody simţi o neaşteptată dorinţă de a trage dintr-o ţigară. Şi-o înăbuşi.

— Sunt în floare. Şi a fost o seară frumoasă. Aşadar, aţi făcut o plimbare cu maşina.

— De vreo câţiva kilometri, îi confirmă Brody. Am băut vin, am mâncat brânză, am privit apusul. Ne-am întors aici pe la vreo opt şi jumătate.

Undeva mai spre nouă, posibil. Am urcat direct în dormitor. După aceea, Reece a coborât aici ca să bea apă şi eu m-am dus la duş.

— Pe la ce oră?

— Nu m-am uitat la ceas. Dar nu eram de mai mult de două minute în duş, când a venit în fugă. Am dus-o înapoi în dormitor, mi-am pus pantalonii, mi-am luat bâta de baseball, i-am spus să sune la 911.

Rick ridică privirea în clipa în care Denny intră, clătinând din cap.

— Bine atunci. Aş zice că aţi avut parte de toată animaţia pe care v-aţi fi putut-o dori în seara asta. Pot să mai trec pe aici mâine, să văd dacă găsesc ceva la lumina zilei. Tu du-te înapoi, Denny, şi scrie un raport. Brody, ce-ar fi să mă conduci?

— Bine.

Se uită la Reece.

— Mă întorc într-un minut.

Ieşiră pe uşa din faţă. Rick ridică privirea spre cerul plin de stele şi îşi băgă degetele mari în buzunarele pantalonilor.

— Frumoasă noapte. Aşa cum numai din Fist poţi să vezi. O să fie vară înainte să ne dăm seama. Deja au început să vină turiştii, excursioniştii de vară. Nu vom mai avea mult timp cerul doar pentru noi.

— Nu mi-ai cerut să te conduc ca să ne uităm împreună la stele.

— Nu, O să-ţi spun direct, Brody.

Se întoarse cu faţa spre el.

— În primul rând, nu există niciun semn că uşa

ar fi fost forţată. Ai spus că eşti sigur că era încuiată.

— A deschis cu un şperaclu, avea o copie. A mai făcut-o şi altă dată.

— Iisuse!

Cu evidentă frustrare, Rick îşi trecu mâna peste faţă.

— Şi a reuşit să apară la fereastra aia îngustă tocmai când ea era singură la parter şi tu făceai duş? Ce, tipul are cumva superputeri?

— Înseamnă că a supravegheat casa.

— Cu ce motiv? Ca să se joace de-a bau-bau? Dacă voia să facă ceva, ar fi făcut-o în clipa în care a fost singur cu ea. Presupunând că acest personaj există.

— Ia aşteaptă puţin…

— Nu, tu aşteaptă puţin. Sunt un bărbat tolerant, Brody. Un om care are o insignă şi-o armă, trebuie să aibă şi o doză de toleranţă. Sunt deschis la minte, dar nu sunt prost. Ai o femeie cu un istoric de probleme emoţionale, care băuse, care tocmai s-a dat jos din pat şi spune că l-a văzut pe acelaşi bărbat pe care susţine că l-a văzut omorând o necunoscută – pe care *numai ea* l-a văzut. Şi asta se întâmplă fix în momentul în care nu este nimeni care să poată confirma. Nu există niciun semn că cineva ar fi fost la cabană sau că s-ar fi învârtit prin jur. La fel cum nu există niciun semn că cineva ar fi fost omorât lângă râu, niciun semn că ar fi intrat cu forţa în apartamentul de deasupra restaurantului lui Joanie sau că ar fi umblat cu rufele ei în spălătoria de la hotel. Tu te

culci cu ea aşa că vrei să o crezi. Nimic nu este mai ademenitor decât o domniţă la ananghie.

Îi sări ţandăra.

— Ce rahat! Ditamai rahatul! Pentru că porţi insigna asta, ai o responsabilitate de a proteja şi a servi cetăţeanul.

— Am o responsabilitate de a proteja şi servi acest oraş, aceşti oameni. Nu ai decât să fii cât de nervos vrei, zise el, dând din cap. Nu ai decât, dar am făcut cam tot ce se putea pentru Reece Gilmore. Vin turiştii şi excursioniştii de vară şi nu-mi permit să-mi irosesc timpul şi oamenii de care am nevoie ca să păstrez liniştea alergând după fantasmele ei. Îmi pare rău pentru ea, Dumnezeu mi-e martor. Este o femeie de treabă care a avut un foarte mare ghinion. Va trebui să depăşească momentul şi să se liniştească. Fă-ţi o favoare, convinge-o să urmeze un tratament.

— Aveam o părere mai bună despre tine, Rick.

— În clipa asta, Brody, spuse precaut Rick, în timp ce deschidea portiera camionetei, pot spune acelaşi lucru despre tine. Intră, trânti uşa. Dacă ţii la femeia asta, găseşte-i ajutor specializat. Porni motorul. Are nevoie.

Când Brody intră înapoi în bucătărie, Reece era la aragaz. Orez într-o oală acoperită, pui şi usturoi care sfârâiau într-o tigaie.

— Dă-l dracului! mormăi Brody şi îşi scoase o bere din frigider.

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult pentru că mi-ai luat partea.

Scutură tigaia, făcând să se întoarcă bucăţile de

pui.

— Nu a fost nevoie să ascult conversaţia ca să-i cunosc punctul de vedere. Nu mă crede şi acest ultim incident le pune capac tuturor celorlalte. L-am făcut să-şi piardă timpul, i-am deranjat rutina, am avansat de la zănatică la ghimpe în coaste. Şi, dacă stai bine să te gândeşti, îl poţi învinovăţi?

— Şi de ce dracu' nu?

— Totul sugerează că eu inventez poveştile astea sau că sunt pur şi simplu nebună.

Adăugă în tigaie legumele pe care le tocase şi le feliase deja, stropi cu vin alb, mai scutură o dată tigaia.

— La fel cum sugerează că tu eşti de partea mea doar pentru că te culci cu mine.

— E şi părerea ta?

— Ştiu că mă crezi şi asta mă ţine la suprafaţă.

Sorbi lung şi încet din bere.

— Vrei să ne facem bagajele? Să mergem în New Mexico, poate? Partea frumoasă la meseriile noastre este că le putem face oriunde mama naibii vrem.

Ochii o usturau, dar continua să amestece în mâncare.

— Ştii ceva? Puteai să fi căzut în genunchi, să fi scos din buzunar un coşcogeamite diamantul, un căţel şi o cutie de douăzeci de kilograme de bomboane belgiene, puteai să-mi fi declarat dragostea şi devotamentul tău etern, apoi să-mi reciţi versuri din Shelley. Nu ar fi însemnat mai mult.

— Foarte bine, pentru că nu ştiu Shelley pe

dinafară.

— Şi e tentant, continuă ea. Dar ştiu mai bine decât oricine că nu poţi să fugi, nici măcar să întorci spatele, şi asta nu schimbă cu nimic situaţia de bază. Mi-a plăcut să văd păşunile înflorite, mi-a plăcut să ştiu că pot. Dacă ele pot să prindă rădăcini aici, pot şi eu.

Luă bolul în care îşi amestecase sosul cu telul şi îl turnă peste conţinutul tigăii.

— O să fie gata în două minute. Ce-ar fi să aduci farfuriile?

capitolul 26

Reece stătea în cabinetul lui Doc Wallace, uşurată că nu trebuia să se dezbrace pentru ceea ce avea să urmeze. Se simţea înceată, aşa cum te simţi după ce exagerezi la o petrecere.

Somniferul, îşi spuse, ceva simplu, care se vindea fără reţetă, şi pe care Brody insistase să îl ia. Nu că trebuise să insiste prea mult, îşi aminti ea.

Deşi reuşise să ţină coşmarurile la distanţă, se simţea amorţită şi cu capul greu în dimineaţa asta. Merita oare? Poate doar de data asta. Nu voia să se întoarcă la ele, la somnifere, la antidepresive, la medicamentele pentru anxietate.

Nu era deprimată. Era urmărită.

Uşa se deschise. Doc intră în încăpere, cu nişte hârtii în mână, cu un zâmbet pe chip.

— Felicitări! Ai câştigat trei kilograme. Asta chiar este un progres, domnişoară. Încă patru şi

nu te mai bat la cap.

Zâmbetul îi dispăru în clipa în care ocoli masa şi se uită la faţa ei.

— Sau poate că nu. Data trecută când ai fost aici, erai palidă şi păreai epuizată. Asta nu s-a schimbat.

— Am avut o noapte grea. O noapte oribilă. Am sfârşit prin a lua un somnifer – din cele uşoare, fără reţetă. Totuşi, a fost suficient să mă lase fără vlagă.

— Atac de anxietate?

Îi luă bărbia în mână şi îi întoarse capul ca să examineze vânătaia care începuse să se îngălbenească de pe obrazul ei.

— Coşmaruri?

— Am luat pastila ca să evit anxietatea şi coşmarurile. L-am văzut pe ucigaş aseară.

Doc îşi ţuguie buzele şi privirea lui o străpungea în clipa în care se aşează pe taburetul înalt.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti despre asta?

Îi povesti totul, fiecare detaliu.

— Nu trebuie să mă crezi sau să spui că mă crezi, termină ea. Au fost două săptămâni foarte grele, de aceea sunt palidă şi obosită.

— Doare? întrebă el blând, apăsând pe vânătaie.

— Puţin. Nu mă deranjează.

— De cât timp iei somnifere?

— Pastila de aseară a fost prima în aproape un an.

— Ai mai început să iei ceva de când ai fost aici ultima oară?

— Nu.

— Alte simptome?

— Cum ar fi goluri de memorie sau halucinaţii? Nu.

— Lasă-mă să fac o clipă pe avocatul diavolului. Este posibil ca acest bărbat pe care l-ai văzut să fie produsul fricii tale? Nu ai văzut faţa bărbatului care te-a împuşcat. Nu clar. Sau trauma prin care ai trecut ţi-a şters-o din memorie.

— Nu cred că l-am văzut, spuse ea încet. Totul s-a petrecut cât ai pocni din degete. Uşa s-a trântit, am început să mă întorc, am văzut arma… şi apoi… apoi a folosit-o.

— Înţeleg.

Într-un gest scurt şi blând, îşi puse mâna peste a ei.

— Şi, din câte am înţeles, nu l-ai văzut niciodată pe celălalt bărbat, care ţi-a omorât prietenii.

— Nu, nu i-am văzut pe niciunul.

„Doar i-am auzit, completă în gând. I-am auzit doar râzând.”

— Te-ai gândit că silueta pe care ai văzut-o la fereastră noaptea trecută, posibil bărbatul pe care l-ai văzut lângă râu, ar putea să fi fost o manifestare a fricii şi a sentimentului de neputinţă pe care le-ai simţit în timpul atacului şi după aceea?

Ceva în stomacul ei se răsuci. Dezamăgire, îşi dădu Reece seama.

Era doar simplul sentiment de dezamăgire că Doc nu o credea, la urma urmei.

— Ai citit cărţi de psihologie.

— Recunosc că da. Faptul că dai o formă

temerilor şi neliniştilor tale nu te face nebună, Reece. Ar putea fi un mod de a le aduce la suprafaţă, ca să poţi vedea, simţi, rezolva.

— Aş vrea să fie asta. Dar ştiu că o femeie a murit sugrumată de acel bărbat. Ştiu că ucigaşul ei mă urmăreşte şi că face tot ce poate ca să mă determine să clachez şi să-mi distrugă credibilitatea.

Zâmbi uşor.

— Nu e paranoia, dacă cineva chiar se ţine după tine.

Doc oftă.

— Ştiu cum e cu paranoia. Îi cunosc gustul în gât. Nu sunt paranoică. Nu îmi manifest frica. O trăiesc.

— O altă posibilitate, ascultă-mă numai. Prima oară când l-ai văzut pe acest bărbat şi atacul violent, tocmai îl întâlniseşi pe Brody pe cărare. Celelalte incidente au apărut pe măsură ce relaţia ta cu Brody s-a dezvoltat. Cu cât relaţia a devenit mai serioasă, cu atât mai serioase, mai personale, au devenit incidentele. E posibil ca sentimentul tău de vinovăţie a supravieţuitorului să-ţi pună obstacole în calea fericirii?

— Deci, mă înnebunesc singură, ca să-mi sabotez relaţia cu Brody? Nu. La naiba, *am fost* nebună. Ştiu cum este şi nu asta se întâmplă acum.

— Bine atunci, bine.

O bătu uşor pe mână.

— O să – cum se spune? – o să eliminăm probabilul şi, orice va rămâne, indiferent cât de

improbabil, trebuie să fie adevărul. O să-ţi iau puţin sânge, să văd cum mai stai.

Reece se întoarse la Joanie pentru a doua parte din ziua ei de muncă. Mac Drubber şi Carl devorau două sendvişuri „submarin”, cu friptură de porc la grătar. Mac o opri ridicând o mână, mestecă şi înghiţi.

— Am adus nişte parmezan proaspăt. Din ăla la bucată mare.

— Serios?

— M-am gândit că poate-l vrei tu. E cam scump.

— Trec mai târziu să îl iau. Mulţumesc, domnule Drubber.

Într-un impuls, se aplecă şi-l sărută în creştetul capului.

— Mulţumesc. Nu meritam.

— Ei, haide…

Obrajii lui Drubber se colorară într-o nuanţă uşor rozalie.

— Dacă îţi doreşti ceva ce nu avem de regulă, spune-mi doar ce anume îţi trebuie. Îţi aduc, fără nicio problemă.

— Aşa voi face. Mulţumesc.

Cu prima ocazie, hotărî Reece, o să pregătească ceva special, ceva superb, şi o să-l invite la cină, la Brody.

Intră în bucătărie la timp ca să o vadă pe Linda-gail trântind un vraf de vase murdare lângă Pete.

— O-o.

— Probleme în paradis, spuse Pete, din colţul gurii.

— Să nu te-aud mormăind pe lângă mine! pufni Linda-gail, răsucindu-se pe călcâie şi făcându-şi părul să i se învârtă ca o pelerină roşie şi scurtă. Nu sunt surdă!

— Dar o să fii şomeră dacă mai trânteşti aşa vasele.

Linda-gail se întoarse spre Joanie.

— N-aş trânti nimic dacă băiatul tău n-ar fi un mincinos care să amăgească lumea.

Joanie continuă să învârtă friptura şi ceapa pe grătar, cu o expresie implacabilă.

— Băiatul meu are defectele lui, nu zic nu, dar mincinos nu a fost niciodată şi nici nu a amăgit pe nimeni. Ai grijă ce spui, Linda-gail.

— Mi-a spus sau nu aseară că trebuie să rămână la ranch, ca să dea o mână de ajutor cu o iapă bolnavă? Şi a fost sau nu a fost o minciună gogonată, având în vedere că Reuben m-a întrebat acum nici cincisprezece minute dacă m-am distrat aseară la film cu Lo?

— Poate că Reuben se înşală. Sunt multe posibilităţi.

Linda-gail îşi ridică bărbia.

— Eşti mama lui şi trebuie să-i ţii partea. Dar eu n-o să tolerez să mă mintă şi să mă înşele.

— Nu pot să te învinovăţesc şi eşti liberă să discuţi chestiunea cu el, oricând vei vrea. Atâta vreme cât nu se întâmplă în timpul în care te plătesc ca să serveşti la mese.

— A spus că mă iubeşte, Joanie.

De data asta vocea îi tremură, doar o idee – şi Joanie strânse din buze.

— A spus că este pregătit să-şi construiască o viaţă cu mine.

— În cazul ăsta, presupun că va trebui să ai o discuţie cu el, cât de curând. Acum însă, o să te duci acolo şi-o să-ţi faci meseria. Te aşteaptă clienţii.

— Ai dreptate. Şi mi-am pierdut suficient timp cu el. Pe toţi dracii, bărbaţii nu sunt buni de nimic!

Ieşi ca o vijelie, lăsând-o pe Joanie oftând.

— Dacă băiatul ăla a dat-o în bară cu fătuca asta, înseamnă că e mai gogoman decât am crezut.

În timp ce Joanie părea îngrijorată, Reece simţi cum i se strânge un pumn în stomac. Unde fusese Lo noaptea trecută şi de ce minţise?

— Iar tu ai de gând să stai acolo, cu privirea pierdută în zare, sau vii să te ocupi de grătar? o întrebă Joanie. Am treabă la mine în birou şi trebuie să plătesc toată vopseaua asta.

— Scuze.

Reece îşi puse un şorţ, apoi se duse la chiuvetă, să-şi spele mâinile.

— Culoarea nouă arată bine. E veselă.

— Nou şi vesel costă bani.

O echipă de trei meşteri zugrăvise localul după închidere, îşi aminti Reece, iar galbenul-narcisă cu bordură roşie aducea o foarte plăcută notă de prospeţime localului. Dar ce făcuseră aceşti oameni la nouă, cu o seară în urmă?

— Când au început să zugrăvească, mai exact?

— La unsprezece. Şi ai crede că Reuben ar

trebui să fie prea obosit, după ce a muncit până la trei dimineaţa, ca să mai vină pe-aici să trăncănească.

Ai grijă acum, îşi spuse Reece. Poartă-te firesc. Ca şi cum ai face doar conversaţie.

— Atunci au venit? La unsprezece?

— Nu aşa am spus? Reuben, Joe şi Brenda.

— Brenda? Brenda de la hotel? Credeam că fratele ei era în echipă.

— Dean a avut altceva de făcut, cel puţin aşa a zis. În orice caz, ea se pricepe mai bine ca el.

Reece începu să gătească şi, în timp ce gătea, încercă să şi-l imagineze pe Reuben, sau pe Lo, sau pe Dean sau pe Joe cu ochelari de soare şi şapcă portocalie, la fereastra bucătăriei lui Brody.

*

După tură, Pete o duse pe Reece acasă cu maşina lui.

— Îţi mulţumesc că mă duci la Brody.

— Nu-i departe, nicio problemă.

— Pete, unde crezi că a fost Lo aseară?

— Sub fusta unei femei. Asta nu poate să gândească mai departe de sculă – să mă ierţi.

— Dacă aşa stau lucrurile, îmi imaginez că a avut destule belele cu femeile.

— De obicei, le ia cu binişorul şi le convinge cu vorba bună să nu-i pună ouţele pe foc – să mă ierţi din nou. Dar n-o să-i fie uşor să o îmbrobodească pe Linda-gail. Fata asta e dură.

— Aici ai dreptate. Uită-te la Reuben, de

exemplu. „Cu indiferenţă”, îşi spuse din nou Reece. Nu-l vezi să umble cu femei. Cel puţin nu cu alta în fiecare seară.

— Se-nvârteşte şi el. Doar că are suficientă minte cât să fie discret.

Pete îi aruncă o privire lui Reece şi rânji larg, arătându-şi strungăreaţă.

— A avut o aventură fierbinte iarna trecută cu o tipă venită la zăpadă. Şi era măritată.

— Serios?

— A încercat să nu facă valuri, dar nu-i uşor să tot intri şi să ieşi din camera de hotel a cuiva, fără să te vadă cineva. Şi Brenda adulmecă numaidecât poveştile astea. Chiar dacă, din câte am auzit, venea prin intrarea de la subsol.

— Prin subsolul hotelului, murmură ea.

— Apoi a aflat toată lumea, când s-au certat rău de tot într-o seară. Femeia a ţipat, a aruncat cu lucruri. Se pare că i-a dat şi cu nişte parfum în ochi. A plecat de la ea mâncând pământul, cu faţa iritată şi cu cizmele în mână.

— Ea cum arăta?

— Ce?

— Femeia, cea venită la zăpadă. Sunt şi eu curioasă.

— O brunetă frumuşică, din câte-mi amintesc. Şi cam cu vreo zece ani mai mare decât Reuben, din ce-am auzit. L-a tot sunat la ranch săptămâni întregi după aceea, plângând, ţipând, ameninţând. Reuben mi-a mărturisit într-o seară, după vreo câteva beri, că povestea asta l-a lecuit de femei măritate.

— Cred şi eu.

Deja intraseră pe drumul care ducea spre cabana lui Brody.

— Îmi imaginez că fratele Brendei, Dean, a avut o întâlnire fierbinte aseară.

— Sau un joc de poker, spuse Pete, plesnind din limbă. Ascultă la mine, dacă are zece dolari în buzunar, băiatul ăsta îi joacă pe toţi la Texas Hold'Em. De-asta este falit mai tot timpul şi se tot roagă de Brenda să-l împrumute. Jocurile de noroc sunt la fel de rele ca heroina, dacă nu ştii când să te opreşti.

Opri maşina în faţa cabanei.

— Am auzit că aţi avut ceva peripeţii aici, aseară.

— Presupun că a aflat deja toată lumea.

— Nu-l lăsa să câştige, Reece.

Curioasă, se întoarse spre el.

— Tu cum de nu crezi că sunt nebună?

— La dracu', cine-a zis că nu eşti? spuse el, zâmbind. Toţi suntem nebuni, mai mult sau mai puţin. Dar, dacă tu spui că cineva a dat târcoale pe aici, eu cred că aşa a fost.

— Mulţumesc.

Deschise uşa, apoi se întoarse şi îi zâmbi, înainte să coboare.

— Mersi, Pete.

— Pentru nimic.

Pentru ea era mult. Poate că poliţiştii nu o credeau, dar o credea Pete. Şi Brody, şi Linda-gail, şi Joanie. Doc Wallace bănuia că era o manifestare a fricilor şi traumelor ei, dar încerca să îi poarte

de grijă. Mac Drubber probabil că era de părere că-i zdrăngăneau vreo câteva doage, dar adusese parmezan fiindcă-şi dorise ea.

Avea mulţi oameni de partea ei. Şi un nou unghi de urmărit.

Îl găsi pe Brody pe veranda din spate, cu o Cola în mână, citind o carte.

Ridică privirea şi, fiindcă era, evident, mulţumit de ce vedea, un zâmbet îi înflori în colţurile gurii.

— Cum a fost azi?

— Din rău în mai bine. Doc e mulţumit că am luat în greutate şi mi-a prezentat teoria că bărbatul cu şapca portocalie este o manifestare a temerilor mele şi a remuşcărilor de supravieţuitor. Dar este dispus să lase subiectul deschis, dacă şi eu fac acelaşi lucru. Domnul Drubber mi-a comandat parmezan proaspăt, iar Pete mi-a prezentat, pe drum încoace, viaţa amoroasă a câtorva dintre băieţii din oraş.

— Ai fost ocupată.

— Şi încă ceva. Lo a minţit-o pe Linda-gail în legătură cu ce a făcut aseară.

— E cunoscut faptul că nu este tocmai statornic cu doamnele.

Brody lăsă de-o parte cartea.

— Crezi că Lo are stofă de ucigaş?

— Ar fi fost ultimul la care să mă gândesc. La dracu', îmi e simpatic şi prietena mea e îndrăgostită de el. Dar nu se întâmplă de obicei ca ucigaşul să fie exact persoana la care te aştepţi cel mai puţin? Nu aşa merge treaba?

— În romane, şi numai în cele bune, şi numai

dacă are logică. Lo se bagă sub fustele femeilor, Subţirico, dar nu le strânge de gât.

— Şi dacă una dintre ele l-a ameninţat, dacă l-a împins, până a clacat?

Se ghemui lângă scaunul lui Brody.

— Reuben a avut o aventură tumultoasă cu o femeie măritată iarna trecută. S-a terminat urât.

— De la Lothario la cowboy-ul meloman?

— Ar trebui să pot afla unde a fost aseară. Nu s-a apucat de treabă la Joanie decât după unsprezece. Iar fratele Brendei nu a apărut deloc.

— Carevasăzică ţi-ai făcut o listă a suspecţilor, bazându-te pe faptul că nu ştii cu certitudine unde erau aceşti trei bărbaţi aseară, la momentul în cauză.

— Trebuie să pornesc de undeva. Să ripostez. Dacă aflu unde au fost, o să-i tai de pe listă. Dacă nu aflu, rămân acolo.

— Şi ce-o să faci? Vrei să iei la rând toţi bărbaţii din Fist?

— Dacă e nevoie. Pot să elimin vreo câţiva. Pe Hank – are barbă stufoasă şi e imens. N-aş fi ratat asta. Pe Pete, pentru că e aşa de mărunţel. Am mai discutat despre asta, atunci, imediat după incident, dar nu ne-am concentrat niciodată asupra ideii.

— Aşa e, ai dreptate.

— Îi putem elimina pe toţi cei trecuţi de, să zicem, şaizeci şi cinci de ani, sau sub douăzeci. Nu a fost un bătrân sau un puşti. Pe toţi cei care au barbă sau mustaţă, sau sunt cu mult mai mari sau mai mici decât o constituţie obişnuită. Ştiu că s-ar

putea să nu fie din Fist…

— Ba da, eu cred că este.

— De ce?

— Nu ai auzit zgomot de maşină aseară. Atunci, cum a plecat de la cabană?

— Pe jos?

— Poate că îşi lăsase maşina suficient de departe cât să nu fie observată. Dar, dacă e cineva din afară, ar fi însemnat să vină şi să plece foarte des, ca să-ţi înveţe rutina. Ca să ştie când eşti la tine, la muncă, aici. Cineva ar fi observat şi ar fi făcut un comentariu, oricât de nevinovat. Şi vorba umblă…

— Aşa este, îl aprobă Reece. Vorba chiar umblă.

— Şi nimeni nu a mai stat la hotel mai mult de o săptămână din aprilie. Niciun bărbat singur mai mult de două. Câteva cabane au fost închiriate, dar şi acestea pe perioade scurte şi de către familii sau grupuri. Ar putea fi un bărbat cu familie sau cineva dintr-un grup, dar nu prea-mi vine să cred.

— Ai făcut ceva cercetări.

— Mă pricep la asta. Poate că a venit cu cortul, continuă Brody, dar tot trebuia să coboare în oraş după provizii. Chiar dacă se ducea în altă parte după ele, tot trebuia să vină aici şi să te urmărească, ca să poată face ce a făcut. Şi, dacă ar fi venit mai mult decât o dată, ar fi fost observat. Aşadar, în urma acestui raţionament, este unul dintre localnici.

— Brody, nu vreau să chem iar poliţia dacă nu… hai să nu dramatizăm. Dacă nu e o chestiune de

viaţă şi de moarte.

— Ştim doar tu şi eu, Subţirico.

— Îmi place tu *şi* eu.

— Ca să vezi. Şi mie.

Hotărî să balanseze legumele de seara trecută cu o masă bărbătească, constând în cotlete de porc, piure de cartofi, fasole verde şi pesmeţi.

În timp ce cartofii fierbeau şi carnea stătea la marinat, se aşeză la masa din bucătărie şi deschise laptopul.

Scrise mai întâi lista, cu toţi bărbaţii din Angel's Fist la care se putea gândi şi care se încadrau în profilul ei destul de larg.

Pe lângă nume, introduse şi informaţiile de bază pe care le avea despre ei.

> *William (Lo) Butler, douăzeci spre treizeci de ani. A trăit aproape întreaga viaţă în Angel's Fist. Cunoaşte bine zona, se pricepe la urme, la căţărat, la corturi etc. (E posibil ca cei doi pe care i-am văzut lângă râu să fi venit călare?) Genul cowboy, fustangiu. Are o maşină papuc. Acces uşor în biroul lui Joanie – şi la chei. Tendinţe violente la mânie, demonstrate la Clancy's.*

Părea atât de rece, îşi spuse, în timp ce citea. Şi nedrept, poate, să nu menţioneze şi că părea o persoană extrem de drăguţă, că îşi iubea mama şi era absolut fermecător.

Continuă cu Reuben.

*

Între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, presupuse. Angajat la Circle K Guest Ranch. Cunoaşte bine zona, la fel ca mai sus. Îndemânatic. Maşină papuc. Vine în oraş cel puţin o dată pe săptămână. Îi place să cânte la Clancy's. A avut o aventură cu o femeie căsătorită (posibil victima).

Suflă aerul cu zgomot. Ştia că-i place carnea în sânge, cartofii prăjiţi şi plăcinta cu o lingură de îngheţată. Dar asta nu o ajuta prea mult.

Continuă să listeze nume, informaţii, apoi se opri cu o uşoară remuşcare în clipa în care se gândi la Doc Wallace. Se apropia de limita barierei ei de vârstă. Dar era sănătos, chiar robust. Urca pe munte, pescuia şi era bine primit pretutindeni. Şi care un om care ştia să vindece nu ştia şi cum să omoare?

Urmară apoi Mac Drubber, Dean, Jeff de la magazinul de băuturi, bravul şerif, amabilul Lynt. Şi încă alţii. Ideea de a-i trece pe listă pe toţi bărbaţii pe care îi cunoştea, chiar şi pe cei pe care îi considera prieteni, îi creă o senzaţie neplăcută.

Îşi impuse să termine, apoi copie lista pe un memory stick.

După ce lăsă laptopul la o parte, îşi calmă nervii şi conştiinţa gătind.

De cealaltă parte a lacului, Lo bătu la uşa lui

Linda-gail. Avea un fir de trandafir roz în mână şi o poftă în stomac.

Când uşa se deschise, întinse trandafirul şi spuse:

— Bună, scumpo.

Linda-gail nu băgă în seamă trandafirul şi-şi puse un pumn în şold.

— Ce doreşti?

— Pe tine.

Făcu un gest să o prindă cu mâna liberă, dar Linda-gail se trase înapoi şi împinse uşa cu atâta putere, încât fu cât pe-aci să îl pocnească în faţă.

Lo o prinse cu umărul, o deschise la loc.

— Ce s-a întâmplat? Doamne, Linda-gail!

— Nu primesc flori de la mincinoşi. Aşa că poţi să faci stânga-mprejur şi s-o iei din loc.

— Ce mama dracului spui acolo?

De data asta, lovi uşa cu piciorul când Linda-gail o împinse din nou.

— Încetează! Am lucrat paisprezece ore azi, ca să am liber seara şi să vin să te văd.

— Nu zău? Nu mi se pare drept, ţinând cont că şi aseară a trebuit să stai peste program. Cu iapa aia bolnavă.

Îl văzu tresărind şi ochii i se îngustară.

— Mincinos nenorocit! Nu zic că nu te-ai rostogolit prin fân, dar cu siguranţă nu cu un cal.

— Nu a fost aşa. Aşteaptă puţin.

— Cum ai putut să mă minţi?

Se răsuci pe călcâie, îi întoarse spatele.

— Ţi-am spus că n-o să fiu o vită în cireada ta, Lo.

— Nu eşti. N-ai putea fi. La dracu', n-ai fost niciodată. Hai să stăm jos o clipă.

— Nu vreau să stai jos în casa mea. Ţi-am dat ce-ai vrut. Acum s-a terminat.

— Nu spune asta, Linda-gail. Scumpo… Nu este nimic din ce crezi tu.

— Atunci ce este, Lo? Nu m-ai minţit?

Lo îşi lăsă pălăria pe spate.

— Păi, da, te-am minţit, dar…

— Afară!

Aruncă trandafirul din mână, apoi pălăria.

— Nu plec aşa. Da, te-am minţit aseară, dar am avut un motiv bun să o fac.

— Oh? Şi motivul ăsta are un nume?

Frustrarea, jena de pe faţa lui se transformară în furie rece.

— Nu înşel. Nu înşel. N-am făcut-o niciodată, nici cu femeile, nici la cărţi, nici cu nimic. Dacă vreau să trec mai departe, mă despart mai întâi de ea. N-am jucat niciodată la două capete. De ce aş începe cu tine, când tu eşti cea care contează?

— Nu ştiu.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Aş vrea să ştiu.

— Nu am fost cu altă femeie, Linda-gail. Îţi jur.

— Şi vrei să te cred pe cuvânt, după ce m-ai minţit deja o dată?

— Aici ai dreptate. Dar şi eu am. Dacă mă iubeşti, trebuie să ai încredere în mine acum.

— Încrederea se câştigă, William.

Furioasă că nu şi le putea stăpâni, îşi şterse lacrimile cu un gest nervos.

— Spune-mi unde ai fost.

— Nu pot. Nu încă. Nu-mi întoarce spatele. Nu, iubito. A trebuit să fac ceva. Nu a fost altă femeie.

— Atunci, de ce nu-mi spui?

— O să-ţi spun. Dacă aştepţi până sâmbătă seara.

— Ce legătură are sâmbătă seara cu povestea asta?

— Nici asta nu pot să-ţi spun, cel puţin nu în totalitate. Dar totul face parte dintr-un întreg. Lasă-mă până sâmbătă seara, te rog. Vreau o întâlnire cu tine, sâmbătă seara.

În cele din urmă cedă, se aşeză.

— Vrei o întâlnire cu mine, după ce m-ai minţit şi refuzi să-mi spui motivul?

— Exact. Ai încredere în mine, de data asta. Îţi garantez că n-o să-ţi pară rău.

Se ghemui lângă ea, îi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Îţi jur pe viaţa mea, Linda-gail, n-am fost cu altă femeie.

Linda-gail trase de nas.

— Ai jefuit o bancă?

Iar Lo zâmbi, încet şi irezistibil de fermecător.

— Nu, nu chiar. Mă iubeşti?

— Aşa se pare, deşi este extrem de neplăcut şi de enervant în clipa de faţă.

— Şi eu te iubesc. Şi a început să-mi placă să o spun.

Îi luă faţa între palme, ca să-l poată examina cu atenţie.

— Ai timp până sâmbătă seara. Şi Dumnezeu mi-

e martor, Lo, te cred când îmi spui că n-ai fost cu altă femeie. Nu văd cum m-ai putea răni atât de tare. Aşa că să nu te joci cu mine.

— N-aş putea nici dacă aş încerca.

O prinse de încheieturile mâinilor, apoi se aplecă să-şi atingă buzele de ale ei.

— Şi nu aş încerca, nici dacă aş putea.

— Voiam să fac o pizza, îi spuse ea. Îmi place pizza, când sunt tristă şi nervoasă. Se pare că-mi place indiferent de dispoziţie. Împart pizza cu tine, Lo, dar nu şi patul. Dacă trebuie să aştept până sâmbătă seara ca să aflu adevărul, va trebui să aştepţi şi tu până atunci ca să faci sex.

— Mi se pare cinstit. Dureros, dar cinstit. Se ridică în picioare şi îi întinse mâna. Ai şi o bere la pizza aia?

Înainta prin întuneric, prin vânt. Bocancii ei scârţâiau pe poteca bătătorită. O auzea? Ea nu auzea decât vântul şi râul, dar ştia că vine, că înaintează fără oprire în urma ei, ca o umbră, că e din ce în ce mai aproape. Curând, o să-i simtă răsuflarea în ceafă. Curând, mâna o să i se strângă în jurul gâtului ei.

Pierduse orice sens de direcţie. Cum ajunsese aici? Singura ei opţiune era să meargă înainte, sus, tot mai sus, şi picioarele o dureau de la efort.

Felia de lună îi arată curba potecii, peretele de stâncă, strălucirea hipnotică şi periculoasă a râului de dedesubt. Îi arăta drumul, dar drumul nu era o scăpare. Şi avea să-l conducă spre ea.

Riscă să arunce o privire în urmă. Nu văzu

nimic, decât cerul şi canionul. Un suspin de uşurare ieşi ca un sughiţ. Reuşise să scape. Dacă putea să meargă mai departe, să alerge mai departe, o să găsească drumul înapoi. O să fie în siguranţă.

Dar când se întoarse, împleticindu-se, îl văzu acolo. În faţa ei acum, imposibil. Blocându-i drumul. Şi tot nu-i putea vedea faţa, tot nu-l recunoştea.

— Cine eşti? strigă, cu o voce care acoperi vântul. Cine dracului eşti?

În timp ce se apropia de ea, cu degetele înmănuşate strângându-se şi desfăcându-se, făcu o alegere. Sări.

Vântul o lovi în faţă. Era iar în bucătăria de la Maneo's. O uşă care se învârtea, un alt bărbat fără chip, acesta într-un hanorac cu glugă. Un foc de armă. O explozie de durere – impactul glonţului, apoi impactul apei.

Râul o acoperi, uşa cămării se închise.

Şi nu mai era lumină, nu mai era aer. Nu mai era viaţă.

Se trezi cu Brody strângându-i braţele.

— Revino-ţi! îi ordonă el. Acum.

— Am sărit.

— Ai căzut din pat.

— Am murit.

Pielea îi lucea de transpiraţie şi nici inima lui nu îşi recăpătase încă ritmul regulat.

— Mie îmi pari suficient de vie. Ai avut doar un vis urât. Te-ai zbătut de mama focului.

— Am… ce?

— Ai dat din picioare, ai zgâriat. Haide. Sus.

— Stai. Aşteaptă.

Avea nevoie să se orienteze. Visul fusese brutal de clar, în fiecare detaliu. Până când atinsese apa sau căzuse în debara.

— Fugeam, spuse ea încet. Şi el era acolo. Am sărit. În râu. Apoi însă, imaginile s-au încurcat. S-au suprapus. Cădeam în râu, cădeam în debaraua de la Maneo’s. Dar nu m-am scufundat.

Îşi apăsă o mână pe pieptul lui, îi simţi căldura pe pielea ei rece.

— Nu am renunţat.

— Nu. Cred că luptai să ieşi la suprafaţă. Încercai să înoţi.

— Bine. Bine. Bravo mie. Era şi timpul.

capitolul 27

Faptul că se trezea devreme în fiecare zi îi schimbase perspectiva lui Brody. Vedea mai multe răsărituri de soare, şi unele dintre ele chiar meritau efortul de a deschide ochii, şi lucra mai mult, fapt care avea să-i facă foarte fericiţi pe impresarul şi pe editorul lui. Îi rămânea mai mult timp să-şi studieze cabana şi să se gândească cum ar fi putut-o schimba.

Locaţia era bună şi, deşi se mai jucase din când în când cu ideea de a cumpăra o casă, nu doar de a închiria, poate că era vremea să se gândească mai serios la posibilitatea de a deveni proprietar.

Investiţie, drept de proprietate.

Ipotecă, întreţinere.

Ei bine, punctele rele veneau mână-n mână cu cele bune.

Şi, dacă ar fi fost casa lui, şi-ar fi putut mări biroul, eventual chiar să adauge o terasă. Lacul s-ar fi văzut mai frumos mai de sus, mai ales vara, când frunzele copacilor se îndeseau. Vara, abia dacă putea zări apa de la ferestrele de la primul etaj.

O terasă ar fi un loc plăcut, îşi spuse, unde să-şi bea cafeaua dimineaţa, să se pregătească pentru ziua care urma.

Stătea acum la fereastra biroului său, cu cafeaua în mână, imaginându-şi schimbarea. Ar fi putut să meargă.

Un scaun sau două? se întrebă, vizualizând terasa. Dacă să păstreze cabana era un pas mare, să păstreze femeia era un salt uriaş peste o prăpastie.

Îi plăcuseră întotdeauna femeile, mintea la fel de mult ca şi trupul lor. Dar dacă i-ar fi spus cineva că o să vină o zi în care o să-şi dorească o anumită femeie în preajma lui tot timpul, i-ar fi înşirat o listă lungă de motive pentru care o astfel de posibilitate nu era validă pentru el.

Problema acum, cu Reece, era că nu-şi mai putea aminti niciunul dintre motivele de pe acea listă.

Cu ea prin preajmă, îşi începea ziua devreme, asta era sigur. Şi îşi făcuse obiceiul, după ce plecase de la Trib, să lenevească în pat ori de câte ori avea chef. Dar avea întotdeauna cafea, cafea

foarte bună, pe care nu trebuia să o facă el. Şi mâncare. Greu de pus avantajele lenevirii în pat în balans cu mâncarea şi cafeaua gata în fiecare dimineaţă.

Şi vocea ei. Mirosul ei. Felul în care *aranja* lucrurile. Ingredientele pentru o masă, hainele, pernele pe pat. Se surprinsese ridicol de încântat de felul în care aranjase prosoapele de baie pe bară.

Asta era cam aiurea. Probabil.

Dar ce bărbat ar fi putut rezista felului în care ochii ei uluitori rămâneau uşor pierduţi în prima jumătate de oră a dimineţii?

Ea în sine era un motiv de a se da jos din pat în fiecare dimineaţă mult mai puternic decât cel mai frumos răsărit de soare.

Era agitată, complicată şi probabil că nu avea să scape niciodată definitiv de toate fobiile şi nevrozele. Dar asta o făcea ceea ce era, asta o făcea interesantă. Asta îl atrăgea. Nu exista nimic, absolut nimic obişnuit în legătură cu Reece Gilmore.

— Două scaune, hotărî. Va trebui să pun încă două scaune.

Retrăgându-se de la fereastră, se duse la birou. Luă memory stick-ul pe care i-l dăduse.

Când se încărcă, văzu că erau două documente pe drive. Unul denumit CB, celălalt LISTĂ.

— Cartea de bucate, mormăi el şi se întrebă dacă pusese fişierul acolo special, sau îi scăpase. Ei, în orice caz, îl avea acum.

Îl deschise pe acela mai întâi şi începu să

citească textul pe care îl intitulase INTRODUCERE.

*

Socrii vin în oraş pe neaşteptate – mâine... Este a treia întâlnire şi îi pregăteşti cina. Şi speri să o continui cu micul dejun în pat... E rândul tău să fii gazda clubului de carte... Sora ta perfectă s-a autoinvitat împreună cu logodnicul ei – doctorul – la cină... Fiul tău a promis că o să faci prăjituri pentru întreaga clasă...

Nu intra în panică.

Oricât de ocupat ai fi, oricât de copleşit sau de lipsit de experienţă în bucătărie, totul o să fie bine. Mai mult, o să fie spectaculos. O să te ghidez cu, pas cu pas.

De la somptuos la obişnuit, de la petreceri de neuitat la cine elegante şi tot ce se poate găsi între ele, tu eşti maestrul.

Ei, bine, eu sunt maestrul. Dar tu eşti pe cale să devii „Gourmet fără pretenţii”!

— Nu-i rău, hotărî Brody, citind mai departe. Strecurase mici detalii despre timp, echipament, stiluri de viaţă. Păstrase un ton lejer, uşor glumeţ. Accesibil.

După introducere, inclusese un rezumat de bază al cărţii pe care o propunea, apoi şase reţete. Instrucţiunile – cu mici încurajări – erau suficient de clare încât Brody să aibă impresia că s-ar putea

să nu-i fie complet imposibil să încerce una chiar el.

Deasupra fiecărei reţete erau steluţe, de la una la patru. Gradul de dificultate, observă el. Isteţ. În paranteze, făcuse o sugestie cum că asteriscurile ar fi putut fi pălării de bucătar.

— Eşti o fată isteaţă, Subţirico.

Se gândi preţ de câteva clipe, apoi compuse un e-mail rapid pentru impresara lui. Şi ataşă fişierul lui Reece.

Îl închise, deschise lista.

Oh, da, era isteaţă, îşi spuse din nou. Scurtele descrieri pe care le făcuse bărbaţilor dovedeau perspicacitate şi se potriveau la fix.

Poate că fu surprins să găsească nume precum Mac Drubber sau Doc Wallace, dar Reece era meticuloasă.

Şi îl amuză să citească comentarii despre Mac de genul *flirtează puţin*, *îi place să bârfească*.

I-ar fi plăcut tare mult să o întrebe pe Reece ce ar fi scris după numele lui, dacă l-ar fi inclus şi pe el în lista asta.

Adăugă în vreo câteva cazuri propriile comentarii şi observaţii. Reece nu avea de unde să ştie, de exemplu, că ajutorul de şerif Denny avusese inima frântă de o fată care lucrase pe post de cameristă la hotel, se ţinuse de el timp de şase luni, apoi fugise din oraş cu un motociclist, cu o toamnă în urmă.

Salvă fişierul modificat, le copie atât pe acesta, cât şi cartea de bucate în calculatorul lui.

Când termină, încă nu se făcuse nici măcar opt

dimineaţa.

Nu mai avea nimic altceva de făcut, decât să se apuce de lucru.

Făcu o pauză la unsprezece, coborî în bucătărie ca să schimbe cafeaua pe o Cola şi să adauge un pumn de covrigei. Îi ronţăia direct din mână, când sună telefonul. Se încruntă, cum făcea întotdeauna atunci când suna telefonul, apoi se lumină la faţă când văzu că era impresara lui.

— Salut, Lyd. Merge bine, îi spuse când îl întrebă despre carte.

Se uită la cursorul de pe ecranul lui. Azi îi era prieten. În alte zile, îi putea fi duşman. Apoi zâmbi când Lyd îl întrebă dacă avea timp să discute despre propunerea prietenei lui.

— Da, am câteva minute. Cum ţi s-a părut?

După ce închise telefonul, începu să caute prin vraful de hârtii foaia pe care îşi notase programul lui Reece. O găsi între o revistă despre arme – documentaţie – şi o imagine printată a plasmei pe care se gândea să o cumpere.

Se uită la ceas, din nou la cursor. Şi hotărî să nu se simtă vinovat pentru că termina mai devreme.

*

Intră la Joanie chiar în momentul în care Reece îşi dădea jos şorţul. Se sprijini de tejghea.

Îşi lăsase părul ridicat şi era roşie la faţă din cauza căldurii. Avea un aer delicat, îşi spuse.

— Ai mâncat ceva din ce ai gătit azi? o întrebă

el.

— Nu chiar.

— Ia ceva la pachet.

— Să iau la pachet? Dar ce-i asta? Iar mergem la un picnic?

— Nu, e ora prânzului. Hei, Bebe, ce mai faci?

— Sunt însărcinată.

— Ăm… felicitări?

— Da, ţie ţi-e uşor să spui. Nu ai greţuri de dimineaţă. Nu se mai termină distracţia.

Dar îi zâmbi şi îşi lăsă picioarele să se mai odihnească sprijinindu-se de tejghea, în faţa lui.

— Jim speră să fie fată de data asta. Nu m-ar deranja. Mie de ce nu mi-ai cerut niciodată să pun ceva la pachet, Brody?

— Pentru că Jim m-ar bate măr. Ar trebui să întreb când e termenul sau chestii de-astea?

— Eşti bărbat. Ar trebui să pari stânjenit şi puţin speriat. Şi îţi iese de minune. În noiembrie, cam de Ziua Recunoştinţei. Până atunci, o să arăt ca şi cum aş fi înghiţit singură un curcan întreg. Ţie când îţi apare următoarea carte?

— Cu câteva luni mai devreme şi printr-un procedeu mult mai puţin dureros.

Când auzi strigarea că era gata comanda, Bebe îşi dădu ochii peste cap.

— Ei, trebuie să mă întorc la fascinanta îndeletnicire de servit la mese.

— Prânzul, spuse Reece ieşind din bucătărie cu o pungă în mână. Poţi fi printre primii care să testeze noile noastre *panini,* introduse experimental.

— *Panini*? La Joanie?

— *Et tu*, Brody? Ai crede că am gătit melci sau creier de viţel – ceea ce sigur, pot să fac, şi sunt nişte preparate absolut delicioase.

— Prefer *panini.*

O conduse afară, prinzând-o de cot şi îndrumând-o să traverseze strada, în timp ce Reece se uita după maşina lui.

— Unde mergem?

— Pe malul lacului.

— Oh. Frumoasă idee. E o zi frumoasă ca să luăm prânzul pe malul lacului.

— Nu luăm prânzul pe malul lacului. Luăm prânzul pe lac.

Făcu semn cu capul înspre o canoe.

— În asta.

Reece rămase pe loc şi aruncă o privire cam neîncrezătoare bărcii.

— O să stăm într-o canoe şi o să mâncăm *panini*?

— Eu am ales locul, tu mâncarea. Este barca lui Doc. A spus că putem să o împrumutăm azi, pentru câteva ore. O să vâslim puţin.

— Hmmm.

Îi plăceau bărcile. Mai bine zis, îi plăceau bărcile cu motor sau cele cu pânze. Dar Reece nu ar fi putut spune ce părere avea despre bărcile cu vâsle.

— Pun pariu că apa este încă foarte rece.

— Şi ai toate şansele să câştigi, aşa că ţi-aş sugera să stăm pe apă şi nu în ea. Urcă în barcă, Reece.

— Urc în barcă.

Urcă la bord, se echilibră, apoi se duse la banca din spate.

— Faţa e în direcţia cealaltă, îi spuse Brody.

— Oh.

Urcă, îi întinse o vâslă, apoi se aşeză pe banca din faţă. Împinse cu vâsla în mal, ca să lanseze barca pe lac.

— Fă exact ce fac eu, doar pe cealaltă parte a canoei.

— Ai mai făcut asta, da? Vreau să zic că n-o să fie o călătorie de iniţiere pentru amândoi, nu?

— Am mai făcut asta. Nu mi-am cumpărat încă o barcă pentru că nu mă pot hotărî între canoe şi caiac şi mi se pare o prostie să mi le iau pe amândouă. În plus, întotdeauna se găseşte una de împrumutat, fără să-mi mai bat capul cu întreţinerea şi depozitarea ei. Îi cumpăr doar proprietarului un bax de bere sau o sticlă de vin şi gata.

— Întotdeauna un îngeraş!

Trebui să tragă zdravăn la ramă.

— Apa este mai grea decât pare.

Muşchii începuseră deja să i se încălzească şi, în timp ce îi urmărea mişcările lui Brody aşa cum urmăreşte un şoim mişcările unui iepure, i se păru că-i prinde ritmul. Recunoştea că îi plăcea senzaţia de alunecare; barca părea că de-abia atinge apa. Dar pentru alunecare era nevoie de muncă, şi simţea deja efortul în umeri, în bicepşi.

Era timpul să înceapă să meargă din nou la sală, îşi spuse.

— Unde mergem? îi strigă.

— Nicăieri.

— Iar acolo?

Râse şi scuturǎ din cap ca să dea la o parte părul pe care vântul i-l desprinsese şi i-l suflase pe faţă.

Şi imaginea munţilor o izbi ca un pumn.

— Oh, Doamne! Dumnezeule!

În celălalt capăt al bărcii, Brody zâmbi. Auzea uimirea, veneraţia din vocea ei.

— Sunt ceva de pomină, nu-i aşa?

Îşi prinse vâsla în ramă, se întoarse spre ea. Apoi îi luă vâsla din mâinile înţepenite şi o prinse şi pe aceasta.

— E altfel de aici. Totul pare altfel. Arată…

— Arată?

— Ca nişte zei. Argintii şi strălucitori, cu coroane albe şi centuri verde-închis. Mai mari parcă şi mai puternici.

Se înălţau, se înălţau şi se întindeau, albaştri-argintii pe albastrul mai pur al cerului. Zăpada care mai rămăsese pe vârfurile înalte era la fel de albă ca şi norii care pluteau deasupra lor. Şi această mirifică imagine se reflecta în apă. Iar pe apă, Reece se simţea ca şi cum s-ar fi aflat înăuntrul lor.

O egretă se ridică brusc, zbură jos deasupra apei, alunecă asemenea unei fantome înspre partea de nord a mlaştinii.

Erau şi alte bărci. Una micuţă, cu velă galbenă, se legăna în mijlocul lacului; un bărbat îşi exersa îndemânarea cu un caiac. Îl recunoscu pe Carl, pescuind dintr-o canoe şi văzu un cuplu, turişti cu

siguranţă, *ieşind* de pe unul dintre canaluri şi alunecând înspre mijlocul lacului.

Se simţea lipsită de greutate şi mică şi îmbătată.

— De ce nu faci asta în fiecare zi? întrebă ea.

— O fac mai des, de obicei, odată ce intrăm în iunie, dar am fost ocupat în ultima vreme. Vara trecută, Mac m-a convins să merg cu el într-o excursie de trei zile pe râu. El, eu, Carl, Rick. M-am dus cu ei pentru că m-am gândit că o să-mi folosească pe post de material pentru o carte. Am mers cu barca pe râu, am stat la cort, am prăjit peştii pe care Carl îi prindea ca şi cum pezevenghii de-abia aşteptau să-i sară în undiţă. Am băut cafea de cowboy. Am spus multe minciuni despre femei.

— V-aţi distrat.

— M-am simţit al dracului de bine. Am putea face şi noi asta. Ne luăm liber vreo două zile, după ce te înveţi cu vâslitul, şi încercăm unul dintre canalele uşoare.

— *Uşoare*, ăsta s-ar putea să fie cuvântul de bază. Dar cred că mi-ar plăcea.

— Bine. Ţi-am citit lista.

— Oh.

Parcă un nor ar fi întunecat cerul. Totuşi, trebuia discutată, îşi spuse Reece, explorată. Deschise punga cu sendvişuri.

— Cum ţi se pare?

— Foarte minuţioasă. Am mai adăugat câte ceva. Cu câteva întrebări discrete, ar trebui să putem elimina vreo câteva persoane. Am aflat deja că Reuben, Joe, Lynt şi Dean au fost la un joc de

poker, în spate la Clancy’s. Reuben şi Joe au stat de la şapte până după zece, când au plecat ca să se ducă la Joanie. Dean, Lynt, Stan Urick, care nu e pe listă fiindcă e trecut de şaptezeci de ani şi slab ca o nuieluşă, şi Harley – care nu e nici el pe listă din cauza tufişului pe care-l numeşte barbă – au rămas acolo până după ora unu dimineaţa. Nimeni nu a plecat mai mult timp decât ar fi durat să se ducă la toaletă. Dean a pierdut opt dolari.

— Ei, am eliminat trei.

— Impresarei mele i-a plăcut propunerea pentru cartea de bucate.

— Ce? Ce?

Brody muşcă din *panini.*

— Foarte bun sendvişul, spuse el, cu gura plină, apoi înghiţi. Totuşi, vrea să vorbească direct cu tine.

— Dar nu e gata.

— Atunci, de ce mi-ai dat-o?

— Păi… M-am gândit că, dacă ai timp şi chef, poate-ţi arunci o privire. Atâta tot. Ca să-mi dai o opinie sau, ştiu şi eu, nişte ponturi.

— Mi s-a părut bună, aşa că i-am cerut părerea impresarei mele. Fiindcă este o femeie deşteaptă, a fost de acord cu mine.

— Pentru că eşti clientul ei sau pentru că e bună?

— În primul rând, are clienţi mai mari decât mine. Mult mai mari. Eu sunt doar un peştişor în iazul ei. Dar întreab-o chiar tu. În orice caz, i-a plăcut cum ai structurat-o, dar trebuie organizată sub forma unei propuneri. A spus că introducerea

ta este „uşoară şi amuzantă”. A spus că o să încerce o reţetă chiar în seara asta, ca să vadă cum merge. Ea chiar se pricepe, dar o să dea una din reţetele mai simple asistentei ei, care nu găteşte deloc.

— Un fel de audiţie.

— Este o femeie ocupată şi nu ia un client decât dacă are încredere că o să se vândă. Probabil că o să vrei să discuţi cu ea mâine, după audiţie.

— Am emoţii.

— Sigur. Lydia n-o să te ia cu binişorul.

Scoase doza de Cola pe care Reece o pusese la pachet, împreună cu sendvişurile.

— S-a prins cine eşti.

— Poftim?

— Este foarte deşteaptă, perspicace şi în temă cu evenimentele.

Brody dădu la o parte până şi ideea de pai, deschise pur şi simplu doza şi bău direct.

— Are o memorie ca o turmă de elefanţi. M-a întrebat dacă eşti Reece Gilmore din Boston, care a supravieţuit masacrului de la Maneo, acum doi ani. Nu am minţit-o.

Reece simţi cum îi dispare orice poftă de mâncare.

— Nu, sigur că nu. Dar ce importanţă are pentru ea?

— S-ar putea să aibă importanţă pentru tine. Dacă scoţi cartea, dacă se vinde, n-o să fie singura care să facă legătura. Stai la fund de ceva vreme, Subţirico. O să fii din nou cap de afiş dacă faci asta. Reporteri, întrebări. Va trebui să hotărăşti

dacă eşti în stare.

— „Supravieţuitoarea unui atac criminal în masă, fostă pacientă la psihiatrie, scrie o carte de bucate!” M-am prins. La naiba.

— E ceva la care să te gândeşti.

— Presupun că este.

Privi în jur, apa, munţii, mlaştinile. Sălciile îşi înmuiau în apă crengile ca nişte pene verzi. De cealaltă parte a lacului, un peşte argintiu se zbătea, nu cu foarte multă vlagă, în capătul undiţei lui Carl.

Era atât de frumos, atât de liniştit! Şi nu exista niciun loc în care să se ascundă.

— S-ar putea să nici nu vrea să mă reprezinte. Şi chiar dacă o să vrea, se gândi Reece, s-ar putea să nu poată vinde cartea. Apoi se uită la Brody. Sunt foarte mulţi paşi mari.

— Şi paşii mai mici te duc în acelaşi loc, doar că durează cu mult mai mult.

Muşcă încă o dată din sendviş.

— De ce ai pus *panini* azi în meniu, la Joanie?

— Pentru că sunt bune, drăguţe şi se fac repede.

Am mai schimbat puţin monotonia.

— Încă un motiv, spuse el, arătând spre sendviş. Eşti creativă. Nu poţi să te conformezi. Îţi place să hrăneşti oamenii, dar îţi place să o faci în felul tău, sau cel puţin să adaugi puţin din tine în procedeu. Dacă vei continua să lucrezi acolo, vei simţi nevoia să îţi pui amprenta în bucătărie, puţin câte puţin.

Reece se foi pe bancă, ştiind că avea dreptate. Că deja începuse să facă exact asta.

— Nu încerc să preiau comanda.

— Nu, dar nici nu mai încerci doar să te integrezi. Angel’s Fist nu va fi niciodată Jackson Hole.

Nedumerită acum, Reece clătină din cap.

— Bine…

— Dar o să crească. Priveşte din nou, îi sugeră el, arătând înspre munţi. Oamenii vor asta. Priveliştea, aerul, lacul, copacii. Unii le vor doar pentru un weekend, sau pentru două săptămâni, în vacanţă. Unii le vor pentru totdeauna, sau pentru o a doua casă, unde să se poată plimba cu barca, schia sau călări. Cu cât marile oraşe devin mai aglomerate, cu atât oamenii îşi doresc mai mult să poată petrece câteva zile într-un loc liniştit. Dar un lucru pe care îl au oamenii în comun este că toţi trebuie să mănânce.

Reece deschise dopul sticlei de apă pe care o adusese pentru ea.

— Este modul tău încâlcit de a-mi sugera să deschid un restaurant aici?

— Nu. În primul rând, asta ar enerva-o rău de tot pe Joanie. În al doilea rând, tu nu vrei să conduci un restaurant. Tu vrei să conduci doar o bucătărie. Ştii cine se întâmplă să fie cel mai mare antreprenor din Angel’s Fist?

— Dacă mă iei aşa repede, nu.

— Joanie Parks.

— Ei, haide! Ştiu că are vreo câteva proprietăţi.

— Da, Angel Food, jumătate din hotel, cabana mea şi încă trei altele, patru case, asta numai aici, în Fist, şi o bucată considerabilă de teren în afara oraşului. Mai deţine clădirea în care sunt Galeriile

Teton şi Simple Daruri.

— Glumeşti. Şi strâmbă din nas dacă vreau să cheltuiesc câţiva cenţi în plus pe rucola?

— Şi tocmai acesta este motivul pentru care deţine jumătate din oraş. Este econoamă.

— Am ajuns să o iubesc şi să o admir, dar să fim serioşi. E zgârcită.

Brody rânji în timp ce-şi duse din nou Cola la gură.

— E frumos să vorbeşti aşa despre partenera ta de afaceri?

— Cum ajunge să fie din şefa mea, partenera mea?

— După ce te duci la ea cu propunerea de a deschide un restaurant *Gourmet fără pretenţii,* în cealaltă parte a oraşului faţă de localul ei. Un restaurant mic şi intim, cu mese elegante, dar accesibile.

— Nu ar… Sau poate. Mic şi intim, pentru o seară specială sau pentru prânzul unei domnişoare mofturoase. Hmm. Hmmm. Doar pentru prânz şi cină. Meniu care să se schimbe. Hmmm.

La al treilea *hmmm,* Brody abia reuşi să nu zâmbească. Sămânţa era deja sădită în mintea ei. Şi îşi imagina că avea să încolţească cât de curând.

— Fireşte, depinde unde vrei să ajungi.

— Şi cât de repede vreau să ajung acolo. Eşti un ticălos viclean, Brody, să-mi bagi aşa ideea asta în cap. Acum, n-o să pot să mi-o mai scot.

— Cu siguranţă, îţi dă multe de gândit. Ai de

gând să mănânci şi cealaltă jumătate de sendviş?

Zâmbind cu subînţeles, Reece îi întinse sendvişul chiar în clipa în care mobilul îi sună în buzunar.

— Nimeni nu mă sună, începu Reece, băgând mâna după el. De cele mai multe ori, chiar mă întreb la ce-l mai car după mine. Alo?

— Reece Gilmore?

— Da.

— Sunt Serge. Te-am făcut frumoasă în Jackson.

— Oh, da. Serge. Ăm, ce mai faci?

— Oh, cât se poate de bine şi sper ca tu şi Linda-gail să-mi faceţi o vizită cât de curând.

Instinctiv, Reece îşi trecu mâna prin părul răvăşit de vânt. Cu siguranţă, ar fi mers aranjat. Dar avea nevoie de bani pentru asigurarea de maşină.

— Va trebui să discut cu ea despre asta.

— Până atunci, te-am sunat în legătură cu poza pe care mi-ai lăsat-o. Schiţa?

— Schiţa? Ai recunoscut-o?

— Eu nu. Dar tocmai am angajat o fată nouă la spălat, care crede că o ştie. Vrei să-i dau numărul tău?

— Stai.

Ochii i se măriră în timp ce se uita la Brody.

— Este acolo acum? Fata?

— Nu în clipa asta. Începe abia de luni. Dar ştiu cum să dau de ea. Vrei să-ţi spun?

— Da. Stai!

Scotoci în geantă după hârtie şi pix.

— Spune.

— Marlie Matthews, începu Serge.

Îşi notă totul, numele, adresa, numărul de telefon, în timp ce canoea plutea leneş pe lac.

— Mulţumesc, Serge. Mulţumesc din suflet. Imediat ce o să reuşesc să-mi fac timp, o iau pe Linda-gail şi venim să ne faci frumoase.

— De-abia aştept.

Închise telefonul.

— Cineva a recunoscut schiţa.

— Asta am dedus şi eu. Hai, pune mâna pe vâslă. Va trebui să ducem barca la mal, înainte să mergem în Jackson Hole.

capitolul 28

Marlie Matthews locuia în apartamentul de la parterul unei construcţii din lemn, cu două etaje, pe Highway 89. Existase o încercare de a-i da puţin stil, cu nişte pereţi falşi de tencuială, care formau o curticică interioară de ciment, cu poartă din fier forjat. Înăuntru, erau câtva scaune din plasă şi două mese de metal, care încă aveau strălucirea vopselei proaspete. Părea o clădire curată şi, deşi parcarea micuţă avea încă o mulţime de gropi lăsate de iarnă, era decent întreţinută.

În curte, un băieţel blond, de vreo patru ani, mergea pe o tricicletă roşie în cercuri mari şi foarte precise.

De la o fereastră deschisă de la al doilea nivel se auzeau plânsetele prelungi şi furioase ale unui bebeluş.

În clipa în care începură să traverseze curtea, o femeie ieşi prin uşa glisantă, de stilă, a unui apartament de la parter.

— Vă pot ajuta?

Era micuţă, slăbuţă, cu părul scurt, negru şi lucios şi foarte bronzată. Puse numaidecât mâna pe un mop şi îi privi ca şi cum ar fi fost pregătită să îi ia la bătaie, dacă nu-i plăcea ce răspuns primea.

— Sper că da.

Pentru că îşi dădea seama că femeia era, probabil, rezervată faţă de străini, Brody îi zâmbi deschis.

— O căutăm pe Marlie Matthews.

Femeia îi făcu semn băieţelului. Nu trebui decât să-şi îndoaie degetul şi tricicleta se îndreptă numaidecât în direcţia ei.

— Cu ce problemă?

— S-ar putea să cunoască o persoană pe care o căutăm. M-a sunat Serge, de la Hair Corral. Eu sunt Reece. Reece Gilmore. El e Brody.

Se părea că numele noului ei şef era o parolă suficient de bună.

— Ei bine, eu sunt Marlie.

La etaj, copilul se opri din plâns şi cineva începu să-i cânte în spaniolă.

— Presupun că puteţi intra câteva clipe. Rory, rămâi undeva să te pot vedea.

— Mami, pot să beau un suc? Pot?

— Sigur, du-te şi ia-ţi unul. Dar, dacă ieşi iar afară, să rămâi unde să te pot vedea.

Băieţelul intră ca o săgeată în casă şi adulţii în

urma lui. Se duse direct la frigiderul din bucătăria care era separată de camera de zi printr-o tejghea.

— Voi vreţi ceva? întrebă Marlie. Ceva rece de băut, poate?

— Mulţumesc, e-n regulă.

Locul era curat ca lacrima şi mirosea a lămâie, la fel ca detergentul din găleata cu mopul lui Marlie. Deşi încăperea nu avea prea multă mobilă, doar o canapea de două locuri şi un singur fotoliu, se vedeau încercările de a o face cât mai primitoare, cu o vază din sticlă roşie şi margarete din pânză galbenă pe tejghea şi o plantă în ghiveci pe o măsuţă, aşezată în aşa fel încât să primească puţină lumină, printre jaluzele.

Un colţ al sufrageriei fusese transformat în zonă de joacă, o tablă de plută era acoperită cu desene de copil; pe podea era o cădiţă de plastic, transparentă, plină cu jucării.

Evident mai interesat de musafiri decât de tricicletă, Rory îşi luă cutia de suc şi se duse lângă Brody.

— Am o maşină de curse şi una de pompieri, îl informă el.

— Nu mai spune! Şi care-i mai rapidă?

Zâmbind fericit, Rory se duse să-şi aducă jucăriile.

— Puteţi să staţi jos, le spuse Marlie.

— Te deranjează dacă stăm aici? întrebă Brody, ducându-se la cutia cu jucării şi aşezându-se lângă băiat.

Împreună, ca doi bărbaţi, începură să

inventarieze conţinutul.

— Am lăsat o schiţă la salon acum câteva săptămâni, începu Reece, în timp ce Marlie nu-şi scăpa băiatul din ochi. Serge a spus că s-ar putea să o recunoşti pe femeie.

— Poate. Nu pot spune cu certitudine. Doar că, atunci când am văzut desenul ăla pe tejghea, m-am gândit – adică, mi-am zis… „Ce caută aici o poză a Deenei?”

— Deena?

— Deena Black.

— O prietenă? întrebă nonşalant Brody, în timp ce plimba maşina de pompieri pe duşumea, lângă cea de curse a lui Rory.

— Nu tocmai. Locuia la etaj, unde stă acum Lupe. Cea cu bebeluşul?

— Locuia? repetă Brody.

— Da, a plecat. Acum aproximativ o lună.

— S-a mutat? întrebă Reece.

— Oarecum.

Când se încredinţă că Brody nu avea de gând să-l înşface pe Rory şi să o ia la fugă cu el, Marlie se aşează pe marginea canapelei.

— A lăsat multe în urmă. Şi-a luat hainele şi strictul necesar, dar a lăsat tot ce era în bucătărie, revistele şi altele de genul ăsta. A zis că nu-i trebuiau, că oricum erau nişte prostii inutile.

— Aşa ţi-a spus?

— Mie? Nu.

Marlie îşi muşcă buzele.

— Nu prea ne mai vorbeam în momentul ăla, dacă mă-nţelegi. Dar a lăsat un bilet pentru

administrator. Locuieşte vizavi. A spus că se duce la mai bine. Întotdeauna a zis că aşa o să facă. Aşa că şi-a luat hainele, s-a urcat pe motocicletă şi a zburat de-aici.

— Pe motocicletă? repetă Brody.

— Avea un Harley. I se potrivea, cred, pentru că aducea mulţi motociclişti la ea acasă.

Aruncă o privire ca să se asigure că Rory nu era atent.

— Lucra într-un bar de striptease, spuse ea în şoaptă. Un local numit Rendezvous. Deena îmi spunea, pe vreme când ne vorbeam, că aş fi făcut mai mulţi bani acolo decât la Smiling Jack's Grill. Am fost chelneriţă acolo. Dar nu voiam să lucrez într-un asemenea loc şi nu pot să stau plecată până la Dumnezeu ştie ce oră, servind bere pe jumătate dezbrăcată, când îl am pe Rory.

— Trăia singură? întrebă Reece.

— Da, dar avea vizitatori în mod regulat. Îmi pare rău dacă vă este prietenă, dar aşa stăteau lucrurile. Avea *musafiri* aproape în fiecare seară, până pe la vreo şase, până acum opt luni.

— Ce s-a schimbat?

— Sunt destul de sigură că a fost vorba de un bărbat – unul anume. Îi auzeam împreună cam o dată pe săptămână. După care se relaxa o zi, poate chiar două. Îmi spunea că are un peşte în undiţă – aşa vorbeşte ea. Zicea că-i cumpăra chestii. O geacă de piele nouă, un lănţişor, lenjerie. După care, nu ştiu. Cred că s-au certat.

— De ce crezi asta?

— Păi, a venit devreme într-o dimineaţă, răcnind

ca apucata. Îl băgăm pe Rory în maşină, să-l duc la grădiniţă. Era furioasă. Înjura în toate felurile. I-am spus să se calmeze, că era băiatul în maşină. Mi-a răspuns că oricum o să crească şi o să ajungă un nenorocit ca toţi ceilalţi. Vă vine să credeţi? întrebă Marlie, evident încă ofensată de cuvintele fostei vecine. Să-mi spună aşa ceva despre minunea asta de băieţel, şi încă direct în faţă?

— Ai dreptate. Probabil că o supărase ceva.

— Nu mă interesează ce o supărase, nu avea niciun drept să vorbească aşa despre Rory al meu. Mi-a sărit ţandăra. Ne-am luat la harţă chiar acolo, în parcare, dar am cedat prima. Era copilul acolo, plus că auzisem că a lovit odată un tip cu o sticlă de bere în faţă, într-un bar. Nu e genul cu care să vreau să mă pun.

— Nu te învinovăţesc.

Reece îşi aminti cum Deena îşi pălmuise ucigaşul, cum tăbărâse asupra lui.

— Dar *ea* nu a vrut să cedeze, continuă Marlie. Mi-a sărit direct în faţă. A spus că nimeni nu îi dă ei ordine. Că nimeni nu-şi bate joc de ea. Şi că el – probabil tipul cu care se vedea – o să i-o plătească. Că, după ce termina cu el, o să se mute la mai bine.

Marlie ridică din umeri.

— Mă rog, cam aşa a fost, în mare. A plecat nervoasă şi eu am urcat în maşină. Eram destul de furioasă.

— Atunci ai văzut-o ultima oară? o întrebă Brody.

— Nu, cred că am mai văzut-o de vreo două ori

de atunci. Sinceră să fiu, am evitat-o. I-am auzit motocicleta de vreo câteva ori.

— Crezi că-ţi poţi aminti când ai auzit-o ultima oară? o întrebă Reece.

— Cu siguranţă, pentru că ultima oară a fost în mijlocul nopţii. M-a trezit. Şi chiar a doua zi, administratorul mi-a spus că a plecat. A lăsat cheile într-un plic şi şi-a luat tălpăşiţa. A zis că-i pune o vreme restul lucrurilor la păstrare.

Ridică iar din umeri.

— Poate că le-a pus, poate că nu. Nu-i treaba mea. Mă bucur că a plecat. Lupe şi soţul ei sunt vecini mult mai buni. Serge mi-a spus că-mi pot aranja programul la salon în timp ce Rory e la grădiniţă, dar Lupe are grijă de băiat seara, când sunt la bucătărie. În Deena nu am avut niciodată încredere.

Dintr-odată, Marlie se încruntă.

— Sunteţi cumva poliţişti? A intrat în vreo încurcătură?

— Nu suntem poliţişti, spuse Reece şi se uită la Brody. Dar cred că s-ar putea să aibă ceva probleme. Ştii cumva dacă administratorul este acasă?

— Este mai tot timpul.

Era. Jacob Mecklanburg era un bărbat înalt şi slab, de aproximativ şaptezeci de ani, cu mustaţă albă, spilcuită. Apartamentul lui, în oglindă faţă de al lui Marlie, era înţesat de cărţi.

— Deena Black. Pretenţioasă, spuse el, clătinând din cap. Întotdeauna se plângea de câte ceva. Îşi plătea chiria la timp – sau aproape. Nu era o

femeie fericită – îi plăcea să dea vina pe toţi cei din jur pentru că viaţa ei nu era aşa cum şi-o imaginase.

— Ea este Deena?

Reece scoase din geantă o copie a schiţei.

Mecklanburg îşi schimbă ochelarii cu o pereche pe care o scoase din buzunar, apoi îşi ţuguie buzele în timp ce studia desenul.

— Seamănă bine. Aş zice că ea este, sau o rudă foarte apropiată. De ce o căutaţi?

— A dispărut, spuse Brody, înainte ca Reece să apuce să vorbească. Mai aveţi biletul pe care vi l-a lăsat?

Mecklanburg stătu câteva clipe pe gânduri, privi intens chipul lui Brody, apoi pe al lui Reece.

— Îmi place să păstrez totul într-un dosar. Nu aş vrea să vină şi să mă acuze că i-am închiriat apartamentul fără să am dreptul. Nu văd cu ce-ar strica dacă v-aş lăsa să vă uitaţi la el.

Se duse spre un capăt al unuia dintre rafturi, trase un taburet cu roţi şi se aşeză pe el, începând să caute printr-un dulăpior din laterală.

— Frumoasă colecţie, spuse degajat Brody. La cărţi mă refer.

— Mă pot vedea trăind fără mâncare. Nu mă pot vedea trăind fără cărţi. Am fost profesor de limba engleză timp de treizeci şi cinci de ani. Când m-am pensionat, mi-am dorit ceva de lucru care să-mi lase suficient timp pentru citit, dar nu chiar atât de mult încât să mă transform într-un pustnic. Am găsit aici echilibrul. Mă descurc binişor la mici reparaţii şi, după ce ai avut de-a face cu

adolescenţi câteva zeci de ani, nu ţi se mai pare aşa de greu cu chiriaşii. Deena era printre cei mai dificili. Nu voia să fie aici.

— Aici?

— Într-un apartament mic şi ieftin, departe de toată acţiunea. Şi, deşi plătea chiria, n-ar fi vrut să o facă. Mi-a oferit, chiar de mai multe ori, un meniu destul de scump de favoruri sexuale în loc de chirie.

Zâmbi uşor în timp ce scotea un dosar.

— Să spunem doar că nu era genul meu.

Scoase prima hârtie din dosar, i-o întinse lui Brody.

Să vă duceţi dracului cu toţii, cu groapa voastră de gunoi cu tot. Mă mut la mai bine. Păstrează porcăriile din apartament sau dă-le foc. Mă doare undeva. D.

— Succint, comentă Brody. Pare să fi fost scris la calculator. Avea computer?

Mecklanburg se încruntă.

— Acum că aţi adus vorba, nu cred că avea. Dar sunt mai multe internet-café-uri în zonă.

— Pare ciudat, spuse Brody, că s-a mai obosit să vă spună să vă duceţi dracului. De ce n-a plecat pur şi simplu?

— Păi, ce-i drept, îi cam plăcea să boscorodească şi să se vaite.

— A avut o relaţie în ultimele luni.

— Aşa cred. Dar nu s-au mai… întreţinut aici de… oh, cu puţin timp înainte de sărbători, anul

trecut.

— L-aţi văzut vreodată pe bărbatul cu care era implicată?

— Posibil. O dată. Cei mai mulţi dintre „prietenii” ei nu se oboseau să fie discreţi. Avem o spălătorie la subsol. Unul dintre chiriaşi s-a plâns că face probleme maşina de spălat. Am coborât să mă uit, să văd dacă pot să o rezolv eu sau era nevoie să chem pe cineva. Tocmai mă întorceam când l-am văzut – pe prietenul ei – plecând. Era o după-amiază de luni. Ştiu asta pentru că, la acea vreme, toţi chiriaşii lucrau lunea.

— O zi de luni, repetă Reece. În preajma sărbătorilor.

— Da, imediat după Anul Nou, cred. Ţin minte că ninsese peste noapte şi se puseseră vreo câţiva centimetri. A trebuit să mă duc mai întâi de toate la lopată. De obicei, fac treburile de întreţinere a clădirii dimineaţa, sau între patru şi şase, cu excepţia urgenţelor. Îmi place să citesc la prânz, după care trag un pui de somn. Dar uitasem de maşină în acea dimineaţă şi trebuia să mă ocup de ea.

Trecându-şi un deget peste mustaţă, Mecklanburg făcu o pauză şi îşi ţuguie gânditor buzele.

— Acum, că stau să mă gândesc, cred că a fost surprins să mă vadă – sau să fie văzut. S-a întors ca să nu-i văd faţa şi a grăbit pasul. Nu avea maşina în parcare. Am fost destul de curios cât să urc repede în apartamentul meu şi să mă uit pe fereastră. A plecat pe jos.

— Poate că locuieşte în oraş, presupuse Reece.

— Sau parcase în altă parte. Dar ştiu că din momentul ăla Deena s-a dus ea la el. Dacă, într-adevăr, el era persoana cu care se vedea. Din câte ştiu eu, nu a mai venit niciodată pe aici.

— Nu voia să fie văzut. Nu ţi se pare?

— Aşa s-ar zice, fu de acord Brody. Ceea ce ar sugera că era fie căsătorit, fie într-o poziţie delicată.

— Cum ar fi un politician? Sau un preot?

— Sunt două variante.

Ajunsă la maşina lui Brody, Reece se întoarse ca să mai privească o dată clădirea.

— Nu e o dărâmătură. E simplă, dar e curată şi îngrijită. Dar nu suficient de bună pentru Deena Black. Voia mai mult. Ceva mai mare, mai bun, mai strălucitor.

— Şi a crezut că a prins în plasă un bărbat care să-i ofere ce voia. Peştele din undiţă, repetă Brody, când Reece îl privi încruntată.

— Aşa că, fie nu îi oferea atât cât şi-ar fi dorit ea, fie a rupt-o cu ea. Eu aş crede că a rupt-o – acest bărbat posibil căsătorit, posibil persoană publică. Dar, Brody, dacă se temea să nu fie recunoscut aici, cum rămâne atunci cu teoria noastră că ar fi din Angel’s Fist? Că mă pândeşte de la el de acasă?

— Nu se schimbă.

Îi deschise portiera, apoi înconjură maşina şi se duse la cea de lângă volan.

— Poate fi, de exemplu, cineva cu afaceri în

Jackson Hole. Sau care ar putea fi recunoscut de cineva care are afaceri în Angel's Fist. Sau ar putea fi pur şi simplu o reacţie de vinovăţie.

La fel ca Reece, rămase câteva clipe sprijinit de uşa maşinii.

— Dar nu a omorât-o pentru că a refuzat să i se dea papucii. Când se întâmplă asta, e enervant, poate chiar deranjat, dar rămâne, în mare, aceeaşi poveste: „Regret, surioară, am terminat-o! Gata".

— Bărbaţii chiar sunt nişte nenorociţi.

— Şi voi lăsaţi mulţi băieţi cu ochii în soare.

— Da, dar noi de obicei spunem: „Îmi pare rău. Nu e din cauza ta, ci din a mea".

Brody pufni cu zgomot în timp ce urca în maşină.

— Mai bine îmi înfigi o furculiţă-n ochi decât să-mi spui asta. Dar ideea e că îl avea cu ceva la mână. L-a ameninţat cu ceva. „O să plătească", asta i-a spus lui Marlie. Iar eu nu cred că a vrut să plătească.

— Aşa că a omorât-o, a scăpat de cadavru, şi-a acoperit urmele. S-a întors aici în mijlocul nopţii, cu motocicleta ei. Avea deja biletul scris.

— El este cel care are calculator, sau acces la un computer, o aprobă Brody. Ceea ce nu reduce deloc din posibilităţi.

Deşi era încă un puzzle, Reece începea să-l vadă prinzând contur. Aveau un nume, un stil de viaţă şi, dacă nu cumva forţau piesele greşite să se unească între ele, aveau şi un motiv.

— I-a luat hainele, adăugă Reece. O femeie nu-şi lasă hainele, obiectele personale. Aşa că i le-a

luat. Nu-i era prea greu să scape de ele. A lăsat vasele şi tot ce era în bucătărie – prea complicat. Şi a scris biletul ca să se acopere. Ca să nu lase nimic neexplicat. Nimeni nu ar fi căutat-o, pentru că toată lumea ar fi crezut că a plecat.

— Nu te-a luat pe tine în calcul. Nu numai că o să vezi ce-ai văzut, dar şi că o să-ţi pese într-atât cât să te încăpăţânezi să o găseşti.

— Deena Black.

Reece închise ochii o clipă.

— S-ar părea că avem un nume. Ce facem acum?

— Acum? Mergem la un bar de striptease.

Reece nu ştia la ce să se aştepte. Multă piele şi lanţuri, priviri încruntate, muzică rock.

În realitate, era tot atât de mult denim cât şi piele, iar privirile erau dezinteresate. Totuşi, muzica era destul de dură, o piesă rock care bubuia pe scenă, unde o femeie cu o explozie de păr violet nu purta nimic altceva decât o pereche de tanga şi platforme cu toc.

Rotocoale albastre de fum se ridicau în lumină, deasupra unei mese de lângă scenă, unde doi bărbaţi vânjoşi, cu multe tatuaje pe braţe, urmăreau dansul şi dădeau pe gât bere la sticlă.

Erau multe mese – micuţe, unul sau două locuri – cele mai multe cu faţa spre scenă. Doar câteva erau ocupate.

Pentru că i se părea că asta trebuia să facă, Reece se aşează la bar fără niciun cuvânt, în vreme ce Brody comanda două Coors la halbă.

Barmanul avea o barbă roşcovană, care îi cobora

de-o parte şi de alta a gurii. Şi o ţeastă cheală ca un pepene galben.

Brody se întoarse spre bar, ca să-şi ia berea.

— Ai văzut-o pe Deena în ultima vreme? îl întrebă pe barman.

— Nu.

— A plecat?

— Probabil. N-a mai apărut.

— Când?

— Acum ceva vreme. Ce te interesează?

— Este sora mea, spuse Reece, cu un zâmbet larg. Ei bine, pe jumătate. Avem aceeaşi mamă, dar taţi diferiţi. Mergem la Vegas şi ne-am gândit să stăm la Deena o noapte sau două.

Îi aruncă o scurtă privire lui Brody şi observă că îşi ridicase o sprânceană, într-o expresie pe care o recunoscu drept amuzament surprins.

— Am trecut pe la ea, continuă Reece, şi ne-au spus că s-a mutat luna trecută, dar că lucrează aici. N-au mai auzit nimic de ea în ultima vreme. Voiam doar să o salut, înţelegi?

— Nu vă pot ajuta.

— Asta e.

Reece îşi luă berea şi o privi încruntată.

— Oricum, nu s-ar putea spune că suntem prea apropiate. Dar m-am gândit că, dacă tot eram prin zonă, să trec să văd ce mai face. Poate ştie cineva unde s-a dus?

— Mie nu mi-a zis. Şi m-a lăsat fără o dansatoare.

— Tipic!

Reece ridică din umeri, puse berea jos fără să

bea din ea. Nu era deloc convinsă că genul ăsta de local îşi făcea prea mari griji pentru inspecţiile sanitare.

— Se pare că ne-am pierdut timpul, îi spuse lui Brody.

— Poate a plecat cu tipul ăla cu care zicea că se vede, zise el.

Chelneriţa care aruncă pe tejghea o tavă cu pahare, sticle şi scrumiere scoase un fornăit iritat.

— N-aş crede.

— Poftim?

— S-au certat. O ceartă mare şi urâtă. A scos-o din sărite. Ţi-aduci aminte, Coon?

Barmanul ridică doar din umeri.

— Da' ce nu o scotea pe Deena din sărite?

— Mda, şi asta e tipic pentru ea.

Reece îşi dădu teatral ochii peste cap.

— Dar îmi dăduse de înţeles că, de data asta, era ceva serios. Cum dracu' a zis că-l chema?

— Mie nu mi-a spus niciodată, răspunse chelneriţa. Îi zicea Păstrăvul. Era peştele ei din undiţă, înţelegi?

— Da, înţeleg.

— Două beri şi tărie, Coon. Bud şi whisky-ul casei.

Reece aşteptă ca fata să pună băuturile pe tavă şi să le ducă la masa cea mai apropiată de scenă.

Când se întoarse cu altă tavă de sticle şi pahare, Reece încercă un zâmbet.

— Înseamnă că nu era chiar atât de serios.

— Ha?

— Deena şi tipul ăsta, Păstrăvul. Înseamnă că nu

era cine ştie ce.

— Ba cred că era, după mine. Cel puţin din partea ei.

— Zău?

Reece ridică din umeri, sorbi foarte puţin din bere.

— Nu-i stă în fire. Deenei îi place să-i bage sub cearşafuri, dar să nu-i mai găsească acolo a doua zi.

Cu un zâmbet larg, chelneriţa se aplecă peste bar şi scoase din spate un pachet de Virginia Slims.

— Aşa e. Coon, iau o pauză.

— Eu sunt Reece, spuse ea, zâmbind. Poate că Deena ţi-a povestit de mine?

— Nu, nu din câte-mi aduc aminte. Nici măcar nu ştiam că are o soră. Eu sunt Jade.

— Îmi pare bine. Deci, Deena era cuplată cu cineva?

— Ei, cel puţin nu mai agăţa clienţi în bar, ca să îi ducă acasă.

Scoase o cutie de chibrituri din buzunarul pantalonilor exagerat de scurţi, aprinse unul.

— Îmi pare rău că spun asta, având în vedere că e sora ta, dar aşa era.

— Nu-i o noutate. Cred că tocmai de-aia m-am mirat că avea alte sentimente faţă de tipul ăsta.

— Zicea că avea clasă.

Jade îşi dădu capul pe spate şi suflă fumul.

— Nu-mi dau seama cum, având în vedere că l-a cunoscut aici.

— Oh! făcu Reece, cu un efort de a-şi păstra

acelaşi timbru al vocii. Înseamnă că l-ai văzut.

— Posibil. Nu pot spune. Nu era printre obişnuiţii casei, pentru că atunci mi l-ar fi arătat când se întorcea. Totuşi, îi cumpăra diverse chestii. S-a lăudat cu un lănţişor pe care îl primise de la el. Zicea că era din aur de optsprezece carate. Probabil o minciună, dar era foarte drăguţ. Avea o lună pe el. Ca un fel de farfurie mică şi albă, să zic. Deena a spus că era din sidef sau ceva de genul ăsta şi că pietrele din lănţişor erau diamante adevărate.

— Diamante? Ei, pe dracu'!

— Probabil că pe dracu', dar ea a zis că asta sunt. Începuse să-l poarte tot timpul, chiar şi când dansa. Şi zicea că mai sunt şi altele de unde venise ăsta. Zicea că Păstrăvul îi spune *luna lui întunecată*, ce-o mai însemna şi asta.

— Poate că acest Păstrăv ştie unde e acum.

Reece se uită la Brody, să vadă dacă o aproba. Acesta se hotărî să îşi bea mai departe berea, cu aerul unui bărbat căruia puţin îi păsa.

— Crezi că e posibil să-l cunoască altcineva care lucrează aici? Poate una dintre celelalte dansatoare?

— Deena nu era genul care să împartă ce-i al ei, dacă mă-nţelegi. Se lăuda, sigur, dar îl ţinea strâns. Nu era un motociclist.

— Oh?

— A spus că era timpul să îşi găsească un bărbat cu o slujbă stabilă şi care să ştie mai multe despre viaţă decât ce văzuse de pe un motor. În orice caz, s-au certat, cum ţi-am zis. După care ea a plecat.

Spre pajişti mai înverzite, îmi închipui.

— Cred că ai dreptate.

Brody nu spuse nimic până când nu fură înapoi în maşină.

— Ţi-am văzut azi o latură cu totul nouă, Subţirico. Poţi să stai relaxată într-un bar de striptease şi să minţi cu absolută credibilitate.

— Mi s-a părut cea mai directă cale. Nu mi-am închipuit c-o să am prea mare succes cu „Am văzut cum Deena Black a fost ucisă acum câteva săptămâni, dar nu mă crede aproape nimeni”. Totuşi, nu ştiu dacă ne-a folosit la mare lucru.

— Ba sigur că ne-a folosit. Toate informaţiile conduc spre dispariţia ei, care se coordonează cu ceea ce ai văzut tu lângă râu. Era încurcată cu un bărbat care, evident, nu-şi voia numele menţionat şi nu voia să fie văzut cu ea. Cu toate astea, era suficient de implicat încât să cheltuiască bani pe ea. Bijuteriile punctează mult la voi, nu-i aşa?

— Categoric.

— Aşadar, i-a făcut cadou un colier, ceea ce-mi dă de înţeles că nu era doar o partidă uşoară. Cel puţin nu a fost o vreme. S-au despărţit şi ea nu a vrut să lase lucrurile aşa. A împins, el a ripostat – şi a ripostat prea tare.

— Poate că avea intenţii serioase în ceea ce-l privea, dar nu îl iubea.

— Ai crezut că-l iubea?

— Nu ştiu ce am crezut, spuse Reece. Dar acum ştiu sigur. O femeie nu vorbeşte în felul ăsta despre un bărbat, nu îi spune Păstrăvul, dacă ţine cu adevărat la el. Îşi urmărea doar propriul

interes.

Brody aşteptă câteva clipe.

— Şi acest amănunt îţi schimbă perspectiva în legătură cu toată povestea?

— Nu. Afurisită sau nu, nu merita să moară în felul ăla. Cred…

Se opri brusc, îl prinse de braţ.

— Ăla e Lo? E camioneta lui Lo, Brody?

Brody privi în jur, în direcţia pe care i-o arătase, la timp pentru a vedea spatele unei camionete de culoare neagră, dând colţul.

— Nu ştiu. Nu am văzut destul.

— Eu cred că era Lo.

Îi văzuse? se întrebă. Şi dacă îi văzuse, de ce nu claxonase, de ce nu le făcuse cu mâna? De ce nu se oprise?

— Ce să caute în Jackson?

— Mulţi oameni vin în Jackson, din multe motive. Nu înseamnă că ne-a urmărit. Subţirico, gândeşte-te cât de greu i-ar fi fost să se ţină după noi pe fâşia dreaptă de drum care leagă Jackson Hole de Fist.

— Poate.

— Eşti sigură că era el?

— Nu. Nu sută la sută.

Şi, oricum ar fi fost, nu putea face absolut nimic.

— Şi acum?

— După ce ne întoarcem în Fist, îmi voi folosi talentul latent de reporter ca să aflu mai multe despre Deena Black. Mai întâi, o să aruncăm o privire pe la magazinele de bijuterii din partea locului. Poate aflăm de unde a cumpărat colierul.

— Oh, bună idee. O lună micuţă, din sidef, pe un lanţ de aur, posibil cu diamante. Câte magazine de bijuterii sunt în Jackson?

— Mă tem că vom afla.

*

Prea multe, era părerea lui Brody după prima oră, mai ales dacă adăugau şi magazinele de meşteşuguri manuale care vindeau bijuterii. Nu înţelesese niciodată nevoia unor oameni de a-şi atârna pietre şi metale pe corp, dar, având în vedere că făcuseră asta din cele mai vechi timpuri, nu credea că va veni o zi în care să nu mai fie la modă.

Fu însă uşurat să constate că teama care îi strângea uşor inima, şi anume că Reece o să cedeze nevoii de a *arunca o privire*, se dovedi nefondată. Nu cedă tentaţiei de a *încerca doar flecuşteţul ăsta*, tentaţie pe care, personal, Brody o considera o molimă a sexului feminin. O femeie care reuşea să se concentreze asupra scopului care o adusese acolo în clipa în care era înconjurată din toate direcţiile de luciu şi strălucire era, după părerea lui, o femeie dată naibii.

Din când în când, îi surprindea privirea rămânând visătoare în urmă, dar nu-şi pierdea concentrarea. O respecta pentru asta. Mai ales când observă alţi bărbaţi suferind în tăcere în timp ce femeile lor gângureau şi salivau şi bâzâiau în faţa flecuşteţelor strălucitoare.

Respectul şi încântarea lui erau atât de mari, încât o opri în mijlocul drumului, o trase lângă el şi o sărută cu entuziasm.

— Îmi place. De ce?

— Pentru că eşti o femeie raţională, care ştie ce vrea.

— Bine. De ce?

— Treaba asta ar dura cel puţin de două ori mai mult dacă ai fi genul de fată care *trebuie neapărat* să se oprească şi să scoată sunete de fetiţă răsfăţată în faţa fiecărei vitrine. Şi aşa durează destul de mult, dar cel puţin ne mişcăm.

— Aşa e.

Îşi strecură mâna într-a lui în timp ce se îndreptau spre următorul magazin.

— Încerc totodată să fiu şi o femeie cinstită şi de aceea mă simt obligată să-ţi spun că singurul motiv pentru care nu mă opresc şi nu scot sunete de „fetiţă răsfăţată” este pentru că nu-mi permit să cumpăr nimic. Şi mi-am pierdut obişnuinţa. Dar nu înseamnă că nu aş face asta dacă aş putea, sau că nu am observat câteva exemplare care mi-au plăcut în mod deosebit. Ca de pildă cizmele negre, strânse pe gleznă – cred că erau din piele de crocodil – cu două magazine în urmă sau cerceii cu pietre semipreţioase pe inelele de aur alb din ultimul magazin. Sau…

— Ah, deci te-ai uitat!

— În stilul meu discret.

— Iluziile mele au fost spulberate.

— Mai bine să ştii adevărul de pe acum.

Îi strânse prieteneşte mâna.

— În orice caz, în momentul ăsta, aş prefera un set de Sitram unor pietre semi-preţioase.

— Sitram?

— Ustensile de bucătărie.

— Ai cratiţe.

— Da, exact asta am. Dar nu am vase grele, din oţel, cu fund termic, pe bază de alamă. Dacă reuşesc să vând cartea aia de bucate, un set Sitram este în capul listei. Tu ţi-ai cumpărat ceva minunat când ai vândut prima carte?

— Un laptop nou, cu toate cele instalate.

— Ei, poftim. Tot instrumente de lucru. Locul ăsta îmi pare o bună posibilitate. Elegant, continuă Reece, privind cu atenţie vitrinele. Marfă autentică. Dacă Deena nu a minţit în legătură cu cele optsprezece karate şi diamantele, este posibil ca lănţişorul să fi fost cumpărat de aici.

Era, constată Brody în clipa în care intrară, puţin mai răsfirat faţă de cele mai multe dintre magazinele pe care le vizitaseră. O femeie cu un păr superb, castaniu-roşcat, şi îmbrăcată cu un elegant sacou de piele stătea la o masă, examinând nişte obiecte strălucitoare pe o bucată de catifea neagră, în timp ce sorbea dintr-o ceşcuţă cât un degetar. Bărbatul care stătea în faţa ei vorbea şoptit, pe un ton parcă evlavios.

O altă femeie, îmbrăcată foarte şic, într-un costum roşu, ieşi din spatele unei tejghele cu un zâmbet cuceritor.

— Bună ziua şi bine aţi venit la Delvechio’s. Aţi dori să vă arăt ceva în mod deosebit?

— De fapt, căutăm o piesă anume, începu Reece.

Un colier. Cu un pandantiv simbolizând o lună, lucrat în fildeş. Cu diamante din loc în loc pe lanţ.

— Am avut ceva de genul acesta acum câteva luni. Încântătoare piesă! Deşi nu mai avem nimic chiar atât de specific în momentul de faţă, ar fi posibil să vă lucrăm un design asemănător.

— L-aţi vândut?

— Nu cred că l-am vândut eu personal, dar s-a vândut.

— Aveţi o înregistrare a cumpărăturii?

Zâmbetul cuceritor păru să se transforme într-unul protocolar.

— Poate că doriţi să discutaţi cu domnul Delvechio personal. Este cu o clientă acum.

Arătă înspre femeia cu sacoul de piele.

— Dacă doriţi să aşteptaţi şi să vorbiţi cu dumnealui în legătură cu un design, puteţi, desigur, face acest lucru. Doriţi cafea, un ceai, un espresso?

Înainte să apuce să răspundă, femeia cu părul roşcat se ridică. Cu un râset uşor, se aplecă şi îi dădu lui Delvechio – un individ distins, cu părul de culoarea plumbului şi cu ochelari cu rame de corn – câte un sărut din vârful buzelor pe ambii obraji.

— Sunt perfecţi, ca întotdeauna, Marco. Ştiai că nu o să pot rezista.

— A fost suficient să îi văd ca să mă gândesc la tine. Vrei să ţi-i trimit?

— În niciun caz! Trebuie neapărat să mi-i pun chiar acum.

— Melony te va ajuta cu cea mai mare plăcere. Să te bucuri de ei.

— Fii sigur că aşa o să fac.

Angajata în roşu veni numaidecât şi ridică încetişor obiectele strălucitoare de pe catifeaua neagră. Delvechio se întoarse spre Reece şi Brody.

— Un pandant din sidef pe un lanţ de aur, cu accente diamantate?

— Da, spuse Reece, impresionată că bărbatul le urmărise conversaţia, fără să piardă şirul celei pe care deja o purta. Exact.

— Foarte specific.

— O femeie pe nume Deena Black purta unul. A dispărut. Pentru că a spus că fusese un cadou, am vrea să găsim persoana care i l-a oferit. Posibil să ştie el ceva.

— Înţeleg, spuse Delvechio, pe acelaşi ton politicos. Lucraţi pentru poliţie?

— Nu, suntem părţi interesate. Tot ce vrem să ştim este cine a cumpărat colierul.

— Am avut mai multe piese anul trecut, cu lună, stele, sori, planete. Tema s-a numit Universul nestematelor. S-au vândut destul de bine în preajma sărbătorilor. Mă tem că nu vă pot oferi informaţii despre clienţii noştri, decât dacă sunteţi de la poliţie şi aveţi un mandat. Şi chiar şi în cazul acesta, ar fi ceva de durată, având în vedere că toate piesele din colecţie s-au vândut anul trecut şi sunt pe inventarul vechi. Iar dacă o achiziţie a fost făcută cu bani gheaţă, nu există informaţii despre client în acest caz.

— Ne puteţi spune măcar când s-a vândut şi pentru ce sumă?

Delvechio ridică sprâncenele la întrebarea lui

Brody.

— Nu aş putea spune când, cu precizie exactă.

— O presupunere? Nu avem nevoie de mandat pentru o presupunere, despre un moment şi o sumă.

— Nu. Am avut tema cu preţurile neschimbate din octombrie anul trecut până la sfârşitul lui ianuarie. O piesă ca cea pe care aţi descris-o ar fi trebuit să fie undeva în jur de trei mii.

— Persoana care i l-a dat ştie ce s-a întâmplat cu ea, insistă Reece.

— Dacă aşa stau lucrurile, ar trebui să contactaţi poliţia. Nu vă pot spune nimic mai mult în aceste circumstanţe. Vă rog să mă scuzaţi.

Se răsuci pe călcâie şi se duse în spate, închizând bine uşa în urma lui. După câteva clipe, se duse la computer şi căută nişte informaţii. Dădu din cap când văzu numele şi tranzacţia.

Memoria lui era excelentă şi la fel de puternică precum loialitatea faţă de clienţi.

Ridică telefonul şi sună.

capitolul 29

— Trei mii de dolari nu e chiar mărunţiş, comentă Brody pe drumul de întoarcere.

Reece continua să privească încruntată pe fereastră. Umbrele erau lungi iar soarele cobora încet undeva departe, spre vest, unde munţii păreau să se agaţe de fiecare picătură de lumină rămasă.

— Un bărbat nici nu intră într-un magazin ca

ăsta, decât dacă este hotărât să cumpere un cadou important. Şi, cum ai spus, un bărbat nu îi cumpără un cadou important unei femei cu care are o simplă escapadă sexuală.

— Aşadar, era ceva serios.

Reece se întoarse spre el.

— Nu voia să fie văzut cu ea, se furişa. Cum poate să fi fost ceva serios? Cred că *obsedat* sau *infatuat* ar fi cuvinte mai potrivite. Ea se folosea de el şi el de ea.

— Bine.

— Din câte ştim despre Deena, era dansatoare de striptease într-un bar ieftin, foarte nemulţumită de viaţa ei şi arţăgoasă. Aducea tot felul de bărbaţi acasă, mergea cu motocicleta şi nu avea vreo jenă să ofere favoruri sexuale în schimbul chiriei. Şi probabil că nici în schimbul banilor.

— Te gândeşti că lua bani de la unii dintre bărbaţii cu care venea seara?

— Pare probabil. Dar cu tipul ăsta e altceva. Vrea exclusivitate şi Deena i-o oferă. Poate că voia şi ea, sau poate că o considera o investiţie. Dacă Delvechio a spus adevărul – atât cât *a vrut* să spună – probabil că a fost un cadou de Crăciun. Un bărbat nu cumpără un cadou de Crăciun atât de sofisticat unei femei pe care o foloseşte doar pentru sex. Mai ales uneia care ar fi fost, probabil, mulţumită şi cu o pereche de cercei din tablă şi sticlă.

— Voi, femeile, sunteţi foarte rele una cu cealaltă, comentă Brody după câteva clipe.

— Nu era vreo inocentă, nici măcar, din ce ni s-a

povestit până acum, o femeie deosebit de drăguţă. Nu merita să fie sugrumată pentru asta, dar a fost totuşi un participant pasiv. Spun doar că bărbatul acesta era implicat. Era infatuat. O vedea pe ascuns, poate pe lângă altcineva, dar conta. Cel puţin, a contat o vreme.

Se întoarse din nou cu faţa la drum.

— Deci, cine, de pe lista noastră, poate cheltui trei mii de dolari pentru un partener sexual secret, fără să se bage de seamă?

— Aş spune că oricare dintre ei. Unii sunt singuri şi conturile lor bancare îi privesc doar pe ei. Bărbaţii care nu sunt singuri, au de cele mai multe ori o sumă frumuşică pusă de-o parte, la fel ca şi femeile.

— Până şi o sumă frumuşică se termină după o vreme. Poate că asta a fost o parte din problemă.

— Voia mai mult.

— Nu ţi se pare probabil? *De ce nu mă duci niciodată undeva drăguţ*? *M-am săturat să trăiesc în magherniţa asta*. *Când mergem şi noi într-o excursie*? şi altele de genul ăsta. Se vedeau de câteva luni. Era de aşteptat că o să vrea mai mult.

— Şi infatuarea se duce şi ea, comentă Brody, la fel ca şi banii.

— *Luna mea întunecată*, murmură Reece. Parcă vrea să se lege de ceva, în mintea mea. Oare am văzut lănţişorul în timp ce o sugruma? Nu pot să-mi amintesc exact. Dar este ceva…

— Dacă am fi într-un roman, ne-am putea duce la poliţie cu toate astea, am face rost de un mandat, de un nume… Din nefericire, în lumea

reală se pune problema sâcâitoare a motivelor întemeiate de suspiciune.

— Dar există motive de suspiciune, îl contrazise Reece. Deena e moartă şi bărbatul care i-a cumpărat colierul e criminalul.

— Nu avem dovezi că e moartă. Nici măcar că ar fi dispărută. Ştim doar că a plecat, ba încă a mai avut şi bunul-simţ de a lăsa cheile apartamentului. Chiar dacă am avea noroc să aflăm cine a cumpărat colierul, tot n-am avea nicio dovadă. Nicio dovadă absolută că i l-a dat ei. Categoric nici cea mai mică dovadă că el a ucis-o.

Din punct de vedere logic, avea dreptate, dar Reece începuse să se sature de logică.

— Atunci, ce mama dracului facem, Brody?

— Adunăm informaţii. Şi avem mai multe azi decât aveam ieri.

— Nu este suficient. Timp de săptămâni, de luni întregi după crimele din Boston, investigatorii mi-au spus că fac cercetări, că adună informaţii. Dar nu au făcut nicio arestare, nu a existat niciun proces, nicio condamnare. A trebuit să las povestea aia în urmă. A trebuit. Dar de câte ori poate cineva să lase aşa ceva în urmă?

— Nimeni nu lasă nimic în urmă, Reece. Facem noi cumva să aflăm numele de la bijutier. Sau o să găsim pe altcineva care să ştie altceva. Dar nimeni nu se opreşte.

Reece nu mai spuse nimic cât timp străbătură următorul kilometru.

— Mi-ai fi fost de folos în Boston. Mi-ar fi fost de folos încăpăţânarea ta.

— Se numeşte tenacitate.

— Totuna.

Îşi puse mâna peste a lui.

— Ascultă, dacă infatuarea ta începe să pălească, spune-mi-o cu blândeţe, da?

— Sigur. Nicio problemă.

Răspunsul lui o făcu să zâmbească în timp ce zburau printre păşunile înflorite, înspre Angel's Fist.

Mâna îi tremura în clipa în care închise telefonul mobil. Cum ajunseseră atât de aproape? La doar câţiva paşi de el? Cum de îşi acoperise cu atâta grijă urmele şi totuşi reuşiseră să ajungă la Deena?

Îi ştiau numele.

Făcuse totul, tot ce putea ca să se protejeze, să ascundă acea latură a firii lui.

O nebunie temporară, asta fusese Deena.

Şi, când îşi revenise, încercase, pe cât posibil, să se comporte onorabil.

Când onoarea nu funcţionase, făcuse ceea ce trebuise făcut.

Un bărbat nu putea decât să facă ceea ce trebuia făcut.

O s-o facă şi acum. Pentru binele general. Ca să păstreze ceea ce merita păstrat.

Ei nu făceau parte din Fist. Erau, la urma urmei, nişte străini, care schimbau ceea ce ar fi trebuit să rămână constant. Trebuiau înlăturaţi, aşa cum fusese înlăturată Deena. Trebuia să reinstaureze echilibrul.

Aglomeraţia de sâmbătă o ţinu ocupată pe Reece şi tot ceea ce ştia, ce nu ştia, ce ar fi vrut să ştie rămase să fiarbă mocnit undeva în fundul minţii ei.

Îşi imagina că în acele momente Brody era pe internet, căutând informaţii despre Deena Black. Dar informaţii despre data şi locul naşterii, despre liceul pe care îl făcuse sau despre eventualele altercaţii cu legea nu aveau să le spună cine era criminalul. Nu după părerea lui Reece.

Cel mai probabil îl cunoscuse la bar, hotărî ea. El o agăţase sau ea îl agăţase pe el. Nu conta. În orice caz, începuseră o aventură. Sau un fel de afacere.

Un bărbat n-ar fi vrut ca prietenii şi vecinii lui să ştie că plătea o femeie ca să întreţină relaţii sexuale cu el – era jenant.

La început, călătorise dincolo de perimetrul lui obişnuit ca să frecventeze baruri de striptease şi să agaţe prostituate. Măsuri de bază pentru păstrarea reputaţiei.

Dar ajunsese să se implice, poate că se crezuse chiar îndrăgostit, o scurtă perioadă de vreme. Suficient cât să îi cumpere cadouri scumpe. Oare îi făcuse promisiuni? se întrebă Reece.

Bărbaţii mai în vârstă îşi pierdeau adeseori minţile în faţa unei femei mai tinere, nepotrivită pentru ei. Încercă să şi-i imagineze pe Doc Wallace sau pe Mac Drubber cu o femeie ca Deena Black. Nu îi fu deloc prea greu şi Reece se întrebă ce oare spunea asta despre ea, despre ei.

Cum la fel de bine se putea încurca cu ea şi un bărbat tânăr şi încă uşor de impresionat, ca Denny – sau unul obişnuit să obţină întotdeauna ce voia de la femei, ca Lo.

Poate că trebuiau să treacă peste şeriful Mardson – din câte ştia ea, putea foarte bine să fie chiar el criminalul – şi să se ducă cu tot ce ştiau şi cu tot ce bănuiau direct la poliţia din Jackson.

Nu putea fi mai puţin productiv decât să nu facă nimic. Şi nu putea continua să trăiască aşa, gătind pentru atâţia bărbaţi, întrebându-se de fiecare dată dacă vreunul dintre ei era ucigaşul.

— Iar vorbeşti singură.

Reece tresări, apoi aruncă o privire înspre Linda-gail.

— Probabil.

— Ei bine, după ce termini conversaţia şi când iei o pauză, ai putea să te uiţi la ceva?

— Sigur, la ce?

— La o rochie pe care am comandat-o de pe internet şi care tocmai a venit. Am dat fuga şi am ridicat-o de la poştă în timpul pauzei. Dumnezeule, sper să mă încapă. Aş vrea părerea ta.

— Sigur, imediat ce…

— Dacă tot staţi în bucătăria mea şi vorbiţi despre modă, nu văd de ce nu luaţi pauza aia acum?

Joanie veni şi se aşeză în faţa grătarului.

— Să nu staţi mult.

— Mulţumesc, Joanie!

Linda-gail îi luă braţul lui Reece şi o trase afară din bucătărie, în biroul lui Joanie.

— Am dat pe ea mai mult decât ar fi trebuit, spuse în timp ce o împingea pe Reece înăuntru. Dar mi-a plăcut la nebunie.

Luă umeraşul pe care îl atârnase de uşa biroului, apoi îşi puse rochia pe deasupra.

— Cum ţi se pare?

Era o rochie scurtă, fără bretele, de culoarea frunzelor de primăvară. Reece îşi imaginã că, pe corpul lui Linda-gail, avea să arate trăsnet.

— E superbă. Sexy şi totuşi proaspătă. Şi ar trebui să se potrivească senzaţional cu părul tău.

— Crezi? Slavă Domnului! Acum, dacă nu-mi vine, cred că mă omor.

— Sau încerci o măsură mai drastică şi o schimbi cu mărimea potrivită.

— Nu am timp. Îmi trebuie astă-seară. Am o întâlnire specială, de sâmbătă seara, cu Lo. El i-a zis aşa – şi mi-a spus să mă îmbrac cu ceva *uau.*

Se întoarse şi se aplecă din nou în faţa oglinzii.

— Asta e destul de *uau.*

Reece simţi o strângere bruscă în stomac.

— Unde vă duceţi?

— Nu mi-a spus. E foarte secretos. Aş fi vrut să am timp să mă fi dus în Jackson pentru nişte retuşuri, dar a trebuit să mă vopsesc singură. Nu e prea rău, nu?

— Nu, e bine. Foarte bine. Linda-gail…

— I-am dat un ultimatum în seara asta.

Îşi umflă părul cu o mână în timp ce se privea în oglindă, din semi-profil.

— Trebuie să-mi explice – şi să fie o explicaţie bună – de ce m-a minţit acum câteva seri când mi-

a spus că are de lucru la ranch. Ştie că riscă totul.

— Linda-gail, nu te duce.

— Poftim? Ce tot spui acolo?

— Aşteaptă. Nu te duce nicăieri cu el, până nu ştii despre ce e vorba.

— Mă duc cu el tocmai ca să aflu despre ce e vorba.

Cu mare grijă, atârnă din nou rochia pe uşă, îi netezi fusta.

— Mi-a jurat că nu a fost cu altă femeie şi l-am crezut. Dacă vreau ca treaba asta să meargă, trebuie să-i acord o şansă ca să-mi explice.

— Şi dacă… Dacă a avut o legătură cu cineva? Mai demult. O legătură serioasă.

— Lo? Legătură serioasă?

Linda-gail pufni în râs.

— Nicio şansă.

— Cum ai putea să ştii? Cum ai putea fi sută la sută sigură?

— Pentru că am stat cu ochii pe Lo încă de la cincisprezece ani. Nu a avut niciodată vreo legătură serioasă cu nimeni.

Faţa ei drăgălaşă se încruntă, într-o expresie hotărâtă.

— Nu aşa cum are cu mine, nu aşa cum o să fie de acum înainte. Dar pe tine ce te-a apucat? Credeam că-l placi.

— Îl plac. Dar nu a fost sincer cu tine.

— Aşa e, iar acum o să fie. Fie o să-mi placă ce o să-mi spună în seara asta, fie nu. Fie o să-l iau, fie o să-l las. Dar oricum o fi, vreau să arăt fantastic.

— Doar… sună-mă. Pe mobil. Sună-mă când

ajungi unde-o să ajungi şi după ce-ţi explică.

— Zău aşa, Reece!

— Fă asta pentru mine. Altfel o să-mi fac griji şi tot felul de idei. Fă asta pentru mine, Linda-gail. Te rog.

— Bine, bine. Dar să ştii că o să mă simt ca o proastă.

Mai bine ca o proastă, îşi spuse Reece, decât rănită şi singură.

În faţa calculatorului, Brody începuse să facă progrese. Ştia că Deena Black se născuse în Oklahoma, în august 1974 şi că avea diplomă de liceu. Fusese amendată de câteva ori pentru prostituţie, o dată pentru deranjarea liniştii publice, de două ori pentru agresiune fizică. A doua oară, stătuse trei luni după gratii.

Nu avea niciun pic de credibilitate. Nu că acesta ar fi fost un motiv de îngrijorare pentru ea acum, presupunând că fusese vreodată.

Reuşise să afle ultimele două locaţii în care lucrase şi ultimele două reşedinţe. Nu avea referinţe favorabile din partea angajatorilor – un bar de striptease în Alburqerque şi un bar de motociclişti în Oklahoma City – şi ultimul proprietar era încă supărat din cauza celor două luni de chirie pe care nu i le mai plătise.

Aflase că fusese măritată – cu un bărbat pe nume Titus, Paul J., care era acum la închisoarea Folsom pentru atac cu o armă mortală şi de care divorţase. O scurtă verificare în ceea ce-l privea pe Titus îi aduse la cunoştinţă lui Brody faptul că

bărbatul nu se afla pentru prima oară într-o închisoare de stat.

— Nu ai fost chiar un cetăţean model, nu-i aşa, Deena?

Totuşi, fusese o femeie foarte frumoasă, în felul ei. Brody avea acum pe ecran fotografia ei de buletin şi trebuia să admită că avea, într-adevăr, ceva extrem de sexy.

— Fata rea, spuse el cu voce tare. Care ştie ce este şi îi place să fie aşa. Şi are grijă să-ţi sugereze că ţi-ar plăcea şi ţie.

Din informaţiile pe care le găsi, încă mai avea rude în Oklahoma. O mamă, cu doar şaptesprezece ani mai mare decât Deena. Exista desigur posibilitatea ca Deena să fi ţinut legătura cu ea şi să-i fi spus mamei ei ceea ce se părea că nu spusese nimănui altcuiva. Numele bărbatului cu care avea o legătură.

Deci, ce să-i spună? Că era un vechi prieten care încerca să ia legătura cu Deena? Un ton relaxat, prietenos. Că era un poliţist din Wyoming care încerca să obţină informaţii despre persoanele cu care se asocia? Ton aspru, sever.

Oricum, cele mai mari şanse erau să nu afle nimic.

Brody hotărî că era timpul să ia o scurtă pauză şi să-şi lase mintea să i se limpezească, înainte de a încerca să o contacteze pe mama Deenei.

Înainte să apuce să se ridice de la birou, sună telefonul.

Vocea bine cunoscută îl făcu să se relaxeze la loc. Solicitarea neobişnuită, dar interesantă, îl

puse pe gânduri.

Zece minute mai târziu, Brody ieşea din casă, urca în maşină şi ieşea din oraş.

Aruncă în trecere o privire către Angel Food. Dacă treaba mergea aşa cum spera, ar fi avut o rezolvare pentru Reece peste doar două ore.

Totul începuse acum. Şi acum, nu mai exista cale de întoarcere – fără regrete, fără greşeli. Era riscant iar momentul trebuia să fie perfect. Dar se putea face. Trebuia să se facă.

Cabana era locul potrivit pentru acest prim pas. Liniştită şi izolată, adăpostită de pădure, de mlaştină. Nimeni nu avea să vină să-i caute acolo. La fel cum nimeni nu venise după Deena.

După ce termina, îi rămâneau ore întregi să se asigure că totul fusese făcut cum trebuie. O să-şi acopere toate urmele, ca întotdeauna. Şi o să aranjeze din nou lucrurile. O să le pună la locul lor. Cum trebuiau să fie.

— Gata, Lo, vreau să ştiu unde mergem.

— Asta e treaba mea.

Linda-gail îşi strânse braţele la piept şi încercă să-l privească pieziş, dar Lo nu cedă.

Nu era drumul spre Jackson Hole. Sperase în secret să o ducă la o cină elegantă sau într-un loc deosebit. Unde să-şi poată etala rochia cea nouă.

Dar nu o luase într-acolo. De fapt…

— Dacă-ţi închipui pentru o clipă că o să stau pe jos, lângă un foc, în rochia asta, eşti mai nebun decât te-aş fi crezut.

— Nu mergem să stăm pe jos. Şi rochia ta cu siguranţă este senzaţională.

Îi aruncă o privire rapidă şi fierbinte.

— Sper că şi ce porţi pe dedesubt se ridică la înălţime.

— N-o să apuci să vezi ce e dedesubt, dacă o ţii aşa.

— Punem pariu?

Îi adresă un zâmbet plin de el, apoi viră.

Linda-gail văzu acum unde se duceau şi explodă.

— Ai face mai bine să întorci chiar acum şi să mă duci înapoi acasă.

— Dacă o să mai vrei asta şi peste zece minute, aşa o să fac.

Opri în faţa cabanei, cu toate planurile şi pregătirile învârtindu-i-se în minte. Simţea că îl cuprind emoţiile, dar făcu un efort să se îmbărbăteze.

Ajunsese prea departe ca să mai dea înapoi acum.

Pentru că Linda-gail nu se clintea, coborî din maşină şi veni să-i deschidă portiera. Probabil că aşa se şi cădea, având în vedere că era îmbrăcată cu rochia aia sexy şi el purta costumul lui cel mai bun.

— Haide, scumpo, vino până înăuntru. Te rog, nu te încăpăţâna.

Îi vorbea blând şi mieros, ca unei iepe nărăvaşe.

— Altfel, va trebui să te iau pe sus.

— Bine. O sun pe Reece şi o rog să vină să mă ia cât poate de repede.

— Nu cred că o să suni pe nimeni, murmură Lo

şi o trase înspre cabană. Nu trebuia să ajungem chiar atât de repede, dar ai fost foarte nerăbdătoare să plecăm. Voiam să ajungem mai pe la asfinţit.

— Ei bine, nu a fost aşa.

Intră pufnind înăuntru, hotărâtă să scoată telefonul şi să o sune pe Reece. Apoi fu mult prea uluită ca să mai poată face ceva.

Pentru a treia oară în zece minute, Reece se uită la ceas. De ce nu o suna Linda-gail? De ce nu reuşise să o convingă să nu plece cu Lo în seara asta?

Încă cinci minute, îşi jură. Şi o suna pe Linda-gail. Oricât de nebunesc ar fi părut, Reece avea să o întrebe unde e şi ce face. Şi avea să se asigure că Lo înţelege că ştie.

— Nu trece timpul mai repede doar fiindcă te tot uiţi la ceas. Şi oricum, tura ţi se termină abia la zece.

Joanie puse o porţie de tocană într-o farfurie.

— Şi nici să nu te gândeşti să-mi ceri să pleci mai devreme. Şi aşa am o chelneriţă mai puţin.

— Nu plec mai devreme. Doar că Linda-gail mi-a promis că mă sună şi nu m-a sunat.

— Îmi imaginez că e prea ocupată ca să-şi mai amintească să te sune. S-a tot pisicit pe lângă mine ca să o las liberă astă-seară. Şi încă sâmbăta! Ea şi fiu-meu au făcut front comun. Doi caraghioşi, asta sunt. Totul este roz şi scăldat în raze de soare şi de lună, din punctul lor de vedere. Ei bine, ai de făcut un burger, o tocană şi o

friptură la tigaie, aşa că pune-te pe treabă.

— Ce? Ce-ai spus?

— Am spus să pregăteşti comanda.

— Raze de soare şi de lună. Îmi amintesc. Oh, oh, Doamne! Îmi amintesc. Mă întorc într-o clipă.

Cu mâinile în şold, cu dinţii strânşi, Joanie se aşează în faţa ei.

— Fetiţo, nu pleci de lângă aragaz până nu-ţi zic eu.

— Două minute.

— În două minute, burgerul ăla o să fie ars. Pregăteşte comanda.

— Pe toţi dracii!

Dar Reece se grăbi să pregătească comanda.

O masă era aşezată în faţa şemineului din cabană. O faţă de masă albă, o vază albastră, plină cu trandafiri roz. Lumânări şi farfurii frumoase. Şi mai uluitor, lângă masă era un stand cu o găleată argintie. În găleată era o sticlă de şampanie.

Şi când Lo ridică o telecomandă şi apăsă pe buton, Wynonna Judd începu să interpreteze, în surdină, o baladă.

— Ce înseamnă asta? întrebă nedumerită Linda-gail.

— E întâlnirea noastră de sâmbătă seara.

Nerăbdător acum să-şi intre în rol, Lo îi dădu jos şalul pe care îl purta în jurul umerilor. Îl aşeză de-o parte, apoi înconjură grăbit încăperea, aprinzând lumânări.

— Credeam că o să fie mai întuneric, dar merge şi aşa.

— Merge, repetă ea uimită. Lo, e atât de frumos!

Capul de cerb de pe perete nu-i distrăgea atenţia.

Lampa cu ursul care urca într-un copac spre abajur făcea ca totul să pară chiar mai drăguţ.

Şi, deşi vremea începea să fie caldă de-acum, Lo se aplecă şi aprinse iasca pe care o pusese deja acolo.

— Mama ta ştie ce facem?

— Sigur. Nu prea mai închiriază cabana asta de când… Ei, ştii, de când s-a împuşcat tipul ăla aici.

Se opri, se încruntă.

— Nu ţi-am stricat cheful, nu?

— Ce? Nu. Nu.

— Bine. Totuşi, a trebuit să o întreb dacă ne lasă să o folosim – şi să o rog să ne pregătească ceva pentru cină, care să meargă doar încălzit. Nu a fost prea încântată. Sincer, e cam supărată pe noi, pe amândoi. Dar bănuiesc că asta o să se schimbe când o să-i spunem motivul.

— Care motiv?

Lo se ridică din faţa focului, se întoarse spre ea şi îi zâmbi.

— Ajung şi acolo. Deocamdată, ce-ai zice să deschid şampania aia?

Şi, Doamne, cât era de frumos! îşi spuse Linda-gail. Părul decolorat de soare, corpul înalt şi subţire, în costumul gri şi elegant.

— Cred că ar fi foarte bine.

Se duse lângă masă, îşi trecu un deget peste petalele catifelate ale unui boboc de trandafir.

— Mi-ai mai adus cândva trandafiri roz.

— Când ai împlinit şaisprezece ani. Presupun că a trecut ceva timp de atunci.

— Aşa este. Cred că am avut nevoie. Tu ai aranjat toate astea?

— Nu a fost mare lucru. Mai greu a fost să ţin totul secret.

Îi făcu cu ochiul în timp ce începu să deschidă şampania.

— Am vrut să fie ceva special şi, când încerci să faci ceva special pe aici, toată lumea află. A trebuit să mă duc până în Jackson după trandafiri. M-am gândit că, dacă-i comand la Mac, o să vrea să ştie de ce şi că o să înceapă apoi să-şi dea cu presupusul cu toţi clienţii care-i intrau în magazin. O singură persoană cunosc în Fist, care să poată ţine un secret. Pe mama. Aşa că ea este singura care ştie că suntem aici. Am fost cât pe-aici să-i spun şi restul, dar…

— Restul?

Când dopul pocni, Lo scoase un oftat satisfăcut.

— Sună bine, nu? Elegant.

— Restul?

— Ea, ăm… Ai câteva lucruri în dormitor. În caz că vrei să rămâi peste noapte.

— Ai intrat în casa mea? Mi-ai umblat prin *lucruri*?

— Nu eu, mama. Hai, nu te enerva. Uite.

Îi întinse un pahar.

— Doar în caz că… Să toastăm pentru ceva? Ce zici de surprize? Cât mai multe.

Linda-gail miji ochii, dar îşi atinse totuşi paharul de al lui. Doar nu era să rateze un pahar de

şampanie bună.

— E foarte frumos ce ai făcut aici, Lo, este adevărat, şi a fost drăguţ din partea ta. Dar noi doi avem ceva de rezolvat şi nu o să mă faci să uit cu flori şi cu şampanie.

— Nici nu m-am gândit la asta, dar poate că ar trebui să ne relaxăm, să mâncăm ceva, apoi…

— Lo, trebuie să ştiu de ce m-ai minţit. Te-am lăsat până în seara asta şi o să încep prin a fi sinceră şi a-ţi spune că îmi doresc foarte mult să stau la masa asta frumoasă, să beau şampanie şi să te las să-mi serveşti cina. Vreau să stau aici cu tine şi să mă gândesc cât de drăguţ e un bărbat care face aşa ceva pentru mine. Dar nu pot. Nu înainte să ştiu.

— Eu mă gândisem altfel, dar fie.

Adevărul fie spus, nu se credea în stare să-şi ţină emoţiile în frâu până după cină.

— Trebuie să vii în dormitor.

— Nu intru în dormitorul ăla cu tine.

— Nu o să încerc să te dezbrac. Zău aşa, Linda-gail, ai putea să ai o părere mai bună despre mine. Vino doar un minut.

— Sper să merite, mormăi ea şi lăsă la o parte șampania, înainte să se ducă împreună cu el până la uşa dormitorului.

Acolo erau alte lumânări, pe care nu le aprinsese încă, şi alte flori pe comodă. Un singur fir de trandafir era aşezat pe pernă. Niciodată în viaţa ei nu fusese răsfățată cu ceva atât de romantic. Simţea cum inima începe să i se topească şi trebui să facă un efort şi să și-o ţină

sub control, ca să nu i se scurgă direct la picioare.

— Este foarte romantic. Şi n-o să ţină, Lo.

— Ăla e trandafirul tău special. Trebuie să iei trandafirul de acolo. Cel de pe pat. Te rog, spuse el, când ea nu făcu nicio mişcare. Fă doar atât.

Cu un oftat, Linda-gail se duse lângă pat, luând trandafirul.

— Poftim, eşti…

Când se întoarse, panglica legată de tulpină se desfăcu şi ceva ce fusese înfăşurat în ea i se rostogoli pe braţ. Strălucea.

— Dumnezeule!

— Acum, poate o să taci câteva clipe.

Mândru de el, desfăcu inelul din panglică.

— M-am dus să îl cumpăr în seara în care ţi-am spus că lucrez. Am vrut să nu ştie nimeni, asta e tot. Dacă le spuneam băieţilor că mă duc să caut un inel de logodnă, ar fi început să facă mişto de mine până aş fi fost nevoit să pocnesc pe cineva. Aşa că te-am minţit pentru că nu voiam să ştii ce pun la cale. Am vrut să ţi-l dau, să te cer într-un mod special. Ca acum.

Îşi simţea inima fâlfâind. Carevasăzică asta înseamnă să simţi că-ţi cresc aripi.

— Ai minţit ca să te duci să cumperi asta?

— Exact.

— Şi când am aflat că ai minţit, n-ai vrut să-mi spui.

— Nu voiam să ţi-l dau în timp ce ţipam unul la celălalt. Înainte, după, e-n regulă. Dar nu în timpul ăla.

— Ai făcut asta, toate astea, pentru mine?

— Era şi timpul să încep. Îţi place? Inelul?

Nu apucase să se uite la el. *Ideea* unui inel, toată ideea, era ceva colosal. Dar se uită acum la diamantul care strălucea pe cercul de aur. La fel de simplu, îşi spuse, şi de tradiţional ca o plăcintă cu mere fierbinte. Şi cu desăvârşire perfect.

— Îmi place. Îmi place la nebunie, sincer. Dar este o problemă.

— Care? Ce mai e acum?

Ridică privirea spre el, îi zâmbi.

— Nu m-ai cerut încă. Nu în mod oficial.

— Trebuie să te măriţi cu mine, Linda-gail, şi să nu mă mai laşi să-mi risipesc viaţa vânând fuste. Dacă accepţi, continuă el când o văzu că începe să râdă, voi face tot ce ţine de mine ca să fii fericită.

— Accept.

Întinse mâna după inel.

— Și-o să te fac fericit la rândul meu.

În clipa în care inelul fu pe degetul ei, îi sări în braţe.

— Este cea mai frumoasă întâlnire de sâmbătă seara din istorie!

Când gura lui o întâlni pe a ei, i se păru că aude o maşină afară, pe drum. Dar era prea ocupată ca să-i pese.

În acest timp, în oraş, Reece alerga înnebunită pe stradă. Nu-şi dăduse jos şorţul, care i se încurca acum între picioare. Oamenii se opreau ca să se uite la ea sau ca să se dea la o parte, înainte să-i lovească. Intră ca vijelia pe uşa magazinului On the Trail.

— Colierul!

Debbie le arăta unor clienţi nişte modele de rucsacuri.

— Reece, spuse, întorcându-se spre ea.

Privirea ei trăda surpriză, urmată de o iritare uşor amuzată.

— Discutăm imediat.

— Ai un colier.

— Mă scuzaţi doar o clipă, le spuse Debbie clienţilor. Cu un zâmbet profesional, Debbie veni lângă Reece şi o apucă strâns de braţ.

— Sunt ocupată, Reece.

— Simbolul soarelui, pe un lanţ de aur.

— Ce dracu' spui acolo? o întrebă Debbie în şoaptă.

— Nu uita că sunt nebună. Fă-mi pe plac, altfel probabil că voi face o scenă. Te-am văzut purtând colierul.

— Şi ce dacă?

— Un soare, repetă Reece. Cumpărat de la Delvechio's, din Jackson.

— Bravo ţie, ai câştigat concursul de azi. Acum pleacă. În schimb, Reece se apropie de Debbie. Stăteau faţă în faţă, aproape atingându-se.

— Cine ţi l-a dat?

— Rick mi l-a dat, fireşte. De Crăciun. Care-i problema ta?

— Tu eşti raza lui de soare, murmură Reece. L-am auzit spunând asta. Opusul lunii întunecate.

Debbie se dădu un pas înapoi.

— Chiar eşti nebună. Vreau să ieşi.

— Unde e? Unde e şeriful?

— Dă-mi drumul!

— Unde e?

— În Moose, are o întâlnire în seara asta. Dar, în două secunde, sun la secţie şi îl chem pe Denny să vină să te ia de aici.

— Sună pe cine vrei. Unde era în seara în care cineva a intrat în cabana lui Brody?

— Cine să intre? spuse Debbie pufnind. Oh, te referi la seara în care ți-ai imaginat, din nou, că vezi pe cineva acolo?

— Unde era, Debbie?

— Acasă.

— Nu cred.

— Sincer, mi-am pierdut răbdarea cu tine. Îţi spun că era acasă, în atelierul lui. Şi ar fi avut mai mult timp să se relaxeze acolo, dacă nu l-aţi fi chemat voi cu alarme false stupide. A trebuit să mă duc să-l scot de acolo, când a sunat Hank.

— Oh? Nu are telefon în atelier?

— Dăduse drumul la muzică şi pornise fierăstrăul…

Debbie se trase înapoi.

— M-am săturat de prostiile tale. Am clienţi şi vreau să-mi termin treaba, ca să mă pot duce acasă, la copiii mei, să ne uităm la film şi să mâncăm popcorn. Unii dintre noi avem vieţi normale.

Iar unii dintre noi doar credem asta, îşi spuse Reece. Compasiunea începu să crească în inima ei. Iluziile lui Debbie aveau să fie spulberate cât de curând.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

— Chiar c-o să-ţi pară! îi strigă Debbie, în timp ce Reece se întorcea spre uşă.

Reece îşi scoase mobilul din buzunar în timp ce se întorcea grăbită la restaurant. Apoi înjură, în clipa în care căsuţa vocală a lui Brody intră după al patrulea apel.

— La dracu'! Sună-mă cât poţi de repede. Încerc să te găsesc pe mobil.

Dar şi aici intră tot căsuţa vocală.

Frustrată, pentru că ştia că nu trebuia să facă decât zece paşi în orice direcţie de lângă cabana lui ca să piardă semnalul, Reece îşi îndesă telefonul înapoi în buzunar.

Era în regulă, îşi spuse. Rick era în Moose şi, chiar dacă Debbie îl suna când ajungea acasă ca să i se plângă de nebuna de Reece Gilmore, tot nu se putea întoarce în mai puţin de două ore. Probabil mai mult.

Avea timp să organizeze totul în mintea ei. Ca să îi prezinte totul lui Brody în termeni cât mai clari.

Aşa era cel mai bine. Avea să fie destul de greu să-i spună că prietenul lui era un criminal.

*

Brody văzu camioneta lui Lo când trecu pe lângă cabana lui Joanie. Oare Reece chiar o văzuse în Jackson, când fuseseră acolo? Detesta faptul că primul lui gând fu acela că ştia acum locaţia unuia dintre suspecţi.

Tot ce putea spera era că, într-o oră, o să ştie pe cine văzuse Reece lângă râu. Şi totul avea să se

termine *pentru* ea.

Voia să se termine pentru ea.

Se gândi să îi cumpere nişte lalele. Probabil că ar fi trebuit să facă asta. Poate să o ducă undeva pentru câteva zile, până când se linişteau apele. Va trebui să dea declaraţii, să răspundă la întrebări. Să fie în centrul atenţiei, cel puţin o vreme.

O să-i fie greu, dar o să facă faţă.

Şi după aceea, aveau treburile lor foarte serioase de care să se ocupe. O să cumpere afurisita de cabană de la Joanie şi o să-şi construiască biroul cel nou, terasa…

Şi Reece Gilmore avea să rămână acolo. Cu el.

Putea să o mituiască cu un set de oale din alea sofisticate. Sitram.

Astea rămân în bucătăria mea, Subţirico, şi tu lângă ele. Gândul îl făcu să zâmbească. O să-i placă.

O să înţeleagă.

Intră pe drumul pustiu şi izolat, care se încolăcea printre pini, şi parcă în faţa cabanei.

Rick ieşi pe verandă, cu o expresie sumbră, cu privirea gravă. Coborî treptele în timp ce Brody ieşea din maşină.

— Mulţumesc că ai venit, Brody. Hai înăuntru!

capitolul 30

În timp ce Reece încerca să îl găsească pe Brody la telefon, acesta intra în bucătăria cabanei lui Mardson.

— Am făcut cafea proaspătă, spuse Rick şi turnă o cană pentru Brody.

— Mulţumesc. Băieţii de la biroul de stat nu au sosit încă?

— Sunt pe drum. Putem să îi aşteptăm înăuntru, stând jos.

— Ai spus că nu vrei să intri în detalii la telefon.

— E o treabă complicată. Şi foarte sensibilă.

Rick amestecă zahăr şi frişcă în cafea. Brody îşi luă cana, apoi îşi frecă ceafa.

— Nici nu ştiu de unde să încep, ce să cred.

Îl conduse în sufragerie şi se aşeză în fotoliu, în timp ce Brody lua loc pe canapeaua în carouri roşii şi gri.

— Apreciez faptul că ai venit până aici, ca să putem păstra discreţia, pentru moment.

— Nicio problemă. Ar trebui să-ţi spun că suntem destul de siguri că am identificat victima. Deena Black, din Jackson.

Rick se aplecă în faţă şi miji ochii.

— Şi cum aţi ajuns la ea?

— Deci, murmură Brody în timp ce-şi bea cafeaua, am avut dreptate. Cineva a identificat schiţa, i-am găsit urma în Jackson.

— Umilitor să trebuiască să recunosc că doi civili au ajuns acolo cam în acelaşi timp cu mine.

Rick clătină din cap, îşi puse mâinile pe genunchi.

— În primul rând, trebuie să spun că îi datorez scuze lui Reece. Nu am crezut-o niciodată cu adevărat, sincer să fiu. Nu cu sentimentul ăla din stomac, care contează. Poate că din cauza asta nu

m-am implicat chiar atât de mult cât ar fi trebuit. Trebuie să-mi asum răspunderea pentru asta.

— Dar o crezi acum.

Rick se lăsă din nou pe spate.

— O cred. Am crezut că era posibil să fi văzut ceva când a fost descoperită necunoscuta din mlaştină. Dar nu a vrut să o identifice şi…

— Era Deena Black?

— Nu, se pare că era o fată care fugise din Tucson. I-au prins pe bărbaţii care au luat-o cu maşina. Făcuse autostopul. Oricum, tot e ceva.

— Aşadar, Reece a avut dreptate şi în cazul ăsta.

— Aş zice că a avut dreptate din toate punctele de vedere. Am crezut că-mi fuge pământul de sub picioare când m-au sunat băieţii de la stat. Le-am povestit ce a spus Reece că a văzut, Brody, am făcut asta. Am verificat la Persoane Dispărute… ei bine, nu am insistat atât cât ar fi trebuit.

— Şi acum?

— Acum…

Rick privi în altă parte.

— Sunt multe pe care ar fi trebuit să le fac, aş fi putut să le fac, le-aş fi făcut. Te-am rugat să vii aici ca să discutăm despre asta, Brody, pentru că m-am gândit că este bine să ştii tu mai întâi. Ai fost mereu lângă Reece în povestea asta. Cum mulţi dintre noi n-au făcut-o.

— Ştia ce a văzut.

Privirea i se înceţoşă preţ de-o clipă.

— Da, aşa este.

Rick se ridică, se duse la fereastră.

— N-a vrut să şi-o scoată din cap. Mare păcat.

— Ar trebui să fie şi ea aici.

Brody sorbi încă o dată din cafea, ca să se trezească. O stare de epuizare îl învăluia ca o ceaţă.

— O să fie.

— Dă-mi câteva detalii înainte să…

Asta era vocea lui, îngreunată ca a unui om beat? Când încăperea se învârti în jurul lui, încercă să se ridice în picioare. Înţelese totul într-o fracţiune de secundă şi se repezi, împleticindu-se, înspre Rick.

— Nenorocitule!

— Nu pot face nimic altceva.

Când Brody se prăbuşi, Rick îl privi cu sincer regret.

— Nu pot face absolut nimic.

Reece sună de câte zece ori acasă la Brody şi pe telefonul lui mobil. Începea să se întunece acum.

Voia să îi audă vocea, să-i spună ce ştia.

Ştia.

Şi pentru că ştia, nu mai putea să felieze carnea de pui la cuptor sau să facă încă un munte de piure de cartofi.

— Trebuie să plec, Joanie.

— Oamenii ăştia pe care îi vezi acum în restaurant sunt clienţii de sâmbătă seara. Iar persoana pe care o vezi când te uiţi în oglindă este bucătarul restaurantului.

— Nu pot să dau de Brody. E important.

— Iar eu am şi aşa destule bătăi de cap din cauza amorezilor.

— Nu e vorba de aşa ceva.

De data asta îşi scoase şorţul.

— Îmi pare rău. Sincer, îmi pare foarte rău. Trebuie să îl găsesc.

— Locul ăsta nu are uşă rotativă. Dacă pleci, nu te mai întorci.

— N-am încotro!

Ieşi ca o vijelie, auzind blestemele lui Joanie în urma ei. Soarele era deja în spatele munţilor. Lacul devenise cenuşiu în lumina amurgului.

Înjură în gând pentru că, din cauza insistenţelor lui Brody să nu meargă singură de acasă la muncă şi invers, era acum nevoită să ajungă pe jos până la cabana lui. Străbătu primii doi kilometri alergând în ritm constant, uitându-se prin întuneric la lumina pe care el ar fi trebuit să o aprindă odată cu căderea nopţii.

A ieşit să bea o bere, îşi spuse. Sau poate se dusese undeva cu maşina, ca să-şi limpezească, mintea. Sau poate era la duş sau ieşise la o plimbare.

Era bine, indiferent de situaţie. Foarte bine.

Intra în panică fără motiv.

Dar pe cine puteai să suni, când ştiai că poliţistul oraşului este un criminal?

O să sune la poliţia statală, asta o să facă. Imediat ce vorbea cu Brody.

Raza de soare şi luna întunecată. Rick Mardson cumpărase ambele coliere, unul pentru soţia lui, unul pentru amantă. El fusese cel care avusese o aventură cu Deena Black, care se furişase, care îşi luase măsurile de precauţie ca nimeni să nu îl

vadă cu ea.

Şi el o omorâse. Cu siguranţă.

I-ar fi fost mai uşor decât altcuiva să intre şi să iasă din apartamentul de deasupra restaurantului lui Joanie. Nu era toată lumea obişnuită să-l vadă pe şerif plimbându-se prin oraş? El ştia cum să ia cheile, cum să facă copii. Sau cum să ascundă faptul că forţase încuietorile.

Ca să-şi acopere urmele.

Încetini, îşi reglă respiraţia, făcu eforturi să ţină la distanţă un nou atac de panică. Ceva căzu cu un pleoscăit în apa lacului, făcu să foşnească iarba lungă de pe mal. Şi o rupse din nou la fugă, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Trebuia să intre, să încuie.

Să-l găsească pe Brody.

Respiraţia i se opri în clipa în care văzu umbrele de lângă lac, apoi îşi înghiţi ţipătul, după ce recunoscu trei reni care se adăpau pentru noapte.

Se îndepărtă de ei, alergă pe lângă sălcii, pe lângă plopi şi în sfârşit ajunse la pietrişul care acoperea aleea scurtă înspre cabana lui Brody.

Maşina lui nu era parcată lângă a ei. Şi în cabană era întuneric.

Scoase cu degetele tremurânde cheia pe care i-o dăduse, apoi trebui să stea câteva clipe cu capul lipit de uşă. Era greu, mult mai greu, să intre în întuneric decât să-l lase în urmă.

— Şase ori unu fac şase, începu ea, luptându-se să bage cheia în broască. Şase ori doi fac doisprezece.

Intră, îşi trecu rapid mâna peste perete, căutând

întrerupătorul.

— Şase ori trei fac optsprezece.

Inspiră, expiră.

— Şase ori patru, douăzeci şi patru.

Încuie uşa în urma ei, apoi rămase cu spatele lipit de ea, până când cea mai apăsătoare parte a atacului de anxietate trecu.

— Nu e aici. Dar o să se întoarcă repede. Poate că mi-a lăsat un bilet. Doar că el nu lasă niciodată bilete. Nu e stilul lui. Dar poate de data asta…

Mai întâi în bucătărie, hotărî ea. O să verifice mai întâi în bucătărie. Aprindea luminile pe măsură ce înainta, alungând întunericul. Găsi resturi de cafea în ibric, o pungă deschisă de covrigei pe tejghea.

Verifică ibricul: era rece. Se uită în frigider şi văzu că avea şi bere şi Cola.

— Înseamnă că a ieşit din alt motiv, atâta tot. Şi probabil că o să treacă pe la restaurant, ca să mă ia când se întoarce. Sunt proastă. Atât de proastă!

Luă telefonul din bucătărie şi încercă din nou pe mobil.

Şi auzi o maşină oprind în faţă.

— Oh, Doamne, mulţumesc!

După ce trânti telefonul în furcă, ieşi în fugă din bucătărie şi se duse la uşa din faţă.

— Brody?

Dădu uşa de perete şi văzu, într-adevăr, SUV-ul lui mare şi robust.

— Brody? strigă din nou, aproape gemând de frustrare. Unde dracu’ te-ai dus aşa de repede? Vreau să vorbesc cu tine.

Când auzi zgomotul în spatele ei, se răsuci uşurată pe călcâie. Văzu un pumn zburând prin aer, simţi o durere bruscă, apoi se cufundă din nou în întuneric.

Când îşi reveni, falca o durea ca o măsea cariată. Gemând, încercă să-şi ducă mâna la obraz, dar constată că braţele îi erau legate la spate.

— Te-am legat doar cu bandă adezivă, spuse Rick. Nu mi-a făcut nicio plăcere să te lovesc. Doar că aşa era cel mai repede.

Reece se zbătu, într-un moment de panică sălbatică şi negare.

— Nu te poţi mişca, îi spuse el calm, continuând să privească fix în faţă în timp ce conducea. Ţi-am prins foarte bine încheieturile. N-ar trebui să te doară şi cel mai probabil că nu o să-ţi lase semne pe piele. Aşa va fi cel mai bine. O să ai o vânătaie acolo, pe obraz, dar, ei bine, era firesc să aibă loc o altercaţie, aşa că este în regulă.

— Unde e Brody? Unde mă duci?

— Voiai să vorbeşti cu Brody, te duc la Brody.

— Este…?

— Este bine. Am păstrat câteva din somniferele alea ale tale. I-am dat suficient cât să-l scoată din joc vreo două ore. Poate trei. Suficient timp. Îmi este prieten, Reece. Nu trebuia să fie aşa.

— Oamenii mă cred nebună.

Deşi ştia că e un gest inutil, îşi întinse totuşi mâinile la spate.

— Dar nebun eşti tu, dacă-ţi imaginezi că poţi să mă legi, să mă răpeşti şi să mă scoţi în felul ăsta

din oraş.

— Este maşina lui Brody. E întuneric. Oricine ne-ar zări, ar vedea doi oameni în maşina lui Brody. Pe tine şi pe Brody. Asta ar vedea, pentru că asta s-ar aştepta să vadă. Aşa o să fie. Voi face totul cât mai simplu şi cât mai repede. E tot ce pot.

— Ai omorât-o pe Deena Black.

— Am făcut ce-a trebuit să fac, nu ce mi-am dorit. Cum fac şi acum.

Se uită la ea, o privi în ochi.

— Am încercat şi altfel. Am încercat tot ce ştiam. Nu a vrut să renunţe. La fel ca şi tine.

Îşi întoarse din nou privirea la drum şi viră înspre cabana lui.

— Vreau să stai liniştită şi să faci ce îţi spun. Dacă ai chef să zbieri, să ţipi şi să dai din picioare, n-ai decât. Oricum n-o să te ajute nimeni. Dar, cu cât faci mai multă gălăgie, cu atât mai rău o să-l rănesc pe Brody. Spune-mi, asta vrei?

— Nu.

— Atunci fă cum îţi spun şi va fi mai uşor pentru toată lumea.

Opri maşina, coborî şi veni după ea.

— Pot să te rănesc şi pe tine, dacă e nevoie, o avertiză el. Tu hotărăşti.

— Vreau să-l văd pe Brody.

— Bine atunci.

Rick îi luă braţul şi o conduse repede înspre cabană.

O împinse uşor înăuntru, înainte să încuie uşa şi să aprindă lumina.

Brody era legat de un scaun din bucătărie, cu bărbia căzută în piept. Cu un ţipăt înăbuşit, Reece alergă împleticindu-se înspre el şi căzu în genunchi lângă scaun.

— Brody! Oh, Dumnezeule, Brody!

— Nu e mort. Doar puţin drogat.

Rick se uită la ceas.

— Ar trebui să-şi revină cât de curând. Şi atunci, o să plecăm la o plimbare şi o să rezolvăm povestea asta.

— Poftim?

Reece se răsuci şi detestă să constate că era acum în genunchi în faţa lui.

— Crezi că, numai pentru că ai reuşit să omori pe cineva o dată, ne poţi omorî acum pe amândoi, fără să ştie nimeni? N-o să-ţi mai ţină de data asta.

— Va fi o crimă şi o sinucidere. Aşa o să arate. L-ai convins să te aducă cu maşina până aici, să urce cu tine până la locul în care ai văzut crima. L-ai drogat. Uite termosul lui, este chiar aici.

Făcu un semn din cap înspre măsuţa de lângă canapea.

— Cafeaua dinăuntru este amestecată cu pastile dintr-una din sticlele tale. Sticlă care o să fie în buzunarul tău, când o să te găsească.

— De ce i-aş face rău lui Brody? De ce ar putea cineva să creadă că i-aş face rău lui Brody?

— Ai avut o cădere nervoasă, asta s-a întâmplat. Apoi l-ai drogat, ca să nu-şi dea seama ce se petrece. L-ai împuşcat, după care te-ai împuşcat şi pe tine. Ai luat pentru asta arma pe care Joanie o ţine în sertarul biroului ei. Amprentele tale vor fi

pe armă şi pe mâini vei avea urme ale împuşcăturii. Vor exista aceste dovezi fizice şi comportamentul tău va face ca povestea să pară plauzibilă.

— S-o crezi tu! Nu o să fie aşa. Am sunat deja la poliţia statală şi le-am spus despre Deena Black.

— Nu, n-ai sunat. O să-ţi dezleg mâinile acum. Dacă încerci să fugi, te rănesc. Şi îl împuşc pe Brody pe loc. Asta vrei?

— Nu. N-o să fug. Crezi că aş putea să-l las aici?

Se ridică. Era un bărbat răbdător şi precaut. Scoase cheia şi îi desfăcu cătuşele.

— Stai acolo, spuse el, atingându-şi arma din toc în semn de avertisment. Nu vreau probleme. Şi nu vreau să ai vânătăi sau alte semne pe încheieturi care să-i spună cine ştie cărui legist că ai fost ţinută cu forţa. Freacă-ţi încheieturile ca să-ţi revină circulaţia. Acum!

O dureau îngrozitor braţele şi Reece tremura în timp ce îşi freca mâinile.

— Ţi-am spus că am sunat şi am înaintat un raport către poliţia de stat.

— Dacă aţi fi făcut asta, Brody mi-ar fi spus în clipa în care a venit aici. Eu i-am spus că am primit informaţii despre crimă de la poliţia de stat. I-am cerut să vină aici ca să ne întâlnim cu ei şi să aflăm toate detaliile înainte de a aresta pe cineva.

Se duse la masă şi luă paharul de plastic plin cu apă şi pastila pe care o scosese.

— Vrei să iei asta.

— Nu.

— E dintr-ale tale, scria că-i pentru atacuri de

anxietate. S-ar putea să te ajute şi vreau să te găsească sub influenţa medicamentelor, la autopsie. Poţi s-o iei de bună voie, Reece, sau pot să ţi-o bag cu forţa pe gât.

Luă paharul, pastila.

Mulţumit, Rick se aşeză încet şi îşi puse palmele pe genunchi.

— Lăsăm să treacă vreo câteva minute ca să-şi facă efectul, apoi începem. Îmi pare rău că s-a ajuns aici, ăsta e adevărul. Brody mi-a fost prieten şi nu am nimic cu tine. Dar trebuie să-mi protejez familia.

— Asta făceai când te întâlneai cu Deena Black?

Muşchii feţei i se încordară, dar dădu din cap.

— Am făcut o greşeală. O greşeală omenească. Îmi iubesc soţia, copiii. Nimic nu este mai important pentru mine. Dar există nevoi, atâta tot. De două, trei ori pe an, rezolvam aceste nevoi. Niciodată nu mi-au afectat în vreun fel familia. Ba chiar aş putea spune că am fost un soţ mai bun, un tată mai bun, un om mai bun pentru că îmi eliberam aceste frustrări.

Chiar credea ce spunea, îşi dădu seama Reece. Oare câţi oameni se minţeau cu iluzia că să-ţi înşeli partenerul era ceva onorabil?

— Şi ţi le-ai eliberat cu Deena.

— Într-o seară. Ar fi trebuit să fie o singură seară. Ce ar fi contat pentru oricine altcineva în afară de mine? Doar sex, atâta tot. Lucruri de care un bărbat are nevoie, dar pe care nu vrea să le facă cu soţia lui. O singură noapte, printre atâtea altele. Dar nu m-am putut opri. Ceva la ea m-a

prins. Ca un fel de boală. Nu o puteam lăsa în pace şi o vreme am crezut… probabil că am crezut că o iubesc. Şi că le puteam avea pe amândouă.

— Întunericul şi lumina, spuse Reece.

— Exact.

Zâmbi cu o cumplită tristeţe.

— I-am dat Deenei tot ce puteam. Dar voia mereu mai mult. Şi mai mult din ce nu îi puteam da. Voia să o părăsesc pe Debbie, să-mi părăsesc copiii. Nu puteam să fac niciodată asta, nu puteam să-mi pierd soţia şi copiii. Ne-am certat, a fost o ceartă foarte urâtă, şi atunci m-am trezit. S-ar putea spune că m-am trezit dintr-un vis lung şi foarte întunecat. Am terminat-o cu ea chiar atunci.

— Dar ea nu a vrut să lase lucrurile aşa.

Trezeşte-te, Brody! spuse cu disperare în gând. Trezeşte-te şi spune-mi ce să fac.

— Mă tot suna. Voia bani. Zece mii ca să nu-i spună soţiei. Nu aveam atâţia bani şi i-am spus acest lucru. Mi-a zis să fac rost de ei, dacă voiam să-mi păstrez căminul fericit. Cum te simţi? Mai calmă?

— Te-am văzut lângă râu. Te-am văzut când ai omorât-o.

— Voiam doar să discut omeneşte cu ea. I-am spus să vină aici. O aduceam aici, la cabana asta, în visul meu lung şi întunecat. Dar când a venit, nu am putut discuta cu ea aici. Nu aici, nu din nou. Poate că ar trebui să iei două pastile.

— Ai dus-o la râu.

— Voiam să fac o plimbare, atâta tot. N-a fost premeditat. Am mers şi am tot mers până când am

ajuns la râu. I-am spus că aş putea face rost de vreo două mii, cu condiţia să plece din Wyoming. Chiar în timp ce-i spuneam, ştiam că nu o să accepte. Odată ce începi să plăteşti, nu te mai opreşti. Mi-a spus că nu se mulţumeşte cu firimituri. Că voia totul. Că puteam să-i iau din banii puşi de o parte pentru copii, din fondul pentru facultate. Voia ea banii ăştia. Nu zece mii acum, ci douăzeci şi cinci. Douăzeci şi cinci de mii, sau rămâneam fără nimic. Fără nevastă, fără copii, fără reputaţie. I-am spus că era o curvă, ceea ce era perfect adevărat, fiindcă asta fusese întotdeauna. Şi a sărit la mine. Şi când am trântit-o la pământ şi i-am spus că se terminase, a sărit iar la mine, ţipând. Ai văzut cum a fost.

— Da, am văzut cum a fost.

— Voia să mă distrugă, mi-a jurat-o. Oricât aş fi plătit-o acum, dădea cărţile pe faţă. Voia să-i spună lui Debbie toate detaliile despre cele mai perverse lucruri pe care le făcusem vreodată împreună. Nici nu o mai auzeam. Parcă un roi de viespi îmi bâzâia în cap. Dar era pe jos, sub mine, şi mâinile mele erau la gâtul ei. Am strâns şi am tot strâns, până când bâzâitul s-a oprit.

— Nu ai avut de ales, spuse Reece cu vocea perfect calmă. Te-a împins. Te-a atacat, te-a ameninţat. Trebuia să te aperi, să-ţi protejezi familia.

— Aşa este. Da, aşa a fost. Nici măcar nu era reală. Era doar un vis.

— Înţeleg. Dumnezeule, practic îţi pusese un pistol la tâmplă. Nu ai făcut încă nimic rău, Rick.

Nu ai rănit pe nimeni care să nu o merite, nu ai făcut nimic care să nu fie absolut necesar. Dacă aş fi înţeles toate astea mai devreme, aş fi renunţat.

— Dar nu ai renunţat. Indiferent ce făceam. Nu voiam decât să te fac să pleci din oraş. Să pleci şi să-ţi vezi de viaţa ta ca să îmi pot vedea şi eu de a mea.

— Ştiu asta acum. Sunt de partea ta acum. Lasă-ne pe mine şi pe Brody să plecăm şi totul o să dispară.

— Aş vrea să pot, Reece. Pe legea mea, ăsta e adevărul. Dar nu poţi schimba lucrurile. Trebuie doar să lucrezi cu ce ţi se dă şi să aperi ceea ce ai. S-ar părea că o singură pastilă a fost îndeajuns, până la urmă. Acum vreau să pleci de lângă el. E timpul să-l trezesc.

— Dacă faci asta, nu-ţi meriţi soţia şi copiii.

— După ce se termină totul, nu vor trebui să afle.

Se duse lângă ea, o apucă de spatele cămăşii şi o târî de lângă Brody.

Când se întoarse, Brody împinse în picioare, ridicându-se cu tot cu scaun. Se trânti cu toată forţa în Rick şi amândoi căzură la pământ.

— Fugi! strigă Brody. Fugi, acum!

Fugi, înspăimântată şi orbită de groază, urmând ordinul ca şi cum un buton ar fi fost apăsat în interiorul ei. Scuipă pastila pe care o îndesase în interiorul obrazului şi trânti de perete uşa din faţă. Auzi izbitura, înjurăturile, sunetul de lemn crăpat în timp ce zbura ca o săgeată afară din cabană.

Apoi fugi cu un urlet vâjâindu-i în minte în clipa în care auzi un foc de armă.

— Ai auzit? întrebă Linda-gail, ridicându-se într-un cot, în pat. Am auzit o împuşcătură.

— Eu am auzit îngerii cântând.

Râse şi îl înghionti pe Lo în coaste.

— Da, şi asta. Dar am auzit pe cineva trăgând cu arma.

— Ei, cine a mai auzit să se tragă cu arma în pădurile din Wyoming?

O trase înapoi, strecurându-şi degetele între coastele ei ca să o facă să râdă.

— Să nu mă gâdili că... Asta ai auzit? Ţipă cineva?

— Nu aud decât inima mea care o imploră pe a ta să-i mai dea puţină miericică. Haide, scumpo, e...

De data asta Lo fu cel care se opri în clipa în care auzi bubuitura din faţa cabanei.

— Rămâi aici.

Sări din pat şi, gol-puşcă, ieşi din dormitor.

Când Reece năvăli înăuntru nu reuşi decât să-şi acopere cu mâinile părţile intime şi să spună:

— Ei, Iisuse Hristoase!

— L-a prins pe Brody! L-a prins pe Brody! O să-l omoare!

— Ce, ce? Ce?

— Ajutor! Trebuie să mă ajuţi.

— Reece?

Linda-gail se chinuia să ţină un cearşaf în jurul corpului în timp ce ieşea din dormitor.

— Ce mama naibii se întâmplă?

Nu am timp, îşi spuse Reece. Poate că Brody deja sângera, poate că murea. Cum i se întâmplase ei cândva. Văzu puşca din cabinetul de arme.

— E încărcată?

— Asta e puşca bunicului meu, Henry. Stai naibii o clipă… începu Lo, dar Reece se repezi la dulap.

Trase de capac, văzu că era încuiat. Se răsuci pe călcâie, înşfăcă lampa cu soclul în formă de urs, sparse sticla.

— Doamne, Dumnezeule, mama o să ne omoare pe amândoi!

Chiar în timp ce Lo se repezea spre ea, Reece smulse puşca de la locul ei şi se răsuci cu ea în mână.

Lo se opri dintr-odată.

— Scumpo? Ai grijă încotro îndrepţi chestia aia.

— Sună după ajutor. Sună la poliţia statală.

Lăsându-i pe amândoi cu gurile căscate, Reece se repezi spre uşă.

Se ruga ca reacţia lui Lo să însemne că puşca era încărcată. Şi că, dacă era, să-şi dea seama cum să o folosească. Se ruga şi mai tare să nu fie nevoită să o facă.

Dar arsura familiară pe care o simţea acum în gât nu era frică. Nu era panică, această senzaţie pe care o simţea ca pe nişte aripi fluturându-i în stomac. Era furie, revărsându-se într-un şuvoi fierbinte, care-i făcea sângele să bolborosească.

Nu va mai sta neputincioasă de data asta, nu de data asta, în timp ce o persoană pe care o iubea

era luată de lângă ea. Nu de data asta şi nicicând altă dată.

Îl auzi pe Rick strigându-i numele şi se forţă să îşi oprească lacrimile care voiau să-i înceţoşeze ochii. Brody nu îl oprise.

Aşa că se opri, închise ochii şi îşi impuse să se gândească. Nu se putea întoarce în fugă la cabană. Ar fi văzut-o, ar fi auzit-o. Şi ar fi terminat totul. Era foarte posibil să sfârşească prin a-i omorî şi pe Lo şi pe Linda-gail.

Fac un ocol, hotărî. Putea face asta. Rick ar fi crezut că încă mai fuge sau că se ascunde. Nu s-ar fi aşteptat să se întoarcă şi să lupte.

— Nu ai unde să te duci, Reece, strigă Rick. Nu există loc în care să nu te găsesc. Asta e zona mea, lumea mea. Pot să-ţi iau urma la fel de uşor pe cât îmi este să merg pe stradă, în Fist. Vrei să termin cu Brody aici şi acum? Asta vrei? Vrei să-i trag un glonţ în cap în timp ce tu te ascunzi, aşa cum ai făcut în Boston? Crezi că poţi să mai treci o dată prin asta?

În faţa cabanei, Rick îl ridică în genunchi pe Brody, care sângera. Şi îi apăsă pistolul pe tâmplă.

— Strigă-i să vină înapoi.

— Nu!

Brody simţi cum i se strânge inima în clipa în care ţeava rece i se lipi de tâmplă.

— Gândeşte-te, Rick. Tu aşa ai face dacă ar fi în joc viaţa femeii tale? Ai ucis ca să aperi o persoană pe care o iubeşti. Nu ai muri pentru ea?

— O cunoşti doar de două luni şi vrei să-mi spui că eşti dispus să mori aici pentru ea?

— Nu e nevoie decât de o secundă. Când ştii, ştii. Ea este cea pentru mine. Aşa că apasă pe trăgaci, dacă asta trebuie să faci. Dar totul s-a sfârşit şi pentru tine acum. Îmi apeşi pe tâmplă revolverul de serviciu, nu pistolul lui Joanie. Cum o să explici că m-a împuşcat Reece cu arma ta din dotare?

— Mă adaptez. O să mă adaptez. Găsesc eu ceva. Cheam-o înapoi. Acum!

— Mă auzi, Reece? strigă Brody. Dacă mă auzi, fugi mai departe.

Când Rick îl lovi cu piciorul, ateriză pe braţul în care rămăsese înfipt un glonţ. Durea îngrozitor.

— Nu am de ales, îi spuse el lui Brody, dar acum chipul îi era palid şi acoperit de sudoare. Îmi pare rău.

Ridică revolverul.

Făcând eforturi uriaşe să nu tremure, Reece ridică puşca pe umăr. Trase aer în piept, îl ţinu acolo. Şi apăsă trăgaciul.

Împuşcătura răsună ca o bombă. Avu senzaţia că o bombă îi explodase în braţe în clipa în care o izbi reculul. Se dădu în spate, căzu. Şi, pentru că ateriză întinsă pe spate, glonţul din revolverul lui Mardson zbură peste capul ei.

Totuşi, făcu eforturi să se ridice. Şi îi văzu pe Brody şi pe Rick încleştaţi pe pământ, ţinând fiecare mâinile pe armă.

— Opreşte-te! strigă, alergând înspre ei. Opreşte-te! Opreşte-te!

Apăsă ţeava puştii pe capul lui Rick.

— Opreşte-te!

— Stai aşa, Subţirico, spuse Brody, printre gâfâituri.

Îşi schimbă poziţia, ca să prindă mai bine pistolul.

Rick se rostogoli peste Brody şi smulse revolverul, în clipa în care îl îndreptă spre propria lui tâmplă, Brody îi izbi cu putere un pumn în faţă.

— N-o să fie aşa de uşor, îi spuse el, şi se întinse pe jos ca să ia arma care căzuse din mâinile lui Rick. Îndreaptă chestia aia în altă direcţie, îi spuse lui Reece.

Rămase nemişcată preţ de câteva clipe, strângând încă cu putere puşca în mâini.

— Am fugit.

— Da, ai fugit. Isteaţă decizie.

— Dar nu am fugit de pericol.

Pentru că era obosit, rănit şi ameţit, Brody se aşează pur şi simplu lângă ea.

— Nu, nu ai fugit de pericol.

Lo şi Linda-gail, el doar într-o pereche de blugi, ea cu un cearşaf înfăşurat în jurul corpului, veniră în goană spre ei.

— Pe toţi dumnezeii, ce se petrece aici? întrebă Lo. Dumnezeule mare, Brody! Ai fost împuşcat?

— Da.

Brody îşi apăsă o mână pe braţ, îşi privi palma pe care o ridică udă şi roşie înainte să se uite la Reece.

— Uite că mai avem ceva în comun acum.

Între ei, Rick zăcea întins pe pământ, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi plângând.

Dis-de-dimineaţă, Reece îl ajută pe Brody să iasă din maşină.

— Nu mureai dacă stăteai o zi la spital. Sau două zile.

— Sau mi-aş fi putut petrece două ore izbindu-mă cu capul de tăblia patului. Nu mă încântă niciuna din aceste perspective. În plus, ai văzut ce asistentă mi-au trimis? Avea faţă de buldog. M-a speriat.

— Atunci, va trebui să faci ce ţi se spune. Poţi să alegi: patul sau canapeaua?

— Tu unde o să fii?

— În bucătărie. Nu ai voie cafea.

— Subţirico, s-ar putea să nu mai vreau cafea toată viaţa.

Buzele îi tremurară, dar şi le strânse ca să oprească un suspin.

— Îţi fac un ceai şi nişte ouă moi. În pat sau pe canapea?

— Vreau să stau în bucătărie şi să te privesc în timp ce-mi găteşti. O să mă facă să uit de durere.

— Nu ai fi simţit nicio durere dacă ai fi luat medicamentele.

— Cred că şi medicamentele mi-au ajuns pentru o viaţă întreagă. Am avut senzaţia că înotam prin lipici în cabana lui Rick. Vă auzeam vorbind, dar nu puteam distinge cuvintele, la început. N-am reuşit decât să mă prefac adormit şi să mă reped la el cu prima ocazie.

— În timp ce erai legat de un scaun şi îndopat cu pastile. Putea să te omoare.

— Putea să ne omoare pe amândoi. Ne-ar fi

omorât, se corectă Brody, dar tu ai fugit ca un iepuraş când ai avut ocazia.

Scoase un oftat lung în clipa în care Reece îl aşeză pe unul din scaunele de la masa din bucătărie.

— Ai avut o noapte urâtă, nu glumă, Reece, zise el, când o văzu că rămâne întoarsă cu spatele, fără să spună nimic.

— La început, zise ea, când am luat-o la fugă, asta a fost tot. Lupt sau fug. Şi, crede-mă, nu mă gândeam decât să fug. Să fug şi să mă ascund. Dar… s-a schimbat. Nici măcar nu pot spune când. Şi am început să fug ca să găsesc ceva cu care să pot să lupt. Cred că le-am scurtat viaţa cu cel puţin zece ani lui Lo şi lui Linda-gail.

— Au ce să le povestească nepoţilor.

— Da.

Puse apa la fiert pentru ceai, scoase o tigaie.

— Ţi-ai dat seama înaintea mea. Eu sunt autorul de mistere, dar bucătarul a ghicit primul criminalul. Eu am intrat direct în cursa pe care mi-o întinsese.

N-avea să uite niciodată, niciodată, cum se simţise să înoate prin pâcla somniferelor şi să-i audă vocea. N-avea să uite niciodată groaza care-i pătrunsese până în măduva oaselor.

— Din cauza lipsei mele de perspicacitate, ai fi putut să mori.

— Nu, din cauza lui aş fi putut să mor. Ai intrat direct în capcană, Brody, pentru că îţi era prieten.

— Îmi era.

Scoase pachetul de unt, tăie o bucată şi o

aruncă în tigaie.

— Nu ştiu ce o să se întâmple cu Debbie şi cu bieţii copii. Cum vor trece peste asta? Nimic nu va mai fi vreodată la fel pentru ei.

— Nimic nu era aşa cum credeau înainte. Dar e mai bine acum, nu crezi?

— Poate. Dar ăsta e un subiect de discutat altă dată.

Sparse ouăle, începu să le bată cu puţin mărar proaspăt şi piper.

— Chiar credea tot ce a spus. Că îi protejează, că face ce era de făcut. Că Deena nu îi lăsase nicio altă opţiune. Se crede un om bun.

— O parte din el chiar este. O altă parte din el a alunecat, a luat ceea ce nu ar fi trebuit niciodată să atingă. L-a costat, Subţirico. A costat-o şi pe Deena Black.

— A omorât-o. A îngropat cadavrul, şi-a şters urmele, a ascuns motocicleta până când a avut ocazia să o folosească, să se întoarcă la apartamentul ei şi să-i ia lucrurile. Şi-a acoperit urmele şi de data asta. A făcut totul cu cel mai desăvârşit calm, chiar şi atunci când l-am sunat şi am raportat că văzusem ce s-a întâmplat.

— Dacă ar fi reuşit să te sperie, sau să te facă să te îndoieşti de tine, ar fi scăpat basma curată.

— Dacă nu m-ai fi crezut tu, probabil că exact asta s-ar fi întâmplat. Cred că povestea asta m-a tras de pe muchia de pe care tot alunecam.

Aranjă ouăle pe o farfurie, i-o aşeză pe masă. Apoi îi atinse faţa.

— Aş fi cedat fără tine, Brody. Nu aş fi rezistat,

dacă te omora. Aşa că – se aplecă şi îi atinse buzele cu ale ei – mulţumesc că ai rămas în viaţă. Mănâncă.

Se întoarse ca să termine de preparat ceaiul.

— A existat o muchie şi pentru mine. Înţelegi asta?

— Da.

— O întrebare. De ce nu forţezi?

— Ce să forţez?

— Situaţia asta cu mine. Eşti îndrăgostită de mine – mai este de actualitate?

— Este.

— Tocmai am fost împreună la un pas de moarte. Probabil că m-ai auzit când am spus că eram gata să mor pentru tine. Dar nu forţezi lucrurile.

— Nu am nevoie de nimic ce nu poate să iasă decât forțat, aşa că e în regulă.

Îi puse ceaiul pe masă, apoi se încruntă când auzi bătaia din uşă.

— Deja? făcu ea. Îmi imaginez că o să ai parte de mulţi musafiri, de multe întrebări, de mulţi oameni care vor dori să ştie exact ce s-a întâmplat.

— Nu-i mare lucru. Lasă, răspund eu, zise el şi îi apucă mâna, înainte să apuce să se ridice de la masă. Aştept pe cineva.

— Ar trebui să te odihneşti.

— La dracu', pot să mă duc până la uşă. Şi ceaiul ăla de mironosiţe n-ai decât să-l bei tu. Eu o să torn o cola peste ouăle astea.

Reece clătină din cap în timp ce Brody se îndrepta spre uşă, dar hotărî să îi facă pe plac.

Luă un pahar din bufet, îl umplu cu gheaţă, scoase o cola. După ce i-o turnă, luă ea ceaiul pe care el îl refuzase.

Se opri cu mâna încremenită la jumătatea drumului înspre gură în clipa în care Brody se întoarse în bucătărie. Cu un ditamai teancul de lalele în braţul sănătos.

— Nu mi-ai spus ce culoare, aşa că le-am luat pe toate.

— Uau.

— Florile tale preferate, nu?

— Într-adevăr. De unde-au apărut?

— Am sunat-o pe Joanie. Dacă ai nevoie cu adevărat de ceva, la Joanie trebuie să apelezi. Le vrei sau nu?

— Sigur că le vreau.

Zâmbetul îi era luminos în clipa în care le luă şi îşi îngropă faţa în ele.

— Sunt atât de frumoase, de simple şi de dulci! Ca un curcubeu după o furtună urâtă.

— Foarte urâtă. Subţirico, aş zice că meriţi un curcubeu.

— Amândoi merităm.

Îşi ridică privirea dintre flori şi îi zâmbi larg.

— Deci? Mă întrebi dacă vreau să fiu prietena ta?

Când Brody nu spuse nimic, absolut nimic, inima începu să-i bubuie încet şi ritmic.

— O să cumpăr cabana, zise el.

— Serios?

— Imediat ce o conving pe Joanie să mi-o vândă. Dar pot fi foarte convingător. Vreau să-i mai

adaugă câte ceva. Un birou mai mare, o terasă. Văd două scaune pe terasa aia. Văd lalele în faţa casei – primăvara, nu?

— De obicei.

— Poţi să găteşti cina, să începi o afacere şi să conduci propria ta bucătărie. Poţi să scrii cărţi de bucate. Orice-ţi convine mai mult. Dar va trebui să rămâi aici şi, mai devreme sau mai târziu, va trebui să oficializăm treaba asta.

— Zici tu?

— Mă iubeşti sau nu?

— Da. Da, te iubesc.

— Te iubesc şi eu. Ce zici de asta?

Aerul îi intră şi îi ieşi cu un şuierat din plămâni.

— Ce zici de asta?

Îşi puse o mână pe după gâtul ei, o trase înspre el, îi lipi buzele de ale lui în timp ce lalelele străluceau dedesubt.

— Sunt exact unde-mi doresc să fiu. Tu?

— Exact unde…

Totul înăuntru ei se aşeză în poziţie în clipa în care îşi dădu capul pe spate şi privi în ochii lui.

— Exact unde vreau să fiu.

— Şi? Vrei să stai cu mine pe terasă în una din zile, o întrebă el, să privim lacul şi munţii care înoată în el?

— Chiar vreau, Brody.

Îşi lipi obrazul de al lui.

— Chiar vreau.

— O să facem asta să se întâmple, tu şi cu mine.

Acum, se trase în spate.

— Deocamdată, ce-ar fi să faci ceva cu florile

astea? Apoi, mai adu o furculiţă. Împărţim ouăle.

Şi dimineaţa înflori strălucitoare, cu accente de vară ce aveau să se întindă până spre toamnă. Iar ei erau la masa din bucătărie, cu un curcubeu de lalele într-o vază, pe tejghea, mâncând o omletă care se răcise.

Sfârșit

În colecţia
CĂRŢI ROMANTICE
vor mai apărea[4]

Sidney Sheldon

Îngerul întunericului

Detectivul Danny McGuire nu poate uita chipul frumoasei Angela Jakes şi coşmarul pe care aceasta l-a îndurat în noaptea morţii soţului ei, multimilionarul Andrew Jake. Zece ani mai târziu, cazul este nerezolvat, dar întâlnirea lui Danny cu fiul vitreg al lui Jake, care este îndrăgostit de o superbă văduvă, readuce la viaţă misterele trecutului…

Amanda Quick

Afaceri de familie

Cady Briggs este fericită să nu se amestece în afacerea familiei şi să colaboreze ca liber-profesionist în domeniul consultanţei de artă, mai ales că astfel întâlneşte oameni interesanţi, printre care şi pe enigmaticul Mack Easton. Moartea ciudată a mătuşii lui Cady îi determină să cerceteze împreună misterului unei posibile crime, dar atracţia pe care o simt unul faţă de altul îi face

4 Titlurile nu sunt prezentate în ordinea apariţiei lor pe piaţă şi pot suferi modificări.

să încalce toate principiile pe care le-au respectat mereu.

Unica supraviețuitoare a unei crime brutale, Reece Gilmore este pe fugă, luptându-se cu disperare să facă față atacurilor de panică și coșmarurilor care o bântuie. Nu intenționează să rămână în adormitul orășel Angel's Fist nici măcar o secundă mai mult decât este nevoie, în ciuda locuitorilor săi prietenoși – chiar dacă puțin cam prea curioși – și a irezistibilei atracții pe care o simte față de scriitorul Brody. Totuși, în timpul unui traseu pe munte, observă un cuplu implicat într-o altercație violentă, care culminează cu o crimă. În lipsa oricărei dovezi, autorităților din Angel's Fist le este greu să creadă povestea lui Reece. Dar, când o serie de evenimente amenințătoare dovedesc că cineva vrea să o înlăture, Reece își pune încrederea în Brody – singura persoană care este convinsă de adevărul spuselor ei – pentru a găsi criminalul înainte de a fi prea târziu.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-741-231-4
9 786067 412314
Lira
Ruby Rose
cosmetics